

UN ORAȘ SIMILAR ÎN INDIA

La fel cu Zlinul, Thomas Bata a creat încă un oraș — India Nagar — situat în India. Pentru a facilita desfacerea produselor de încălțăminte și cauciucuri în Orient, industriașul Bata a întemeiat în India un oraș nou — India Nagar — unde sunt instalate uzine de încălțăminte după modelul celor din Zlin.

Deosebit de întreprinderile din Zlin, Bata mai are o fabrică de măști de gaze la „Napayedla” unde lucrează alți patru mii de lucrători, iar la „Nove Zamky” (în Slovacia) are o altă fabrică de încălțăminte unde și câștigă existența alte câteva mii de lucrători.

La Sebici în munții Tatra, întreprinderea Bata a înființat o fabrică de ciorapi de mătase, cari, ni s'a spus, se fac din fire ce se extrag pe cale chimică din lemn.

RESTAURANTE ȘI CINEMATOGRAFE PENTRU LUCRĂTORI

Pentru că timpul liber ce-l au pentru masă este scurt, întreprinderea Bata a înființat restaurante unde lucrătorii pot lua masa pentru suma de 4—7 coroane, cea mai scumpă. Pentru 4 coroane (24 lei) de ex. se

servește: o supă de carne, un șnițel și desert (compot sau prăjitură).

După masă lucrătorii pot merge la cinematograful de lângă fabrică — Velke Kino în care încap circa 3000 persoane — unde pentru o coroană (6 lei), ziua, pot vedea un film, jurnale de actualități etc.

Afară de acest cinema mai sunt în Zlin încă 4 cu câte 1000—1500 locuri fiecare.

Cine dorește să citească, poate merge în timpul liber la biblioteca Bata, iar cine vrea să studieze la „Institutul Thomas Bata”, unde, cărți din toate domeniile și în toate limbile stau la dispoziție tuturor, în mod gratuit.

LOCUINȚE PENTRU LUCRĂTORI

Călăuziți de principiul că fiecare lucrător trebuie să se bucure în timpul liber de cât mai multă liniște, întreprinderile Bata au construit la poalele unei păduri, 2940 clădiri, cu tot confortul necesar (baie, calorifer, telefon, radio, parchet și mobilier de stejar), pe care le-au pus la dispoziția acelor dintre lucrători cari nu și-au putut construi singuri. Am avut curiozitatea să cunosc și acest cartier

unde-și petrec viața familială lucrătorii. Este așezat la fel ca și uzinele, într'un cadru minunat de verdeață și flori, flori multe printre care alergau în voie băiețași și fetețe rumeni la obraz, cu părul blond și ochii albaștri ca cerul, aparținând familiilor de diferite naționalități, care trăiesc laolaltă într'o armonie desăvârșită. Am avut impresia câteva clipe, privindu-i, că mă găsesc într'un „mic oraș al păcii și bune înțelegeri”. Păcat că timpul ne-a fost măsurat, căci o ședere mai îndelungată în Zlin ne-ar fi mai prilejuit cunoașterea încă a multor lucruri frumoase și interesante.

Alte orașe și localități, tot așa de ispititoare ca și Zlinul, ne așteptau, însă, să le vizităm.

Așa dar spunând „rămas bun”, acestui minunat colț de pământ al Cehoslovaciei, unde opera omului se îmbină așa de armonios cu natura, am pornit tot într'o zi cu soare cald, spre munții Ciora-Hora, pentru a vizita vestita lor peșteră — Macocha — a doua din lume ca mărime și frumusețe după Postumia din Italia.

Într'un articol viitor deci, despre „Peștera Macocha și legenda ei”.

D. M. CRĂCIUN - MORENI

O CARTE DE BUCATE PENTRU ORBI!

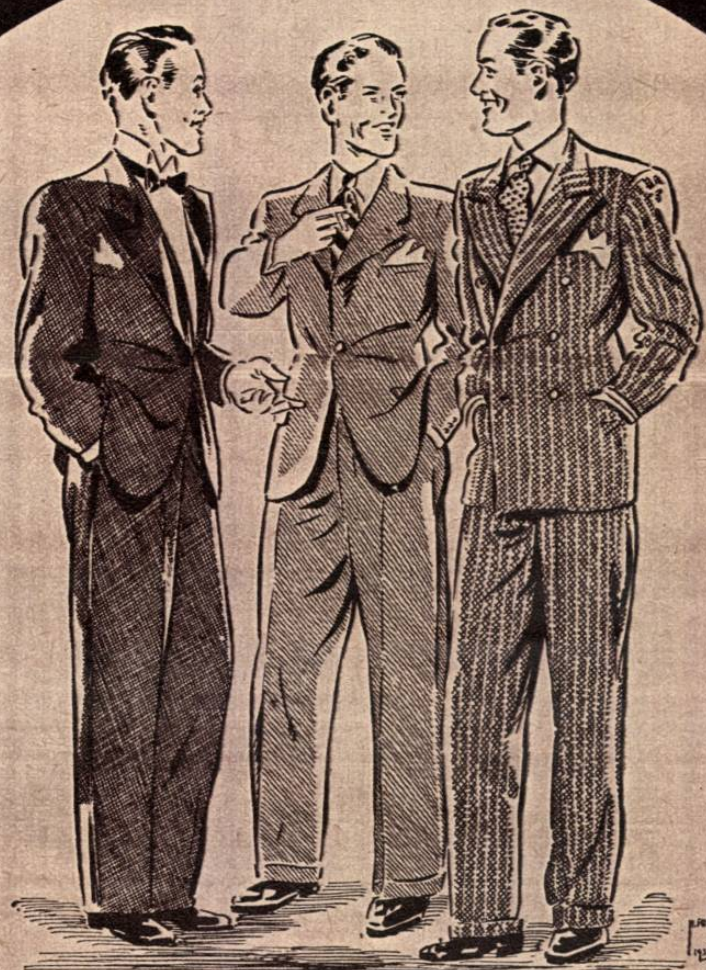
Crucea roșie americană a scos de curând o carte de bucate pentru orbi. Alfabetul orbilor este plastic și deci poate fi pipăit și simțit de orbi. Fotografia noastră înfățișează o femeie oarbă studiind o rețetă din noua carte de bucate pentru orbi.

CHELNERIȚELE ÎN HAWAI

Într'unul din cele mai mari hoteluri din Hawai au fost angajate în calitate de chelnerițe, veritabile fete „hula-hula”. Cu ocazia unei serbări jubiliare în hotel, fetele, care de altfel servesc în costumele lor obicinuite, au purtat hainețe albe de bucatar, împodobite cu flori exotice, precum și mari bonete albe.

Au sosit STOFE FINE pentru costume

*La Vulturul de Mare
cu prestele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ
„MEDICUL NOSTRU”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

CITIȚI

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.
Apare în fiecare 15 ale lunii.

CEL MAI INDEPĂRTAT SPITAL DIN LUME, DISPENSARUL GALLABAT, IN SUDANUL BRITANIC

Autoritățile sanitare engleze, au instalat în Sudanul britanic numeroase dispensare, menite să dea primele ajutoare indigenilor și să stingă întinsele epidemii, din acele regiuni. Unul dintre cele mai îndepărtate dispensare de acest fel se află la Gallabat, foarte aproape de granița abisiniană. Chiar dacă mijloacele medicale sunt aci foarte reduse, totuși domnește o curățenie desăvârșită, iar agenții sanitari fac adevărate minuni, în lupta pe care o duc împotriva muștei tsetse și a țânțarilor.

Fotografiile noastre înfățișează:

O operație în salonul simplu, dar foarte curat, al stațiunii Gallabat și

Un bolnav se reconfortează. În dreapta, un vas primitiv pentru apă, totuși bine sterilizat.

PERECHEA REGALĂ ENGLEZĂ LA ALDERSHOT

Regele George al Angliei, însoțit de Regina Elisabeta, a vizitat, pentru prima dată dela urcarea sa pe tron, școala militară dela Aldershot, unde a asistat la diferite exerciții. În fotografia noastră, perechea regală (dreapta) privește un detector sonor, pentru aviație, la Aldershot.

UN SAFE SUBTERAN IMENS, PENTRU STATELE UNITE

Visteria americană clădește, pe terenul școlii militare din Westpoint N. Y., un imens safe subteran, în care se va adăposti frumusețea sumă de 900 milioane dolari, fiind astfel păzită de hoți, bombe sau incendii. Safeu-ul va costa o jumătate milion de dolari. Clădirea este destul de înaintată, totuși nu e voie să se facă niciun fel de fotografie, în apropiere. În fotografia noastră, lucrările pentru safe-ul visteriei americane, la West Point.

Jugoslavia-România: 1-0 (1-0)

Pe o vreme minunată, 40.000 de spectatori au urmărit Duminică pe stadionul A. N. E. F. partida internațională dintre Jugoslavia și România, disputată pentru Cupa Beneș. Cei 40.000 de spectatori au fost decepționați de slaba desfășurare a partidei și mai ales de înfrângerea reprezentanților noștri. După fazele matchului, România ar fi meritat un rezultat egal. Credem că cu David portar și cu o înaintare Bindea, Bodola, Barátky, Prassler, Dobay—România ar fi părăsit terenul învingătoare.

1. Cele două echipe înainte de match.

2. O fază în careul Jugoslaviei.

3. Goal! Din greșala portarului Iordăchescu, Jugoslavia marchează primul și unicul punct al partidei.

4. Căpitanii Jugoslaviei și României schimbă tradiționalele buchete de flori.

(Foto I. B.)

CÉCILE

Cu ce ne facem pielea noastră așa fină?

cu „PALMOLIVE” săpunul cu ulei d'olive

ANNETTE

MARIE

YVONNE

ÉMILIE

Dr. Dafoe care îngrijește gemenele dela nașterea lor.

20
LEI
BLCATA

5 sfaturi sunt mai prețioase decât unul! Ascultați sfatul micuțelor gemene canadiene!

Gemenele canadiene nu mai sunt chiar atât de „micuțe”. Ele sunt acum fetițe drăgălașe, și — să spunem adevărul — puținel cochete. Ce ten fermecător au, nu este așa? Dar și al Dv., doamnă, va deveni tot atât de frumos, dacă

veți întrebuința Palmolive săpunul lor, preparat cu ulei d'olive. Spuma lui fină catifelează pielea și vă aduce o nouă tinerețe. Faceți „provizii” de frumusețe, doamnă! Cumpărați chiar astăzi 3 săpunuri Palmolive.

ACEST SĂPUN ESTE ACELAȘ PALMOLIVE CU ULEI D'OLIVE INTREBUINȚAT DE GEMENELE DIONNE

1-2. În spatele clădirii spitalului,
(1) Ce-a fost. (2) Ce este: în
locul dâmbului grădina.

Despre ce A FOST și ce ESTE Spitalul „Filantropia” din Craiova

BANUL mișcă lumea; așa se spune, și așa este. Totuși dacă nu îl ai, nu însemnează că nu poți face nimic! Trebuie să-l vrei, și, — mai ales, — să știi pentru ce-ți trebuiește. Atunci îl vei găsi.

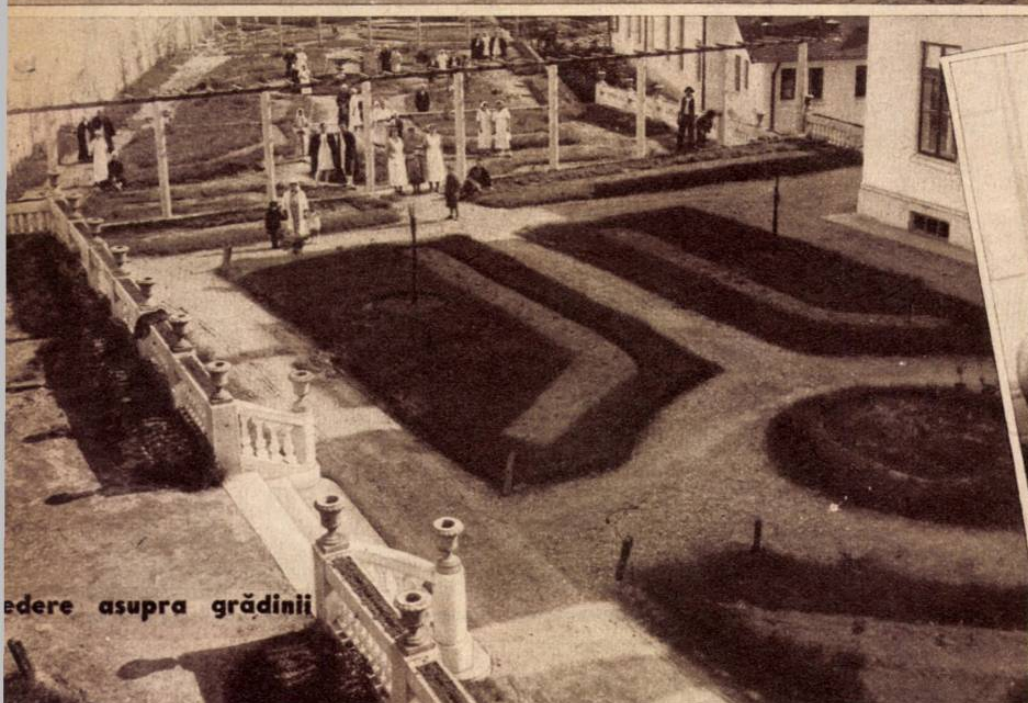
Așezământul despre a cărui *nouă* înfățișare ne ocupăm, de când s'a înființat, (1848) a dispus de aceleași venituri pe cari le are și azi; cu toate acestea, până ce la conducerea sa nu a venit d-nul doctor *G. Bolintineanu*, aspectul său a rămas neschimbat, cu toate că nevoia se simțea imperios impusă de pretențiunile atinse de progresul vremii.

D-sa, în fața stărilor de lucruri (pe cari le demască în parte ilustrația cu care însoțim reportajul) a schițat schimbările necesare și a pornit luptă pentru sumele de care avea nevoie ca să le înfăptuiască.

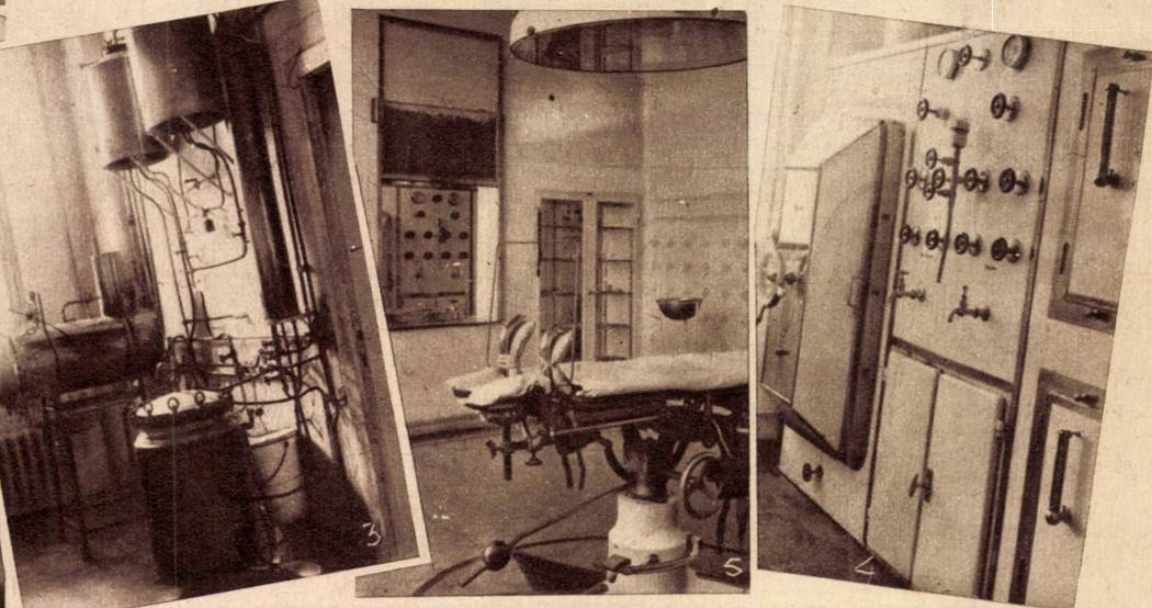
...Și le-a găsit! O dovedește cealaltă parte a fotografiilor.

• • •

Astăzi Spitalul „Filantropia” din Craiova nu mai seamănă cu ce a fost. Terenul dimprejurul clădirilor care înainte era o amestecătură urăcioasă de

vedere asupra grădinii

3-4-5. Sala de sterilizare (3) veche (4) nouă, care corespunde în sala de operație (5) de unde chirurgul își alege instrumentele necesare, direct.

6-7-8. Aspecte trecute ale
spitalului.

10-11. Vechea și noua împrejurire.

dâmburi naturale și altele făcute prin depozitare, peste care erau (ca trântite cu furca) diverse magazine, cocini pentru porci și cotețe de găini, a devenit azi o grădină care, pe lângă că oferă loc de agrement internaților, va conta — după dezvoltarea plantațiilor — ca una dintre cele mai frumoase din țară. Prin suprimarea dâmburilor și prin subzidiri, s'au deschis noi posibilități de iluminare și aerisirea a subsolului, care din pivniță s'a transformat în încăpere utilizabilă; aci se adăpostesc bucătăriile care funcționau într-o construcție separată, deasemeni spălătoria care și-a schimbat complet, aspectul de subterană.

În spitalul propriu zis, o curățenie perfectă, fără pată. Zidurile uleiate, podeaua acoperită cu linoleum. Te surprinde liniștea completă, nici-un șgomot, ori cât de mic. Deasemeni, nici-un miros; nici acela specific de doctorii, nici celălalt obișnuit în locurile unde sunt closete publice.

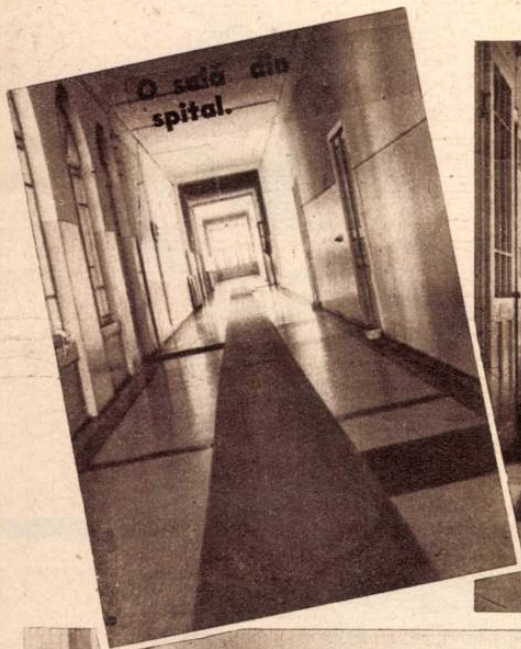
Caloriferul, și acum, pentru că vremea este încă rece, — menține o atmosferă caldă, prietenoasă.

În fiecare cameră glastre cu flori naturale, în permanență înflorite.

Deasemeni, pretutindeni difuzoare ale aparatului de radio și posibilitate de semnalizare a nevoilor fără stridență de oțel, prin becuri roșii, etc. etc.

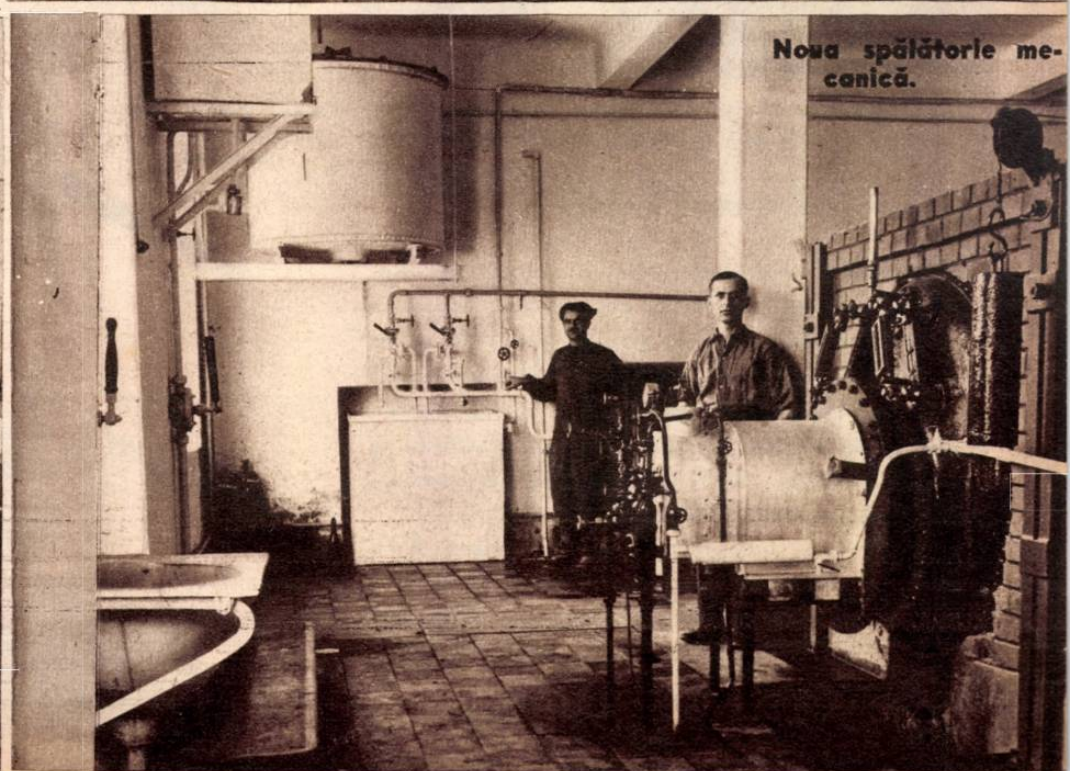
Este de notat că râvna pentru înfăptuiri a d-lui dr. Bolintineanu nu se oprește aci. D-sa urmărește să adauge spitalului secții noi pentru boli de ochi, alienație mintală, și un centru de ocrotire a copiilor, și nădăjduiește că sprijinul material pe care l-a obținut dela d-nul dr. Costinescu fostul ministru al sănătății publice, îl va obține și dela urmași.

CR. PREȚA

12-13. O aripă a „Fundăției Prejbeanu” — cum a fost, — și cum este.

18-19. Aspecte noi din interiorul spitalului.

Nova spălătorie mecanică.

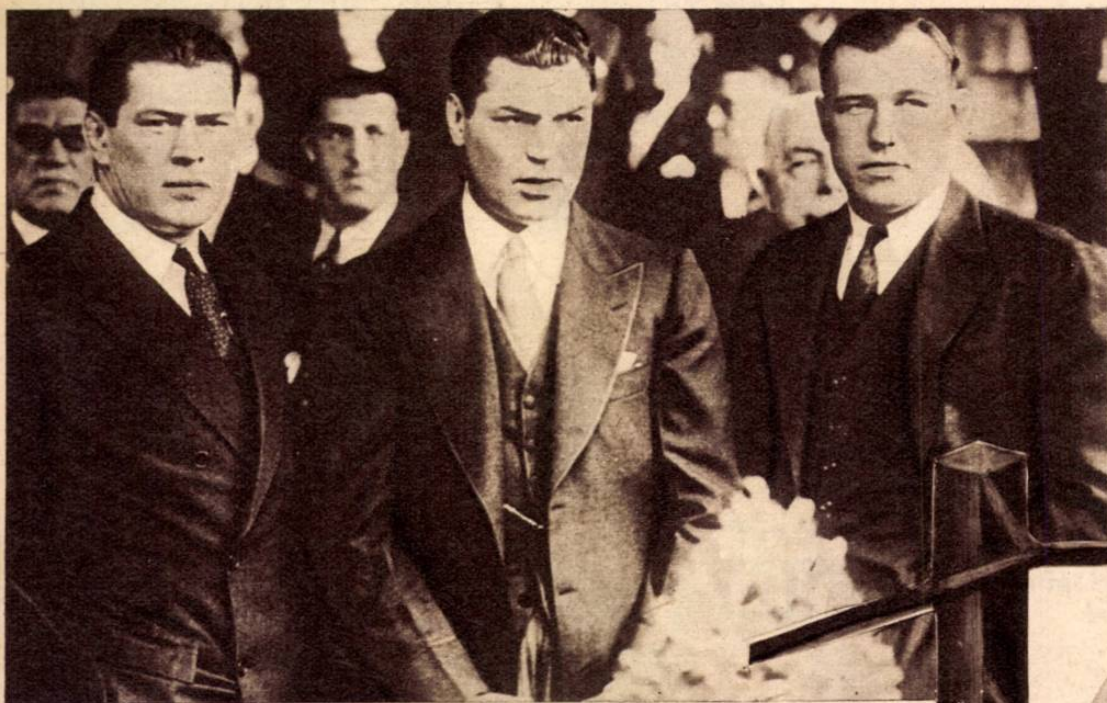
BATALIILE DE GIGANTI

D INCOLO de Atlantic se anunță pentru a doua jumătate a lunii iunie un eveniment sportiv care, pentru Americani, va fi cu drept cuvânt epocal: e vorba de campionatul mondial de box la toate categoriile. Negrul Joe Louis, actualul deținător al titlului, va înfrunta pe Max Schmeling care de asemenea, a fost campion mondial din 1930 până la 1932. Iată prilejul cel mai nimerit pentru a schița aci, în trăsături mari epopeea competițiilor pentru titlul mondial, acele bătălii de giganti cari au pasionat întotdeauna omenirea întreagă. Cel dintâi campion proclamat a fost americanul John Sullivan, în ziua de 30 Mai 1882, după o victorie strălucită asupra conaționalului său Paddy Ryan; și a rămas atât de mândru de titlul ce i se atribuisese încât, la vreo două luni după aceea aflându-se în Anglia, voia să înapoieze Prințului de Wales bastonul pe care acesta i-l trimisese în dar întrucât aflase că costa numai... 75 de lire! „Un campion mondial — spunea el — nu poartă obiecte atât de eftine!”. Era încă vremea matchurilor cu pumnul gol, cu complicații de luptă liberă și programul nu se sfârșia decât atunci când unul dintre cei doi compețitori rămânea întins pe podeaua ringului... un minut întreg. Așa, de pildă,

(aceea de solar plexus, cunoscută astăzi de orice pugilist) după ce în cursul a 14 reprize fusese net dominat de adversar. Rușinea a fost atât de mare pentru „Gentleman Jun” încât după match, voia să-și aștepte rivalul la ieșirea din stadion spre a se răzbuna de înfrângerea suferită; iar între timp,

Jim Braddock

ultima întâlnire cu pumnul liber, disputată între Sullivan și Kilrain în 1889, a durat 75 de reprize!

Gene Tunney, Jack Dempsey și Jack Sharkey

MĂNUȘILE FATALE

Dar în curând venirea reformelor și, odată cu ele, mănușile, care au fost fatale campionului; acesta le folosi pentru întâia oară în matchul din 1892 și fu învins de către James Corbett, boxeurul supranumit „Gentleman Jun” pentru școala înaltă, finețea și pumnii săi de fer. Cu prilejul acela, Sullivan a primit o bursă de 25.000 dolari: aceasta ar însemna, în comparație cu timpurile moderne...

Corbett rămase campion până în 1897 când Bob Fitzsimmons — exemplu unic de campion mondial având greutatea numai de 75 kilograme — îl detronă trimițându-l la pământ cu o singură „lovitură surpriză”

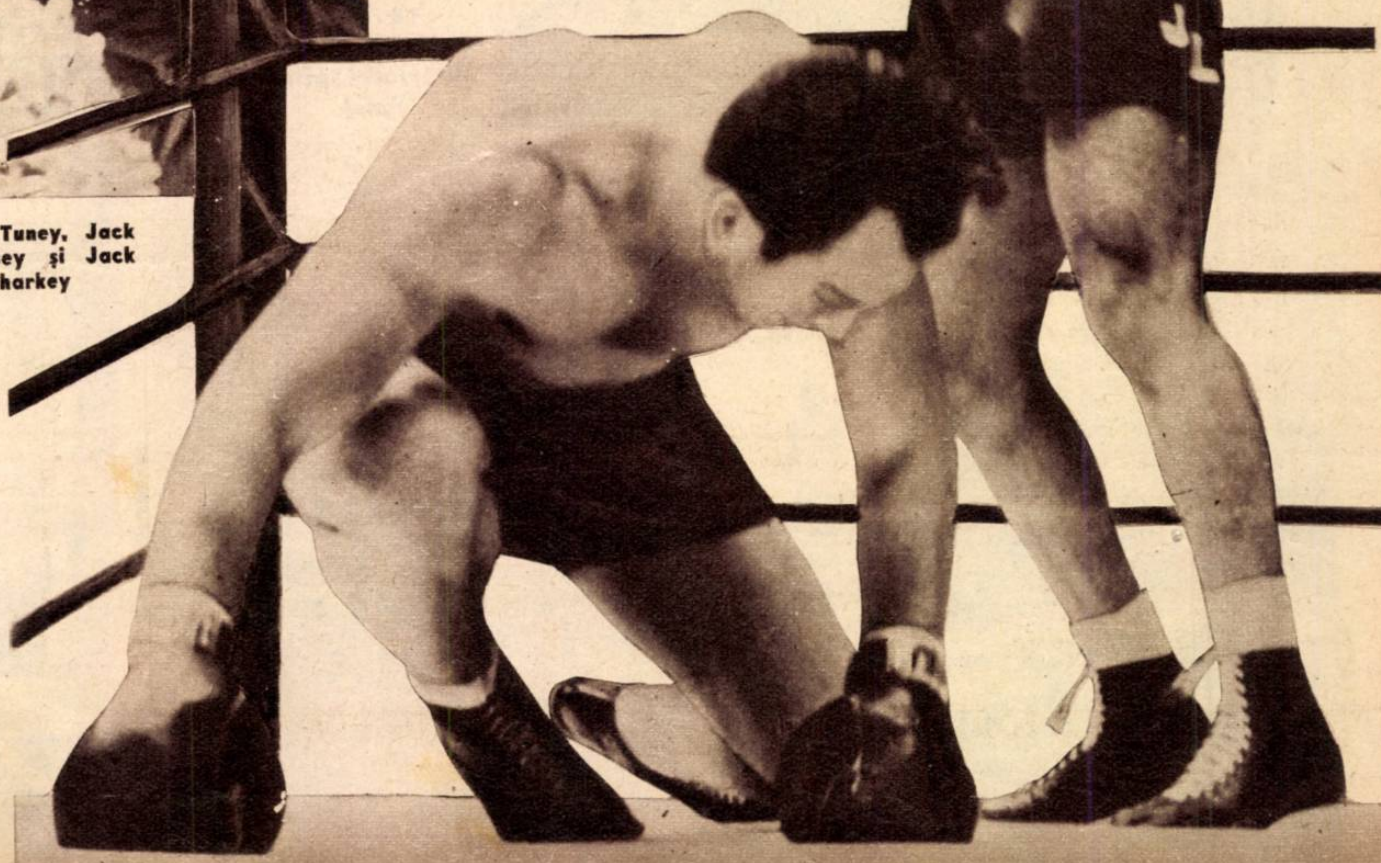
fată lui care jucase întreaga avere pe victoria fiului se omorî împreună cu nevasta.

Din pricina vârstei, Fitzsimmons n'a păstrat titlul decât doi ani; în ziua de 9 iunie 1899 era bătut în repriza 11-a de James Jeffries. Învingutul susținea că în intervalul dintre întâia și a doua repriză, i se administrase în apa minerală un medicament somnifer; orice s'ar fi întâmplat, un fapt este sigur și anume că toate ziarele au fost unanime în a relata că din momentul acela el era parcă înconștient și continuase să lupte ca un automat, probabil fiindcă organismul său era întocmit ca o mașină de pumni.

În orice caz, Jeffries era un mare campion; și în 1906, când abandonă de bună voie titlul unui oarecare Marvin Hart, putea să spună că-și încheiase cariera — singurul pugilist în istorie — fără să fi cunoscut vreo înfrângere. Hart pierdu numai decât titlul în fața canadianului Tommy Burns; dar și acesta, după ce evitase doi ani de-arîndul o întâlnire cu negrul Jack Johnson care-l sfida în teatre, pe stradă și oriunde se ducea, trebui să primească lupta cu temutul rival și rămase învins. Johnson a fost unul dintre cei mai mari boxeri: totuși, având în vedere *colour line*, americanii l-au considerat „o pată” în cartea de aur a campionatului și — ca s'o spele — în 1910 anulară retragerea lui Jeffries invitându-l să se întoarcă pe ring. A fost o afacere strașnică pentru fostul campion: atât de mare era simpatia publicului față de el, încât încasă 200.000 dolari numai arătându-se câteva minute, seara, pe scenele muzichall-urilor; apoi primi alte mii de dolari dela industriași spre a da numele său băuturilor, pastilelor, etc; și cedă pentru 67.000 de dolari drepturile de filmare a matchului. Înainte de începerea luptei el refuză să strângă mâna disprețuitului negru; dar în repriza 15-a — pentru întâia oară în viața sa — Jeffries era trimis la pământ, fără suflare. *La match* — scria Jack London — *asistaseră mai mulți ziariști decât în războiul ruso-japonez!*

La cinci ani mai târziu, în Havana, Johnson, ajuns în vârstă de 37 ani și îmbătrânit de viață neregulată, se prăbușia în repriza 26-a în fața lui Jess Willard, cow-boyul de 120 kilograme; care la rândul-i — în 1919 — a fost și el detronat de către Jack Dempsey care-i rupse șase coaste și jumătate din dinți, fapt ce-i atrase porecla de „Masacratorul”. Cu Dempsey, cel mai popular dintre campioni, începe vârsta modernă, epoca de aur a pugilatului american: încasări și burse de milioane, răsunetul enorm al matchurilor. E destul să amintim pe acela al lui

Joe Louis învinge prin k. o. pe Levinsky

Dempsey cu Carpentier în care, cu faimoasa lui „una-două”, în repriza treia, cel mai ușor francez fu cât pe-acți să aibă soarta lui Fritzsimmens; sau acela cu Firpo, atât de emoționant, când în chiar primele trei minute ale reprizei întâia „masacratorul” fu văzut sburând printre frînghiile ringului, întorcându-se — ajutat de spectatori, fapt pentru care ar fi trebuit să fie descalificat! — și trimițând pe giganticul adversar de unsprezece ori la pământ!

În 1926, Gene Tunney — „teologul” — domină cu tehnica lui superioară — în care creierul înmulțea posibilitățile mușchilor — forța extraordinară a lui Dempsey și-i smulse titlul încununând astfel o carieră concepută ca o teoremă prin care vrei să demonstreze că inteligența ajută omului să atingă toate culmile... Îl păstră doi ani, apoi îl părăsi fără să mai aștepte învingătorul, la fel cum făcuse Jeffries — la întâlnirea Sharkey-Schmeling, disputată în 1930 — titlul fu câștigat de german prin descalificarea americanului.

Primo Carnera

ULTIMELE BĂTĂLII

La acest punct începe istoria recentă a campionatului cu schimbări dese de titulari: se știe că numai la doi ani mai târziu Schmeling înapoie coroana lui Sharkey; că acesta fu învins în 1932 de către gigantul Carnera, al doilea european care atinge culmea supremă; că în anul următor, bizarul Max Baer înfrângea pe italian spre a fi bătut în scurtă vreme de Braddock; care, după un an, a trebuit să se incline în fața lui Joe Louis, al doilea negru de pe listă, dar — mai norocos decât dușmanul Johnson și ostracizat Wills și Godfrey cărora nu li s'a îngăduit niciodată să se bată pentru titlu — pare să fie cel mai popular pugilist de peste Atlantic.

Și acum? va reuși „Ulanul Negru”, cum e supranumit Schmeling, bătând a doua oară pe

Carpentier

Max Schmeling
la antrenament

cel mai tânăr adversar, să înfrângă tradiția care spune că nici un campion detronat n'a izbutit vreodată să-și mai recapete coroana pierdută

G. R.

*Femeile sunt,
orice s'ar spuie*

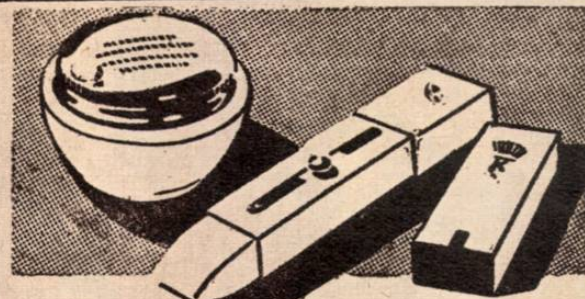
prevăzătoare

Însă prevederea nu trebuie să se limiteze numai la întreținerea gospodăriei și a vieții de familie. — Existența conjugală prezintă încă, în intimitate, atâtea primejdii. Femeia de azi nu are încredere numai în destin că întrebuintează și

SEMORI

mijlocul cel mai sigur împotriva complicațiilor nedorite și molipsitoare fiind un puternic desinfectant. Prin SEMORI, femeia are în mâini propria-i soartă.

LA FARMACII ȘI DROGUERII

KHASANA

Rouge de buze

dă imediat buzelor o înfățișare fragedă și sănătoasă, înfrumusețând gura Dv. Rouge-ul de buze Khasana nu se șterge — rezistă intemperiilor, apei și sărutărilor — o singură aplicație fiind suficientă. Printre cele 6 nuanțe diferite, veți găsi cu siguranță culoarea potrivită care să armonizeze cu trăsăturile și expresia feței Dv.

KHASANA

Rouge de obraz

o creațiune minunată, un produs de înfrumusețare care dă obrazilor Dv. un colorit trandafiriu, o frăgezime încântătoare. Un strat subțire e de ajuns, Rouge-ul de obraz Khasana prinde îndată și se menține toată ziua fără a-și pierde culoarea.

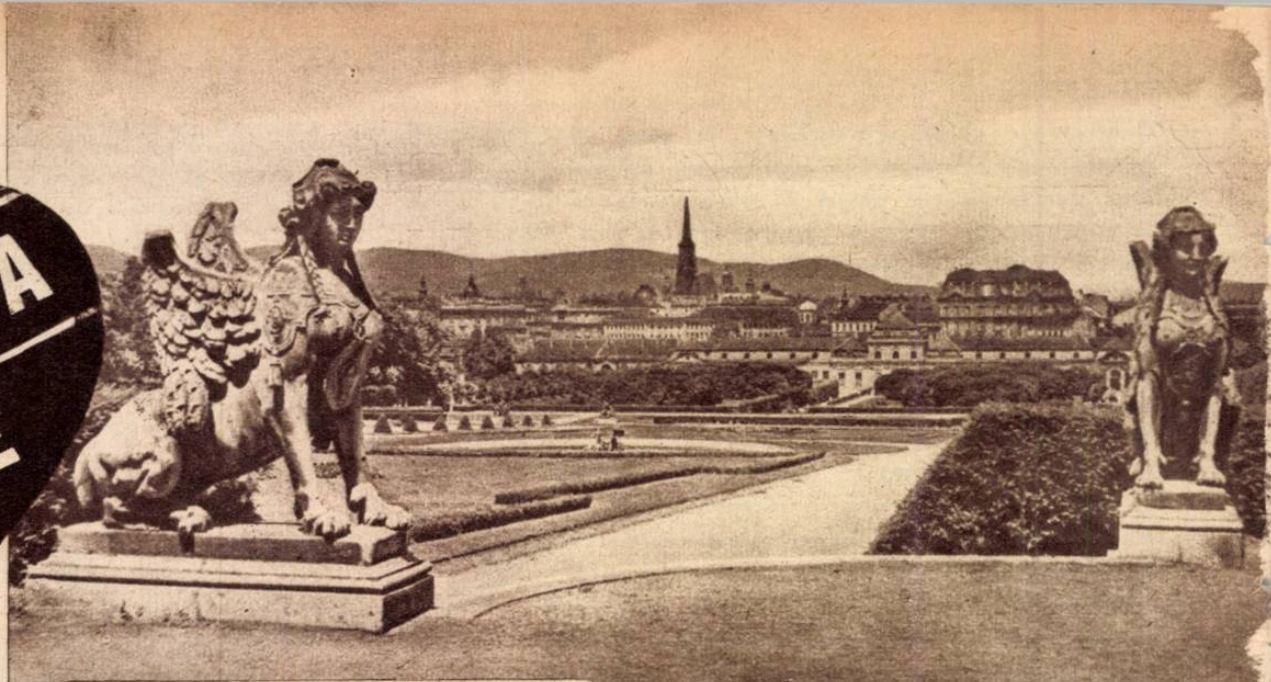
CITIȚI

MAGAZINUL

pe luna Maiu

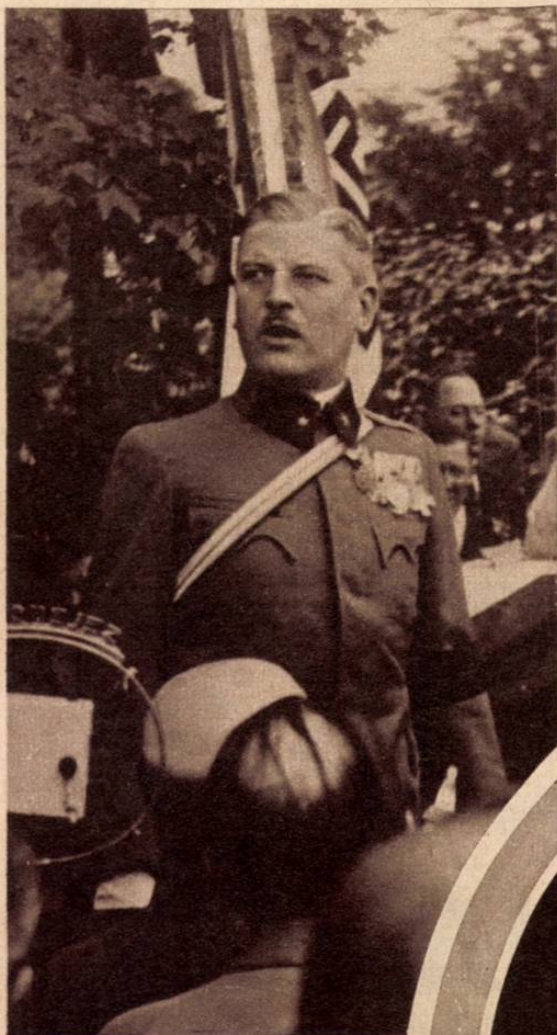
160 pagini 25 lei.

AM VĂZUT PE SCHUSCHNIGG PRIZONIER LA BELVEDERE

Grădinile palatului Belvedere

**CARE ESTE ADEVĂRUL
IN LEGĂTURĂ
CU ROMANUL SĂU
DE DRAGOSTE
CU CONTESA FUGGER**

Intrarea principala în palatul Belvedere

Fostul cancelar Schuschnigg

Contesa Vera Fugger

aspect rustic. Pe vremuri era poarta de serviciu. La dreapta e un grilaj dublu cu un mic ghișeu. Pe această poartă de fier a intrat Vineri 11 Martie, la ora 9 seara, automobilul Cancelarului demisionat, pe care îl întovărășia ofițerul său de ordonanță, aghiotantul Bartl. Schuschnigg avea ochii roșii și mai plângea încă. Militarul era palid ca un mort. Vreme de o oră și jumătate, cel care fusese învins a mai putut trăi ca omul liber. Ar fi putut să fugă. Nu a voit. Părăsind palatul prezidențial, a refuzat să fie condus pe aerodromul din Astarten, unde era așteptat de un avion. Ordinul fusese dat șoferului de

către un ofițer de gardă. Schuschnigg a protestat și a cerut să fie condus la el acasă. De atunci nu și-a mai părăsit locuința. Pe la orele 10 noaptea, tineri naziști, cărora li se distribuise în grabă puști și cartușiere încinse peste hainele lor civile, au înconjurat casa și au ocupat grădina. Sâmbătă 12 Martie, casa era înconjurată de mai bine de 200 de indivizi cu un aer arogant, cari bruscau pe curioșii ce se opreau prin partea locului. În acea zi am vorbit cu doi dintre ei. Portița grilajului se deschidea neconștient, iar un soldat cu casca pe cap împiedica pe cei ce voiau să arunce o privire în curte. I-am întrebat dacă Schuschnigg se mai află acolo. Mi-au răspuns că nu.

„Cancelarul trebuie să fie la președinție”.

Am precizat: Schuschnigg.

Mi-au răs în nas: „Schuschnigg? Nu cunoaștem”.

— Cu toate acestea eri...

Ziua de ieri era însă atât de depărtată, mi-au spus ei, încât numele acesta nu mai însemna nimic pentru cei cari făceau de gardă.

Am revenit a doua zi în același loc.

— Pot să-l văd pe ex-cancelarul Schuschnigg, am întrebat eu.

— Nu-l veți mai vedea niciodată, mi-a spus aspru un tânăr nazist.

SUPRAVEGHERE MINUȚIOASĂ

Ei bine, cu toate acestea l-am revăzut acum opt zile. Se împlinesc tocmai opt zile de când l-am reîntâlnit pe Schuschnigg. Incepând de Duminică 12 Martie, Viena a fost plină de știri referitoare la fostul cancelar. Am aflat din gura unei înalte personalități naziste, informațiuni sigure și anume: că Schuschnigg este ținut sub pază la locuința sa, pe care nu o va părăsi înainte de proces.

Un interior din palatul Belvedere

— Cu el împreună, se află — mi s'a mai spus — tatăl său, un bătrân ofițer în retragere al armatei imperiale, contesa Czernin, logodnica sa, pe care vă asigur că fostul cancelar nu a luat-o încă de soție, aghiotantul său Bartl, care poate pleca ori-când dorește și o bucatăreasă, care este aceeași de câțiva ani încoace. Dacă nu mă înșel, în casă se mai află și un valet.

Într-o zi senină, deși sufla un vânt rece, m'am cățarat pe acoperișul unei case din apropiere. Vedeam grădina casei prizonierului și o alee care șerpuia printre arbori, ducând până la intrare.

APARE SCHUSCHNIGG

Au trecut cel puțin două ore. Priveam casa tăcută, cerul acoperit de nori alburii și cupolele bisericii Sf. Carol. Vântul sufla cu tărie. În fiecare clipă mă întrebam ce avea să mi se întâmple, dacă vreun spion ascuns ar fi observat o umbră lipită de coșul unuia din imobilele vecine.

AM trecut de nenumărate ori în cursul ultimelor șase săptămâni, mănânat de o curiozitate nestăpânită str. Prințului Eugen, care pleacă din Piața Schwarzenberg și duce de-a lungul grădinilor palatului Belvedere din Viena. Puțin mai înainte de a ajunge la Widner Gürtel am oprit taximetrul, rugându-l pe șofer să mă aștepte la un colț de stradă mai depărtat, în apropiere de Mochsgasse. Omul acesta, cu tot aerul indiferent pe care și l-a luat, mi-a bănuțit interesul. Într'altă zi, un alt șofer mi-a spus: — Nu mai este aici. Era vorba despre Schuschnigg.

Mergând încet pe jos, am trecut prin fața unei case vechi, care are intrarea spre bulevard. La stânga intrării se află o poartă de lemn sculptat și vopsită în cafeniu, cu un

Nu l-am văzut eșind din casă. L-am văzut însă pe neașteptate în mica grădină. Emoția a fost atât de puternică, încât nici nu mi-a trecut prin minte să-mi scot din buzunar binoclul pe care avusesem grijă să-l iau cu mine. M'am plecat înainte, dorind să mă apropiu cât de mult, chiar dacă nu aș fi câștigat decât vreo 4 sau 5 metri, numai de teamă ca nu cumva vreo mișcare a fostului cancelar să scape privirilor mele. Mut, palid, cu inima strânsă de durere, contemplam spectacolul. Schuschnigg era cu capul descoperit, îmbrăcat numai într-o haină de stofă cenușie. În prima clipă l-am recunoscut după pieptănătura sa caracteristică. Mergea puțin adus din spate. Ajuns în capătul aleii, se întoarse și de data asta l-am recunoscut perfect. Fața sa împodobită cu ochelari cu ramă de aur, mi-a rămas vie în minte. Ne despărțeau numai vreo două sute de metri. Fuma, ținându-se drept. Nu se opri nici o clipă ca să privească în jur. Se plimba în sus și în jos, în pas regulat, ca și cum ar fi fost absorbit de gânduri. Terminând prima țigaretă, nu o aruncă înainte de a-și fi aprins pe cealaltă, după care își reluă plimbarea monotonă. După vreo 20 de minute reîntră în casă. L-am văzut pentru prima dată în profil. Țigaretă sa puneă o dungă neagră în lumina soarelui. Apoi a dispărut.

MICA VERA

Istoricul care va povesti într-o bună zi rapida agonie a Austriei independente, nu va putea să nu ție seamă de fosta contesă Fugger, născută contesă Czernin, care era numită destul de cavalereste în soloanele Vienei: mica Vera. Ea trăiește astăzi închisă în casa din mijlocul grădinilor din Belvedere, unde este menținut sub pază fostul cancelar Schuschnigg, care visa să-și facă din ea o soție fără ca această femeie să-i fie astăzi amantă.

Creatura aceasta încântătoare, frivolă și gata să pozeze în eroină, a fost singura și ultima dragoste a unui om cu moravuri severe, pur, pios și totdeauna chinat de ideea datoriei. Omul acesta a mai fost considerat nu de multă vreme ca prototipul văduvului inconsolabil.

Vera este cea de a patra fiică a contelui Czernin din Praga. Elevii liceului german din acest oraș, unde-și făcea studiile în timpul marelui războiu, își amintesc de această fetiță blondă, fină și încântătoare, dotată de timpuriu cu o feminitate excesivă.

Conții Czernin s'au ruinat complect în timpul războiului. Vera a trebuit să se resemneze și să se căsătorească pe la vârsta de 20 de ani cu un tânăr ofițer german, din înalta aristocrație, dar care era tot atât de sărac ca și dânsa, și anume: cu contele Leopold Fugger. Din această căsătorie au rezultat 4 copii. Care a fost purtarea contesei? Un fapt este sigur: oricare ar fi fost această purtare, ea n'a fost pe placul soacrei ei, contesa Nora Fugger, o femeie cu un caracter aspru, orgolioasă și foarte mândră de prerogativele ei.

Vera este o ființă mică de stat, vioaie, palidă, blondă, eterată și se spunea chiar „transparentă”. Cu toate mijloacele ei reduse, tânără contesă se îmbrăca excentric și deși în vârstă de 34 ani, mai atrăgea încă atenția celor din jurul ei, fardându-se exagerat — lucru cu totul neobișnuit la Viena — și purtând niște unghii de o culoare roșie violentă. Purtarea aceasta se spune că a plictisit-o pe contesa Nora.

Vera Fugger l-a întâlnit pe cancelarul Schuschnigg, care-și pierduse de curând soția, în timpul unui dîneu intim. Fața bărbatului era caracterizată printr-o tristețe care nu l-a părăsit vreme îndelungată. Nu s'a interesat deloc de această femeie eterată și nu i-a vorbit deloc în tot cursul serii.

A doua zi dimineață, contesa trimitea un mic cadou fiului cancelarului, un băetan gânditor, palid și bolnăvicios, care se numea, ca și tatăl său, Kurt. Micul dar, era întovărașit de o scrisoare plină de dragoste pentru sărmanul orfan, dragoste care se adresa însă mai ales tatălui. Cancelarul a rămas indiferent față de aceste avansuri indirecte. Un alt avans avea însă să-l facă incomparabil mai sensibil.

Cu ocazia unui bazar filantropic organizat de aristocrația catolică din Austria, a fost expus și

un portret al defunctei d-ne Schuschnigg. Portretul era pus într-un cadru decorat cu flori de miosotis. Vera îl vede și, spre uimirea generală, îl cumpără. Gestul a uimit mai puțin decât prețul pe care l-a dat pe acest obiect fără valoare. Suma de 50 de șilingi, adică vreo 1500 de lei nu era extraordinară, însă toată lumea cunoștea dificultățile financiare în care se sbătea tânără contesă.

Revenind la ea acasă, ea a trimis deîndată cancelarului în dar portretul, întovărașit de câteva rânduri delicate. Darul l-a emoționat atât de mult pe cancelarul Schuschnigg, încât acesta i-a cerut îngăduința s'o viziteze spre a-i mulțumi. În cursul acestei noi întâlniri atât de dorite, Vera, pe care n'o interesa decât marele Kurt, nu a vorbit decât despre fiul acestuia și a insistat pe lângă tată, spre a i se îngădui să ducă tânărului și sărmanului orfan puțin din acea dragoste feminină de care era lipsit prin moartea mamei sale.

Contesa a devenit astfel o figură familiară a casei. Se ducea aproape în fiecare zi la palatul Belvedere.

Un conte Czernin, unchiul Verei, descoperise un mijloc ingenios spre a procura suficient de mulți bani, de care avea nevoie întreaga familie. În faimoasa galerie Czernin din Viena, care cuprinde mai bine de 300 tablouri ale măștrilor olandezi, există o pânză de Vermeer, intitulată: „Artistul în atelierul său” și purtând n-rul 119. Opera aceasta, considerată ca cea mai bună piesă a colecției, provoca în mod special cupiditatea unui amator american, care oferea imensa sumă de 400.000 șilingi. Vânzarea nu era posibilă, decât dacă guvernul admitea acest lucru, în favoarea moștenitorilor fostului proprietar.

Vera spera să obție din partea lui Schuschnigg o interpretare abilă a legilor, care să-i îngăduie să intre în posesiunea acestei mici averi. A fost însă decepționată.

GREUTĂȚI ÎN CALEA UNUI DIVORT

Dragostea puse însă încetul cu încetul stăpânire pe inima cancelarului. Dragostea atingează poate, pentru prima oară, inima puțin răătăcitoare a tinereii contese. Poate că ambiția și-a spus și ea cuvântul. Contesa se și vedea soția legitimă a șefului guvernului. Da, dar mai înainte de toate trebuia să divorțeze. Or, divorțul nu exista și nici nu există încă în Austria. Trebuia, prin urmare, să se ceară casarea căsătoriei la Roma. Procedura necesita trecerea prin 3 instanțe. Viena statua în primul rând, apoi venea Salzburgul. Din moment ce casarea căsătoriei era obținută în fața acestor două instanțe eclesiastice, ratificarea de către Roma nu mai putea fi refuzată. Arhiepiscopul Vienei și Primatul Austriei au admis să ajute intențiile cancelarului, iar dosarul a fost trimis la Roma.

Cei doi logodnici se așteptau la fericirea cea mai desăvârșită. Lucrurile acestea se petreceau în anul 1936. Raporturile dintre ex-contesa Fugger și soacra ei nu au fost niciodată mai bune. Contesa Nora nu voia să rupă relațiile cu o noră, a cărei purtare a șocat-o poate pe vremuri, tocmai în clipa în care Vera era pe cale să devină prima doamnă a țării.

— Ar fi stupid să rupem relațiile, a spus contesa Nora. De azi înainte mă veți numi mătușă și cu asta s'a aranjat totul.

A fost totuși cineva care s'a opus categoric și care l-a constrâns pe cancelar să renunțe la proiectele sale. Acesta a fost primarul Vienei, d. Schmitz, fostul șef al partidului creștin-social, un spirit foarte clerical. „Uniunea aceasta, a spus el, ar constitui un adevărat scandal. Din șase milioane și jumătate de austriaci, un milion au o căsnicie nefericită. Toți acești oameni trebuiesc să se acomodeze soartei lor nenorocite, deoarece divorțul nu este admis în cod. Ar avea un efect trist față de popor, să i se arate că legea care este atât de aspră pentru cei mici, nu se aplică și celor mari și că mai întâi d-ta și foarte probabil, peste puțină vreme, prințul Starhenberg sunteți destul de puternici pentru a o călca”.

Acestei filipice categorice nu i se putea răspunde. Schuschnigg, plictisit, voia să demisioneze.

— Vreți să sacrificați Austria pentru o femeie? l-a întrebat Schmitz.

Cancelarul își plecă privirile și căută un mijloc ca să rămâie fidel jurământului său de om de stat, dar și făgăduelii formale făcută contesei Czernin, că o va lua de nevastă. În epoca aceasta, adică în Ianuarie 1937, s'a pus în discuție o revenire a Arhiducelui Otto. Intre pretendentul tronului și emisarii guvernului austriac, au avut loc discuții, iar o campanie fățișă în favoarea unei restaurațiuni, a fost întreprinsă de presa austriacă.

Guvernul Reichului socotind că o restaurare ar fi protivnică acordului din 11 Iunie 1936, a făcut un demers pe lângă guvernele dela Paris, Londra și Roma, prin ambasadorii pe care îi avea în aceste capitale, avertizându-le că în cazul când s'ar produce acest eveniment, Berlinul nu va ezita să ia în Austria toate măsurile pe care le va socoti indicate.

AUREOLA NENOROCIRII

În luna Martie 1937, Cancelarul a pronunțat la Eisenstadt în Burgenland, un discurs care în termeni foarte mascați, dădea Germaniei toate asigurările pe cari le cerea aceasta.

Cei doi logodnici continuau să se întâlnească aproape în fiecare zi, iar afecțiunea lor creștea. Nu există îndrăgostit, care să nu simtă nevoia unui confident. Spre nenorocirea lui, Schuschnigg l-a ales pe cel mai rău dintre toți, și anume pe Guido Schmidt, ministrul afacerilor străine. Se bucura așa dar de încrederea Cancelarului, pe care mulți dintre colaboratorii intimi au căutat să-l convingă că ministrul său nu este decât un trădător. Guido Schmidt era însă una din puținele persoane admise în intimitatea lui Schuschnigg și a contesei, iar Vera avea pentru el o adevărată simpatie.

Când cancelarul a plecat la Berchtesgaden, singurii cari au cunoscut la Viena hotărîrea sa de a accepta invitația Führerului, au fost d-nii von Papen, Guido Schmidt și contesa Czernin. La reîntoarcerea acestuia, contesa a căutat să-i deschidă ochii cancelarului și rupse toate relațiile cu ministrul afacerilor străine.

În tot cursul lunei care s'a scurs între reîntoarcerea dela Berchtesgaden și remiterea ultimatumului de către Reich în mâinile președintelui Miklas, contesa Vera a avut neconținut pre-sentimentul unui pericol.

Vineri 11 Martie, Vera venind să ia masa cu Schuschnigg, a aflat de primele amenințări ale d-lui Seyss Inquart și ale lui Glaise Horstenau, în cazul când plebiscitul nu va fi amânat. Plină de curaj, deși știa că Schuschnigg nu-și poate ține făgăduiala de a se căsători cu dânsa decât dacă renunță la putere, contesa a insistat să reziste și nu a căutat să-l determine nici o clipă să-și dea demisia.

Femeia ușurată se transformase într-o îndrăgostită sinceră și o eroină de bună calitate. A dovedit-o în aceeași seară, când a refuzat să se depărteze de lângă omul care se prăbușise și care nu mai avea nici o putere. Ea împarte astăzi, alături de el, regimul de închisoare.

Economisiți-cumpărând tubul mare

SPORTI STRĂLUCIREA ZĂMBETULUI DV. PRIN KOLYNOS

Frumusețea și atracția Dv. personală depind de o dantură sănătoasă și frumoasă. Prin Kolynos mii de persoane câștigă în farmecul lor. Incercați Kolynos. Veți simți plăcerea de a avea gura înviorată și îmborsită.

CITIȚI Adevărul Literar și Artistic

Asigurați-vă existența!!! Timpul este bani! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate, sex și cultură — poate învăța Dactilografia—Correspondența comercială — Stenografia și lucrări de birou obținând diploma la absolvire. Reușita absolut sigură. Inscriseri zilnice „Școala Centrală” strada Academiei 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Maiu cursuri noi.

Helen Wills Moody a sosit la Londra, pentru campionatul dela Wimbledon

Celebra jucătoare americană de tenis, Mrs. Helen Wills Moody a sosit la Londra și a început să se antreneze, în vederea campionatelor, care vor avea loc la Wimbledon. Iată-o pe Mrs. Helen Wills-Moody, în cursul primului antrenament.

MODĂ EXOTICĂ LA LONDRA

Fotografia noastră înfățișează un cap exotic, mult admirat la Londra și lansat cu ocazia deschiderii Academiei de Primăvară.

FEMEILE DIN MEXICO FAC CHETA PENTRU PLATA DATO-RIILOR PETROLIFERE!

Sub patronajul soției președintelui mexican, Seniorsa Amelia Solorzano de Cardenas, s'a deschis, la Academia din Mexic, o mare chetă, printre femeile țării, care va servi la plata marilor datorii petrolifere, către Statele Unite și Marea Britanie. S'au adunat bijuterii și aur din toate părțile Mexicului. În fotografia noastră, soția președintelui mexican, Seniorsa Amalia Solorzano de Cardenas (dreapta, cu vază) la chetă instituită printre femeile din Mexic.

Încercați un Rouge de buze în următoarele două moduri:

1 Un rouge de buze de calitate bună nu lasă buzele să apară aspre, și nici nu formează bulgărașe minuscule, așezându-se în mod neregulat pe buze. Un bun rouge de buze poate fi aplicat în mod simetric fără ajutorul vârfului degetelor. MICHEL este un astfel de rouge de buze.

2 Un bun rouge de buze dă acestora o senzație de prospețime. Dacă aveți impresia că vă sunt buzele uscate, dacă v'ați prins asupra faptului că le umeziți cu limba, atunci — fiți atentă!... Rouge-ul de buze, ce-l întrebuințați, îmbătrânește buzele Dv., le răpește tinerețea. Din contra, MICHEL menține buzele fragede și moi.

7 TONURI ÎNCÂNTĂTOARE:
Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet
Mărimi: de lux, mare, popular.

Întrebuințați pentru completarea machiajului Dv. fardul MICHEL, iar pentru ochii Dv. cosmeticul MICHEL, care nu ustură și rezistă apei și umezelei.

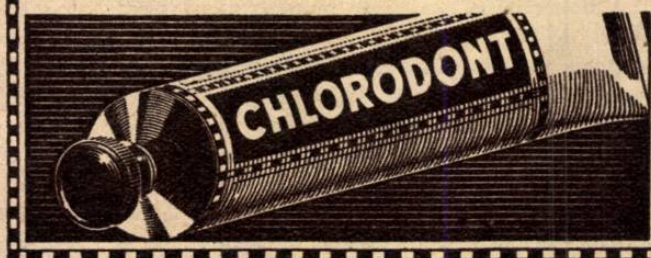
Michel

Orice femeie e mai frumoasă, când zâmbește

În acest caz femeia trebuie să expună un șirag de dinți splendori, albi ca mărghăritarele. Și Dvs. puteți ajunge la aceasta! Dacă veți întrebuința numai câteva zile pasta de dinți Chlorodont, veți observa cu surprindere, că dinții Dvs. au devenit mai strălucitori și mai albi decât înainte. Într'adevăr, Chlorodont-ul curăță dinții în mod radical. Evită decolorarea dinților și înlătură cu totul rămășițele mâncării. Întrebuințați și Dvs. pasta de dinți Chlorodont, spre a reda dinților strălucirea lor naturală.

Chlorodont pasta de dinți

ANUL XII No. 591

18 MAIU 1938

10 LEI

VEDETA SE RECREIAZĂ

ANN SHERIDAN

(Foto Warner Bros.)

as. p. 42

Numai Săpunul Cadum
este atât de pur,
atât de spornic

Dece se bucură Săpunul Cadum de preferința tuturor? Pentru că este cel mai pur, cel mai plăcut parfumat... și atât de spornic. El are o spumă abundentă, care curăță bine pielea. Este într'adevăr un săpun igienic, care apără epiderma, o oțitează și îi dă frumusețe. Fiind foarte uscat, ține foarte mult.

**SĂPUN
CADUM**

O DIGESTIE
NORMALĂ
este asigurată numai de purgativul

ARTIN

La Cozia au fost reînhumate osemintele lui Mircea cel Bătrân și ale Mariei Tofana, mama lui Mihai Viteazul

În fața Marelui Voevod Mihai, înhumării osemintelor lui Mircea cel Bătrân și ale mamei Teofana, mari mulțimi, a avut loc Duminică la Cozia, solemnitatea re-

N. Iorga, pr. prof. Nae Popescu și prof. I. Lupaș.
Fotografiile noastre înfățișează:

Slujba religioasă oficiată de P. S. Episcopul Vartolomeu al Râmnicului. Se mai disting în fotografie Marele Voevod Mihai și pr. prof. Nae Popescu.

D. consilier regal profesor Nicolae Iorga, rostindu-și cuvântarea.

Sosirea Marelui Voevod Mihai.

Marele Voevod la grota dela Postumia

Cu prilejul călătoriei în Italia, Marele Voevod Mihai a vizitat renumita grota dela Postumia. Fotografia pe care o publicăm, ne-a fost trimisă dela Postumia și a fost luată cu prilejul vizitei Augustului oaspe.

Cu prilejul noiei Constituții, s'au lansat o serie de mărci denumite „Constituția” Timbrele sunt opera Studioului Julietta.

ȘCOALA MESERIAȘILOR ROMÂNI DIN BISTRIȚA

La Bistrița-Năsăud s'a organizat de către Uniunea meseriașilor și comercianților români, o școală unde se predau 20 materii diferite. În fotografia noastră, luată cu ocazia solemnității încheierii cursurilor, vedem profesorii școlii și elevii. În mijloc (x) dl. G. Matheiu, președintele reuniunii.

Joi seara a avut loc la Cercul Titrărilor „Unirea” conferința d-lui Dr. M. A. Halevy, care a vorbit despre: Biblia în lumina Orientului. Cu bogată documentare și admirabilă cunoaștere a materiei Dl. Dr. M. A. Halevy s'a făcut ascultat cu mult interes, fiind la urmă, îndelung aplaudat pentru frumoasa-i expunere. A urmat apoi un festival artistic. Cu acest prilej am avut plăcerea să remarcăm un autentic talent în persoana D-rei Paula Haber care a cântat diferite romanțe. Glasul d-sale cald, armonios, de cristalină sonoritate, a impresionat asistența, care a obligat pe artistă să treacă peste limitele hotărâte ale programului.

O serie de șansonete franțuzești au fost cântate cu multă sensibilitate de D-ra Nutzi Petroniu. Festivalul s'a încheiat prin poeziile originale citite de D-l Lică Grünberg, poezii care au desvăluit un autentic simț poetic.

*De o tinerească
prospetime
rămâne tenul*

dacă este hrănit cu elemente nutritive. O alimentare eficientă a epidermei și o întinerire a țesuturilor veți obține prin crema THREE FLOWERS SKIN AND TISSUE, a cărei substanțe active le introduceți în piele printr'un masaj tapotant, așa precum recomandă Richard Hudnut.

Crema Three Flowers Skin and Tissue constituie o parte foarte importantă a tratamentului de înfrumusețare cu acelaș nume. Aplicat în mod regulat, formează cura de înfrumusețare cu cel mai mare succes, care se bazează pe eficacitatea și calitatea recunoscută a puținelor preparate care o compun, acordate perfect între ele.

HUDNUT

Three Flowers

Tratament de înfrumusețare

*Ce peribil, -
a fugit un ochiu!*

Ciorapii spălați în mod rațional își prelungesc viața considerabil. Dacă țineți la conservarea intactă a ciorapilor Dv. spălați-i exclusiv cu

LUX

LUX

se dizolvă și în apă rece

FUNERALIILE LUI OCTAVIAN GOGA

zența M. S. Regelui Carol II, a Marelui Voevod Mihai, a Consilierilor regali și a membrilor guvernului.

4. Sicriul cu trupul neînsuflit al marelui poet, este purtat pe umeri de prieteni.

5. Reprezentantul M. S. Regelui, consilierii regali și membrii guvernului, în urma carului funebru.

6. Cortegiul pe străzile Capitalei.

Intreg poporul a luat parte, cu durere, la funeraliile marelui poet român, Octavian Goga.
Publicăm în această pagină câteva imagini luate în cursul acestor funeralii.

1. Octavian Goga pe patul de moarte, în castelul dela Ciucea.
2. Castelul Ciucea, cernit.

(Foto-Film, Cluj).

3. Slujba religioasă s'a oficiat în rotonda Ateneului Român, în pre-

SE CĂSĂTOREȘTE DE TREI ORI CU PROPRIA LUI SOȚIE!

Cunoscutul comic al ecranului Stan Laurel s'a căsătorit, la Beverly Hills, cu contesa rusă Illeana. Căsătoria a fost celebrată de trei ori, adică odată la ofițerul stării civile, odată la biserica americană și odată la preotul greco-ortodox. În fotografia noastră : cea de a treia ceremonie a căsătoriei lui Stan Laurel cu contesa rusă Illeana : căsătoria greco-ortodoxă. Oficiantul este preotul Leonin Znamensky.

MARLENE DIETRICH ȘI
DOUGLAS FAIRBANKS,
LA UN BAL AL FILMU-
LUI, ÎN LOS ANGELES

Marlene Dietrich și Douglas Fairbanks, la balul „Tri-Guild” în Los Angeles, la care au asistat aproape toți magnații și stelele ecranului.

CEA MAI RECENTĂ MODĂ A PĂLĂRIILOR, LA LONDRA

Pălăria „Pirouetti” confecționată din filț negru și alb. Este un model al cunoscutului artist danez Aage Thaarup, care locuiește actualmente la Londra.

dimineata

si seara

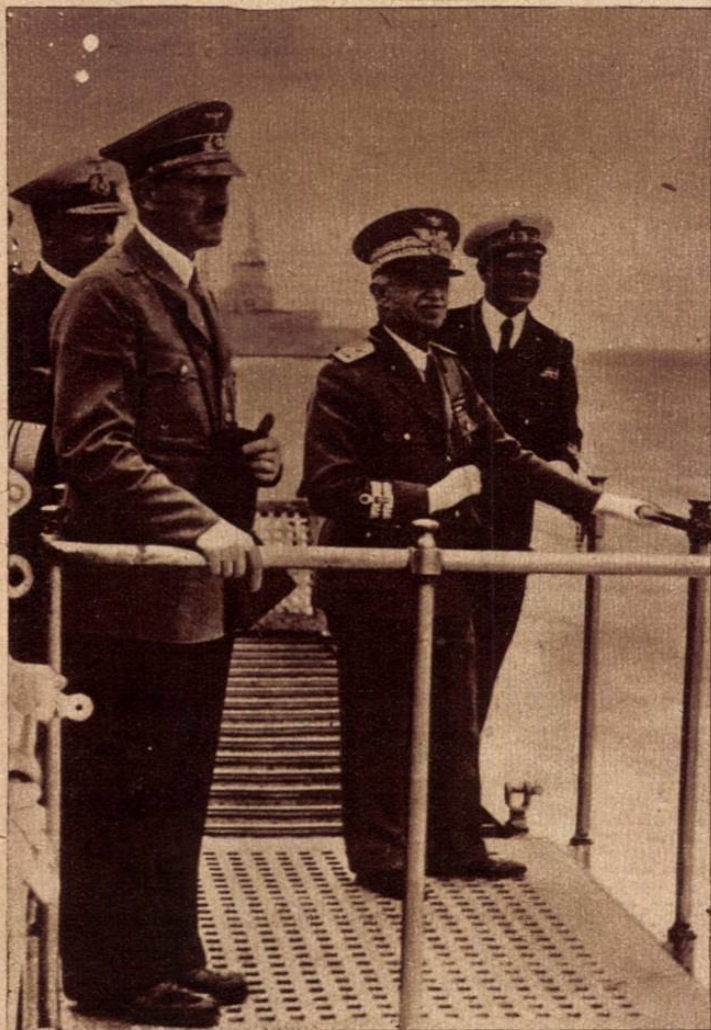

KALODONT

CONTRA PIETREI DE PE DINȚI

Adolf Hitler urmărește manevrele flotei italiene

D. Adolf Hitler și Regele Victor Emmanuel al Italiei urmăresc, de pe puntea crucișătorului „Conte Cavour”, manevrele flotei italiene.

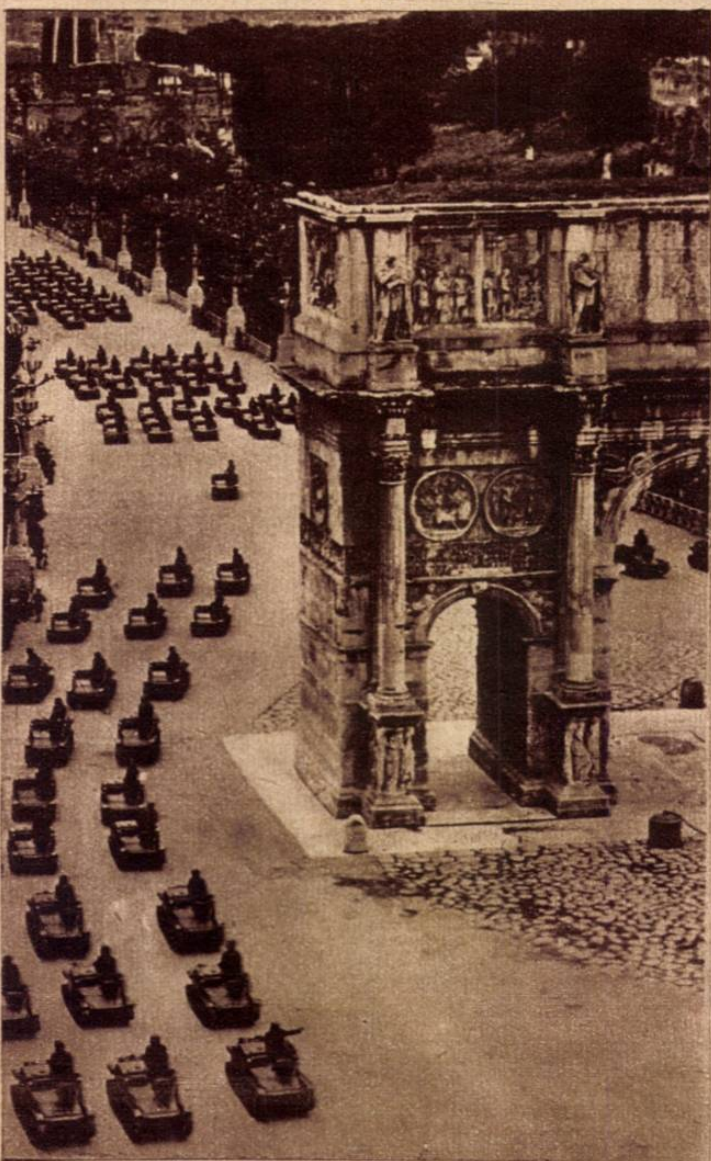

În cadrul manevrelor italiene, în onoarea d-lui Adolf Hitler, 90 submarine au executat, în același timp, manevre de scufundare. Fotografia noastră înfățișează submarinele, trăgând câte o salvă, înainte de scufundare.

Ducele Mussolini a dat un banchet de adio d-lui Hitler, în Galeria Bătăliilor din Palazzo Venezia, Roma. În fotografia noastră: Signor Starace ținând un discurs mulțimei adunate sub balcon, după banchet. În stânga: d-nii Hitler și Rudolf Hess, iar în dreapta d. Mussolini.

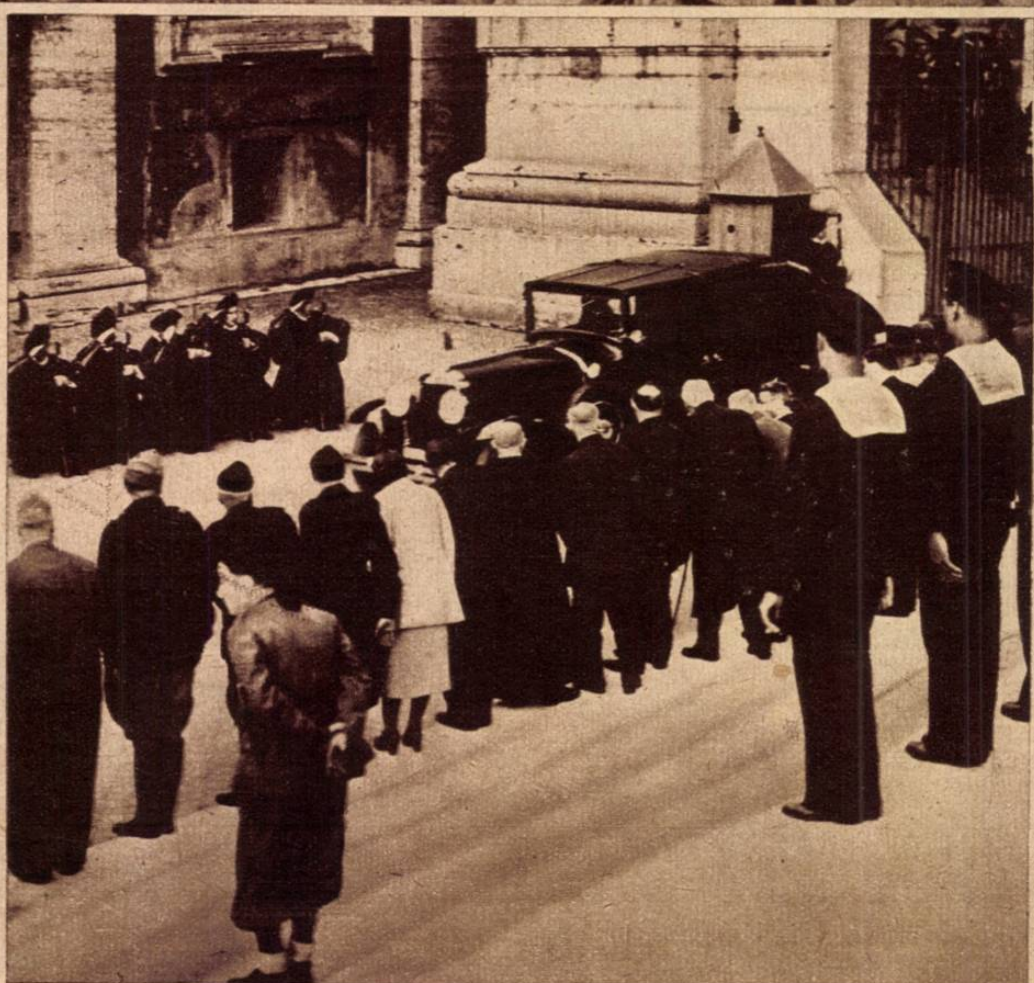
HITLER PRIMEȘTE SALUTUL A 50.000 SOLDAȚI LA ROMA

Fotografia noastră înfățișează trecerea pe lângă Arcul de Triumf a tancurilor, cu ocazia parăzii care a avut loc pentru d. Hitler, la Roma.

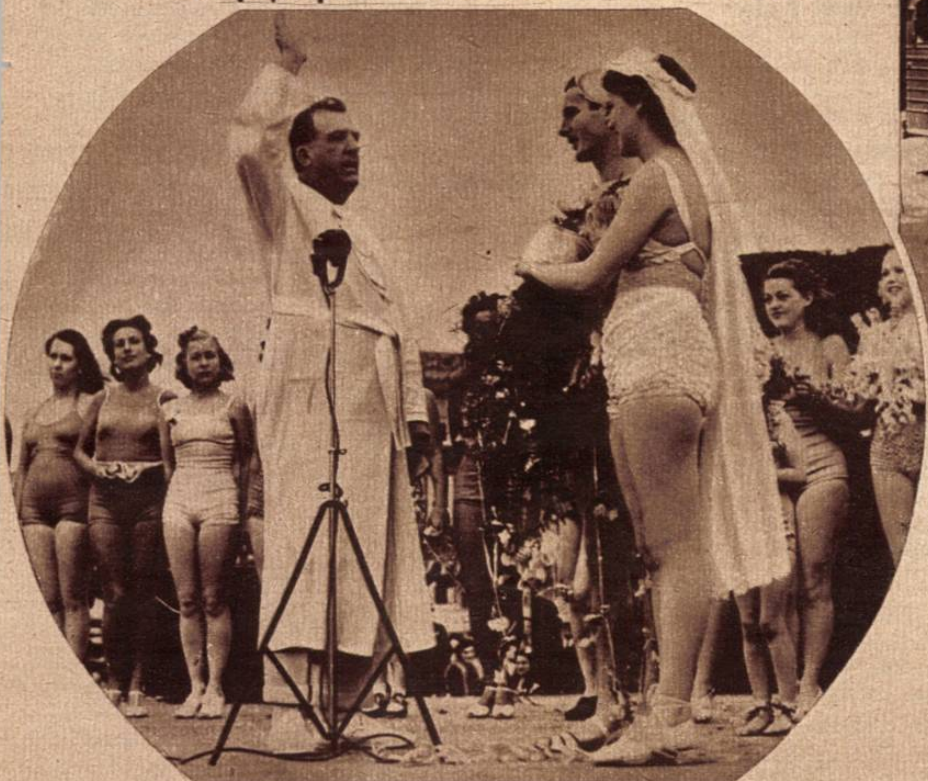
PAPA PĂRĂȘTE ROMA, ÎNAINTE DE SOSIREA LUI HITLER

În legătură cu sosirea d-lui Hitler la Roma, Papa Pius al XI-lea a părăsit Roma, luându-și reședința la Castel Gandolfo. În fotografia noastră, automobilul papal părăsind Vaticanul.

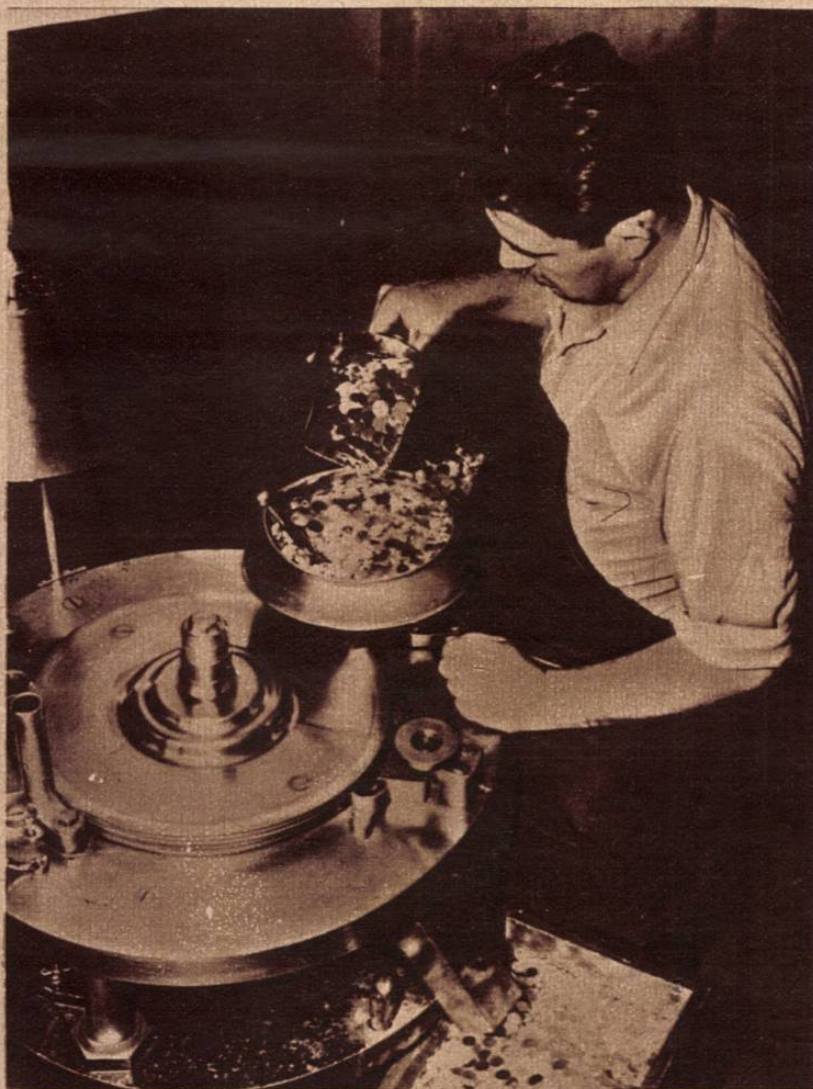
CĂSĂTORIȚI PE PLAJĂ!

Reverendul Edward E. Shouffer din Norwalk, California, a oficiat pe plaja dela Long Beach, California, căsătoria d-rei Juanita G. Salisbury din Long Beach și d-l George J. Anthony din Pocatello, Idaho. Mirii au purtat costume de baie, și fiind că ziua era cum răcoroasă, imensul buchet de flori a mai încălzit puțin pe mireasa sa, mai mult desbrăcată.

**EXPEDIȚIE AFRICANĂ,
INTR'UN AUTOMOBIL-
LOCUINȚĂ, DINTRE
CELE MAI MODERNE!**

Cunoscutul explorator african Atillo Gatti, a plecat dela New-York, într-o nouă expediție, în ținuturile necunoscute ale Africii Centrale, cu două dintre cele mai moderne automobile-locuință, menite să-i aducă, cel mai perfecționat confort. În fotografia noastră, cele două automobile ale exploratorului Gatti. În fața lor exploratorul și soția sa.

O MAȘINĂ CARE FABRICĂ BANI!

Fotografia noastră înfățișează o mașină a unei turnătorii americane de monede, care polește cercurile mici ștanțate de nickel, din care se vor face monede de câte 5 cenți.

Spuma pastei de dinți Ovenall pătrunde în cele mai ascunse cute ale cavității gurii și apără prin eficaceea ei acțiune anti-septică. Pasta de dinți OVENALL face dinții de un alb strălucitor, fără să le atace zmalțul.

Se petrec atâtea lucruri în lume

FEMEILE CELE MAI ELEGANTE DIN LUME

CINE PIERDE — CÂȘTIGĂ

FANTEZIILE DIN ORIENT

CÂND se afla la Paris, Ducesa de Kent era considerată de mulți ca femeia cea mai elegantă din Franța. Numai că ducesa de Windsor, în câteva luni de ședere acolo, a izbutit să smulgă grațioasei cumnate mult invidiata întâietate. O telegramă a lui „British United Press” a anunțat acum câțva timp că păreriile unanime ale celor mai vestiți croitori parizieni stabiliseră următoarea gradație pentru „femeile cele mai bine îmbrăcate din lume”.

1. Ducesa de Windsor; 2. ducesa de Kent; 3. Begum Agha Khan (o franțuzoaică); 4. baroneasa Léo d'Erlanger; 5. Mrs. Reginald Fellowes; 6. Baroneasa Eugene de Rothschild; 7. Msr. Harrison Williams (americană); 8. Mrs. Millicent Rogers Bacon; 9. contesa Barbara von Haugwitz Reventlow (fostă prințesa Mdivani); 10. Lady Louis Mountbatten.

ȘIRETENIILE OCNAȘILOR

DIRECTORUL penitenciarului din Amarillo (Texas) fusese informat că de câțva timp, deținuții puși la regimul celular găsiră, nu se știe cum, mijlocul de a-și procura țigări. O serie de anchete și percheziții n'au dat niciun rezultat. Atunci s'a hotărât să se cerceteze cu luare-aminte mâncarea deținuților, dar nu se descoperi nimic; în schimb, în fiecare dimineață, gardienii găseau celulele pline cu muci de țigări. În cele din urmă misterul a fost limpezit. Unii dintre deținuții privilegiați, adică autorizați să fumeze, reușiră să dreseze gândaci de ale căror picioare legau țigările, cu un fir subțire, astfel că trecând pe sub ușile celulelor, insectele le duceau prizonierilor închiși acolo.

O EXPERIENȚĂ NEREUȘITĂ

O experiență făcută cu scopul de a determina până unde poate fi împinsă extravaganța pălăriilor femești, presupunând că într'adevăr ar fi existat o limită, s'a încheiată cu un fiasco. Și iată cum: Miss Marion McKenzie s'a plimbat pe străzile Hollywoodului fără să atragă o atenție mai mult decât obișnuită, purtând în cap o pălărie compusă dintr'un abajur de culoare roșie, o panglică lată de cauciuc, două flori artificiale, un lanț de baie și un șiret de ghetă.

UN comerciant din Col-boy (Kansas) și-a pus candidatura pentru un loc de consilier municipal, dar ghinionul sau ueltilirile adversarilor politici au făcut să cadă în alegeri, într'un chip rușinos. Obținut un număr atât de mic de voturi încât fostul candidat ajunsese obiectul de glumă al tuturor concetățenilor, astfel încât poziția lui socială și comercială era în pericol. Și, vezi, când ești luat în răs, anevoie ai putea să-ți păstrezi sângele rece. Dar negustorul nostru era un om isteț. Ca să nu mai fie luat în răs, se apucă să rădă el de alții. A doua zi după alegeri, expuse în vitrina magazinului acest anunț: „Ofer cinci dolari recompensă aceluia care m'a votat”. Toți citiră, toți râseră, dar râseră împreună cu el și nu de el. Lumea intra în prăvălie, felicitându-l pe patron pentru prezența lui de spirit. Istoria noastră se răspândi prin toată regiunea și țărani începură să-i frecventeze prăvălia pentru cumpărături. Astfel, șiretul comerciant transformă înfrângerea într'un triumf personal, demonstrând că era cel mai fericit păgubaș printre concetățenii săi.

BERBECII CA ANIMALE DE SALON

IN Alep (Siria) oile sunt animale preferate în casele oamenilor. Aproape fiecare familie posedă una și o vopsește în culorile cele mai vii. De exemplu, berbecul poate avea urechile de un verde puternic ca smaragdul, botul portocaliu, coada roșie și corpul vârgat cu albăstru. În fiecare după amiază, pe străzi, se poate vedea spectacolul caleidoscopic al acestor berbeci colorați cari sunt scoși la plimbare.

„ESTE OPRIT A VORBI BĂRBAȚILOR!”

MULTE țări cu populație de rasă albă și de religie creștină continuă să tăgăduiască femeilor unele dintre cele mai elementare drepturi omenești. Astfel, un exemplu tipic ni-l oferă Armenia unde, pe o suprafață de 100.000 k. p. femeile nu pot adresa cuvântul altui bărbat decât soțului respectiv. În toate celelalte împrejurări, când sunt nevoite să vorbească altor bărbați, ca negustori, etc. ele se servesc de un limbaj convențional alcătuit din semne foarte asemănătoare cu acelea ale mușilor.

IN palatul regal din Gwalior (India), se află un trenuleț în miniatură construit din argint și manevrat cu electricitate, care circulă domol, de jur împrejurul mesii maharajahului în tot timpul prânzului. Vagonașele sunt încărcate cu vinuri, condimente și fructe astfel că mesenii se pot servi singuri, după placul și gustul fiecăruia. Luând sau depunând o farfurie trenul se oprește sau se pune în mișcare în mod automat.

STOMACUL UNUI CAINE

In greutate de 20 kilograme poate să conțină de cel puțin trei ori mai mult cantitatea de mâncare îngăduită de stomacul unui om care cântărește 75 kilograme. De aceea câinii mănâncă adesea mai mult decât stăpânii lor.

SPARTANELE ÎN ASIA

CÂND o țărăncă japoneză dă naștere unui copil, ea nu trebuie să scoată nici cel mai mic țipăt care ar putea să-i trădeze suferința; de asemenea, în timpul sarcinii, înconjurată de părinți, ea este obligată să suradă ca și cum s'ar afla într'o reuniune mondenă.

Acest surâs tradițional vrea să arate că nimeni n'are dreptul să cauzeze aproapei nici o singură clipă de întristare. Durerea cea mai cumplită, sau nenorocirea cea mai spăimântătoare trebuie să fie îndurate cu nepăsare și cu surâsul pe buze.

„MĂTUȘILE VOLUNTARE”

IN Anglia există o organizație unică în genul său, așa zisa „Asociație a mătușilor voluntare” din care fac parte toate femeile ce sunt dispuse, cu titlu absolut gratuit, să-și petreacă după amiezile și seriile ocupându-se cu îngrijirea copiilor sau a bolnavilor. În chipul acesta, părinții se simt ușurați de grijiile lor zilnice și pot gusta în tihnă câteva ore de recreație.

Femeia la patruzeci de ani...

care poate concura cu oricare fată tânără,

Își datorește succesele în societate grație întrebuințării permanente a Cremei „Floarea Reginei”, Dr. Biro. Preparată din ingredientele cele mai alese, pătrunde adânc în porii pielii, disolvă impuritățile care împiedică respirația liberă a epidermei. Activează puternic circulația sângelui și suprimă astfel treptat ridurile, păstrând până la vârsta înaintată o piele catifelată și netedă.

La expoziția internațională de igienă din Paris, Crema „Floarea Reginei” a obținut premiul întâiu dintre toate articolele cosmetice expuse. (Medalia de aur și diplomă).

FLOAREA REGINEI

Dr. BIRO
la farmacie
și drogerii.

UN JOC DE CĂRȚI PRODUCE RĂSCOALĂ LA BOMBAY

Un joc de cărți, la care jucătorii au ajuns la ceartă, a fost cauza unor însemnate ciocniri între mahomedani și hinduși. A fost nevoie de intervenția poliției, care a operat numeroase arestări. În fotografia noastră: răsculații arestați, sunt conduși de poliție, la Bombay.

CEA MAI FRUMOASĂ FEMEE DIN LUME:

Dorothy Lamour

UN juriu american a decretat-o pe Dorothy Lamour drept cea mai frumoasă femeie din lume. Nu este locul să discutăm titlul, susținând că printre femeile care nu iau parte la concursurile de frumusețe, există frumuseți mult mai perfecte, decât cele care obțin premiile. Cu toate acestea, ce poate fi mai perfect decât trăsăturile, ovalul figurii luminate de doi ochi mari și blânzi, cu priviri candidă, o gură carnoasă, senzuală, cu buze roșii, între care strălucește șiragul dinților albi, ca ai unei tinere upoalice?

Este curios că filmul n'a făcut apel, de îndată, la această ființă minunată, care înainte de-a obține succesele mari pe ecran, a trecut prin epoci grele. Născută la New-Orleans, în Luisiana, și-a făcut studiile la școala primară de acolo, urmând apoi, vreme de un an, la liceu. Într-o bună zi, s'a dus la directorul liceului, spunându-i:

„Mama mea lucrează prea mult, pentru a mă putea ține la școală. M'am hotărât s'o ajut”.

Punându-și proiectul în aplicare, a urmat cursurile unui institut comercial, iar după șase luni de zile și-a găsit o slujbă, într'un birou. În 1930, s'a prezentat la concursul de frumusețe din New-Orleans, dar n'a obținut decât premiul al doilea, premiul întâi fiind atribuit prietenei ei, Dorothy Bell (care și-a aflat o moarte tragică, într'un accident de automobil, puțin înainte de a fi lansată ca vedetă a ecranului american). Cele două Dorothy au semnat un contract cu un impresar, în vederea unui turneu în Vest. În timp ce Dorothy Bell a plecat la Hollywood, prietena ei a revenit la New-Orleans, unde a luat parte, în anul următor la noul concurs de frumusețe, obținând, de data aceasta, premiul întâi. Titlul a rămas însă pur onorific și cum cariera artistică părea să nu se deschidă frumoasei fete, ea s'a gândit să părăsească o himeră, pentru o muncă mai bine plătită, care i-ar fi îngăduit să trăiască și să-și întrețină și mama. Cele două femei au plecat la Chicago, unde Dorothy s'a angajat la magazinele Marshall Fields. Obținuse un post de manechin.

La sfârșitul sezonului însă, grijile au reapărut. Directorul magazinului a hotărât s'o reție pe Dorothy Lamour în slujbă, urmând însă să i se dea o altă ocupație, astfel că, rând pe rând a fost la raionul de împachetat, la lift, într'un raion, ca vânzătoare. Cu ocazia unui concurs pentru amatorii cari voiau să devie artiști, Dorothy a făcut o nouă tentativă de a pătrunde în teatru. S'a înscris, dar cum nu avea toaleta cu care să poată apărea pe scenă, a trebuit să ceară o rochie, cu împrumut, șefei secțiunii de publicitate. Speakerul a anunțat-o, cu titlul „Miss New-Orleans”. Fiind pe scenă, și simțindu-se cercetată de privirile nemiloase

ale celor din juriu, a fost cuprinsă de o mare spaimă, dupăcum a recunoscut mai târziu. A început să cânte, iar publicul, care o simpatizase din prima clipă, datorită frumuseții ei, a ovaționat-o cu entuziasm, la sfârșitul cântecului. Printre persoanele care se aflau în sală, era și faimosul șef de orchestră, Herb Kay. El i-a oferit un angajament în orchestra sa. Puțin mai târziu, Herb Kay i-a oferit mai mult și anume inima și mâna sa. Astăzi Dorothy Lamour este domna Herb Kay.

Din această clipă, cariera îi era asigurată. Ceeace e curios, e că succesul frumoasei Dorothy Lamour n'a fost determinat de chipul ei perfect, ci de glasul ei, de o frumusețe captivantă. În scurtă vreme, Dorothy Lamour a ajuns una dintre vedetele cele mai favorite ale microfonului american. Până în 1935, a cântat cu orchestra lui Herb Kay, apărând din când în când și pe scenă. În cele din urmă, a fost angajată să cânte în fața microfonului dela Hollywood și de bună seamă că s'a gândit să încerce ultima dată, să pătrundă în cetatea filmului.

William Thiele pregătia pe atunci filmul său „Hula, fiica junglei”. Era foarte supărat, deoarece nu găsea femeia de o frumusețe ideală, cu un aspect sălbatic și totodată blând, cu părul lung, căci eroina, crescută în mijlocul fiarelor, n'ar fi putut apărea cu părul aranjat de cei mai buni coafori dela Hollywood. Or, tocmai faptul că Dorothy Lamour are un păr lung, negru, de o frumusețe isbitoare, a determinat alegerea lui Thiele. Trebuie să spunem că realizatorii, de îndată ce-au văzut-o pe tânăra femeie, au fost hotărâți s'o angajeze. Probalo de film-au fost strălucite, dupăcum de altfel și primul film turnat de Dorothy Lamour a constituit un succes fără precedent.

Tânăra femeie apărea pe jumătate goală, într'o turburătoare și castă sensualitate.

Dorothy Lamour a apărut îmbrăcată, în alte filme ca „Ultimul tren dela Madrid”, „Furia aurului negru” și altele. Fermecătoare însă, nu este decât în filmele când apare îmbrăcată numai în „sarong” și cu un „pareo”, în jurul gâtului, adică ținuta tinerelor hawaiene.

În pofida dragostei ei pentru toaletele frumoase, Dorothy Lamour trebuie să se resemneze și să rămâie o mică sălbatică. Îmbrăcată elegant, cu rafinement, este fără îndoială o actriță frumoasă, care joacă bine, dar care are nenumărate rivale de acest fel, la Hollywood. Când e pe jumătate goală, naturală, farmecul straniu pe care-l degajă este inegalabil. Dorothy Lamour, regina frumuseții, este mai ales, regina sex-appealului integral.

Un ten minunat

Pudra
FUMÉE
Supra legeră

PENTRU SĂNĂTATEA și
FRUMUSEȚEA TENULUI

LUBIN PARIS

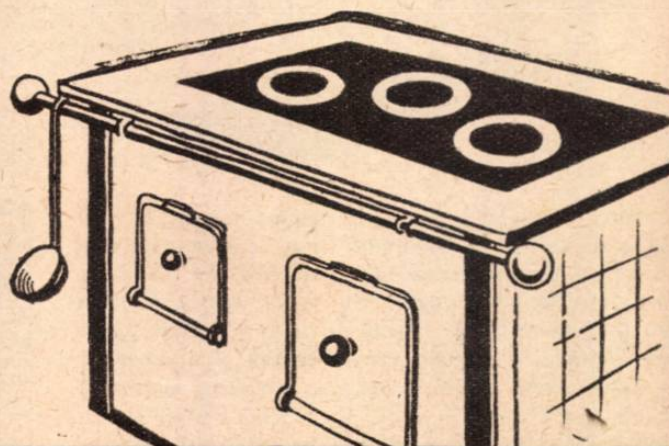
CITIȚI

Adeverul Literar
și Artistic

Cea mai răspândită revistă literară

VIM

CURĂȚĂ TOT fără a sgârâia

și mașina de gătit

VEZUVIUL, marele vulcan încoronat de nouri, care străjuiește golful Neapole-lui, se află adesea în erupție. Savanții stau de pază luni de-a rândul, zi și noapte, studiază și privesc orice nouă explozie a focului celui mai distrugător al naturii.

Ajunși în ținutul frumos, scăldat de marea albastră a Capri-ului, ochii temători ai turiștilor se îndreaptă spre culmea ascunsă în fum. Anunță oare un dezastru? Lava topită se va revărsa, încăodată, asupra văii, distrugând totul în cale-i? Acum câtăva vreme, aflându-mă la marginea craterului, am contemplat furia acestui munte neodihnit. Ca mulți alți călători, am putut trece pe lângă lava neagră, veche numai de două zile, să văd spărturile adânci, în care focul curge neconținut. A fost o priveliște dătătoare de fiori, foarte familiară însă italienilor, care-i făceau onorurile, ca și cum ar fi fost vorba de o atracție de music-hall. Aflându-mă la Neapole, mi-am arătat dorința de-a vedea vulcanul de aproape, iar un prieten italian mi-a spus că m-aș putea duce acolo: pe calea cea nouă. Am angajat un taximetru și fără mai mare emoție decât pentru o plimbare, amicul meu a spus: „La Vezuvio!” Alunecam repede, pe noua autostradă, drum admirabil, aproape fără cotituri, unde ar fi o crimă să faci mai puțin de 80 klm. pe oră. Ajunși în micul sat, Torre Annunziata, am luat-o pe un drum îngust, am străbătut mahalalele cele mai săracioase, pe care le-am văzut vreodată, și am pornit apoi pe șoseaua în zig-zag, croită pe coasta înșelătoare a muntelui. Sportul începea: șoferul vira brusc, pe după cotituri, iar mașina, înclinată în mod amenințător, mergea adesea numai pe două roți, contrazicând toate legile gravitației, radiatorul fierbea, iar noi am întrecut mai mult de un automobil, care renunțase la luptă. Am străbătut șantierul unei noi șosele în construcție, iar aripile mașinii sgâriau din când în când peretele de lavă, dealungul căruia mergeam. Urcând, uitam însă de toate aceste lucruri, în fața spectacolului unei dezolări majestuoase, care se înfățișa ochilor noștri. La dreapta noastră, se întindea, coborînd spre vale, uriașa masă, aruncată de erupțiile precedente. În depărtare, distingeam ruinele Pompei-ului, desgropate după 15 secole. Ceva mai departe, vedeam ruinele dela Herculaneum, oraș mort, încadrat de sate noi și de case, în mijlocul viilor.

AM COBORIT IN CRATERUL VEZUVIULUI

imense suprafețe. Am ajuns astfel la marginea craterului. În fața noastră se deschidea un bazin uriaș, un fel de vast amfiteatru natural, în care monștri fantastici de stâncă neagră stăteau măturie, pentru grozăvia sguduirilor, care-i crease. Un ghid, căruia îi plăcea să fie numit „Demonul Vezuviului”, a voit să ne arate lava lichidă din crater. Înaintând, căldura a devenit din ce în ce mai puternică. În apropierea unei stânci mari, ghidul ne-a arătat, cu mândrie, o masă informă: „Mergem acum pe un mic râu de lavă, care datează numai de două zile...” În timp ce vorbea, punctul pe care mă aflam, începu să se cutremure. Solul crăpă, lăsând să treacă lava roșie-albicioasă, care se scurgea încet, luând forme bizare. Săriam cât de repede posibil, dintr'un loc într'altul, lovindu-ne și arzându-ne, în graba de a

afla un loc mai rece. Am ajuns pe conul Vezuviului, la deschiderea craterului, și am privit, incremențiți, vulcanul, care tuna și bubuia. Din când în când, o detunătură, ca aceea a unui tun uriaș, sguduia culmea. O cascadă de bolovani roșii cădea ca grindina. Era Vezuviul, într'o zi „calmă”.

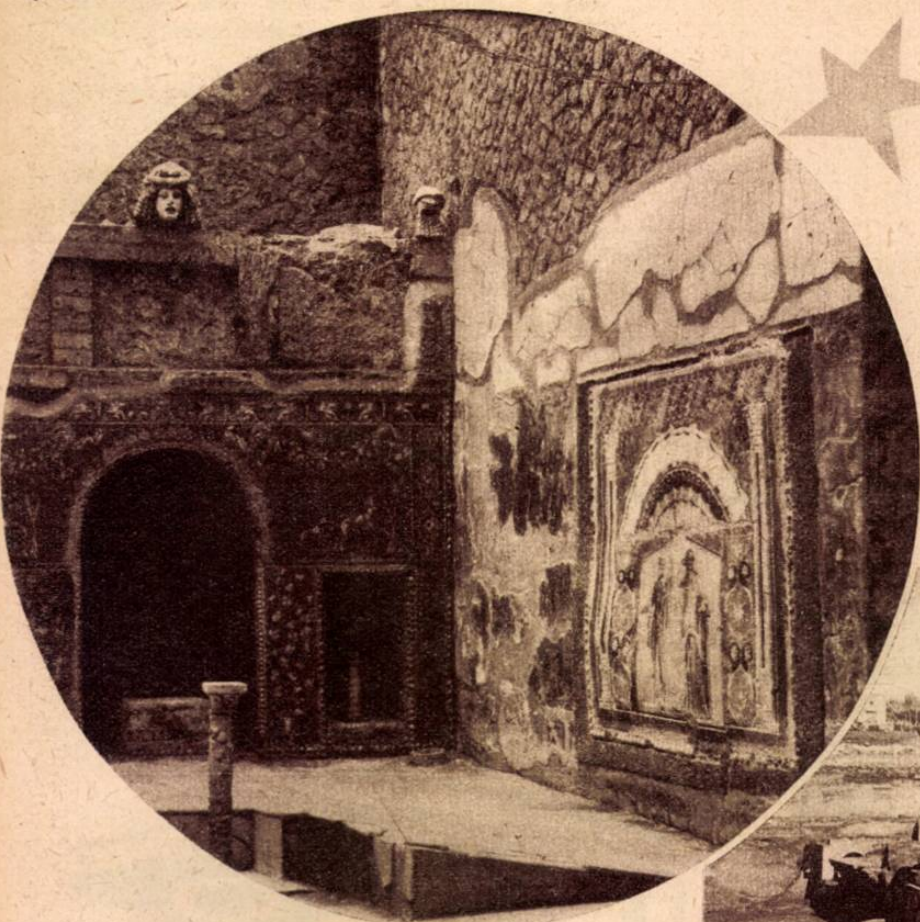
Știința n'are nicio putere față de aceste forțe ale naturii. Poate să indice, cel mult, cu aproximație, epoca în care ele s'ar manifesta, cu mai multă putere. Din zece în zece ani, vulcanii și cutremurele de pământ, aceste urgii gemene, provoacă moartea a mii de oameni și ruine, pagube care se ridică la milioane de lire sterline. Poate că într'o zi, savanții vor fi în măsură să ferească omenirea de aceste catastrofe. În Pacificul singuratic se află doctorul Thomas A. Jagger, care stă de pază la baza vulcanului Kilauea. El e de părere că un fluviu de lavă poate fi bombardat și înturnat din drumul său, pe o cale care ar face mai puține ravagii. Savantul locuiește chiar lângă crater și nu se teme că vulcanul va fi mai tare ca el.

Avionul de bombardament, această armă modernă, n'a fost încercat încă, împotriva unui uriaș fluviu de lavă, care iese din miezul pământului, având o căldură de peste 1000 grade. Este cu neputință să te apropii de acest focar, altfel decât pe calea aerului. Primele sate amenințate astăzi să aibă soarta Pompeiului și Herculaneum-ului, ar fi Resina și Terzigue. Populațiile antice, care au locuit pe aceste meleaguri, s'au lăsat încântate de o siguranță înșelătoare, determinată de secole de liniște ale vulcanului și, avertizate chiar de fenomenele premergătoare, nu s'au mișcat din loc, până n'a fost prea târziu.

Deatunci încocoace, s'au produs erupții violente ale Vezuviului, la intervale neregulate. 50 erupții s'au produs, în cursul ultimelor 4 secole. În 1906, un val de lavă a distrus orașul Poscotrecase, ajungând aproape de orașul Torre Annunziata, care se află pe coastă. Alte erupții, mai puțin violente, au fost încoronate de una mai puternică, de acum doi ani. Erupția aceasta a determinat acoperirea cu lavă a unei mari părți a muntelui, fără să provoace însă pagube materiale. Chiar dacă erupțiile s'ar repeta, pe o scară mai mare, „Demonii Vezuviului” vor continua să-și câștige viața, arătând turiștilor urmele unei lumi în formație. Iar noi vom continua să riscăm puțin, pentru plăcerea de-a privi în fărâșiile subterane ale planetei, care din ferice, nu mai sunt prea des vizibile pentru noi.

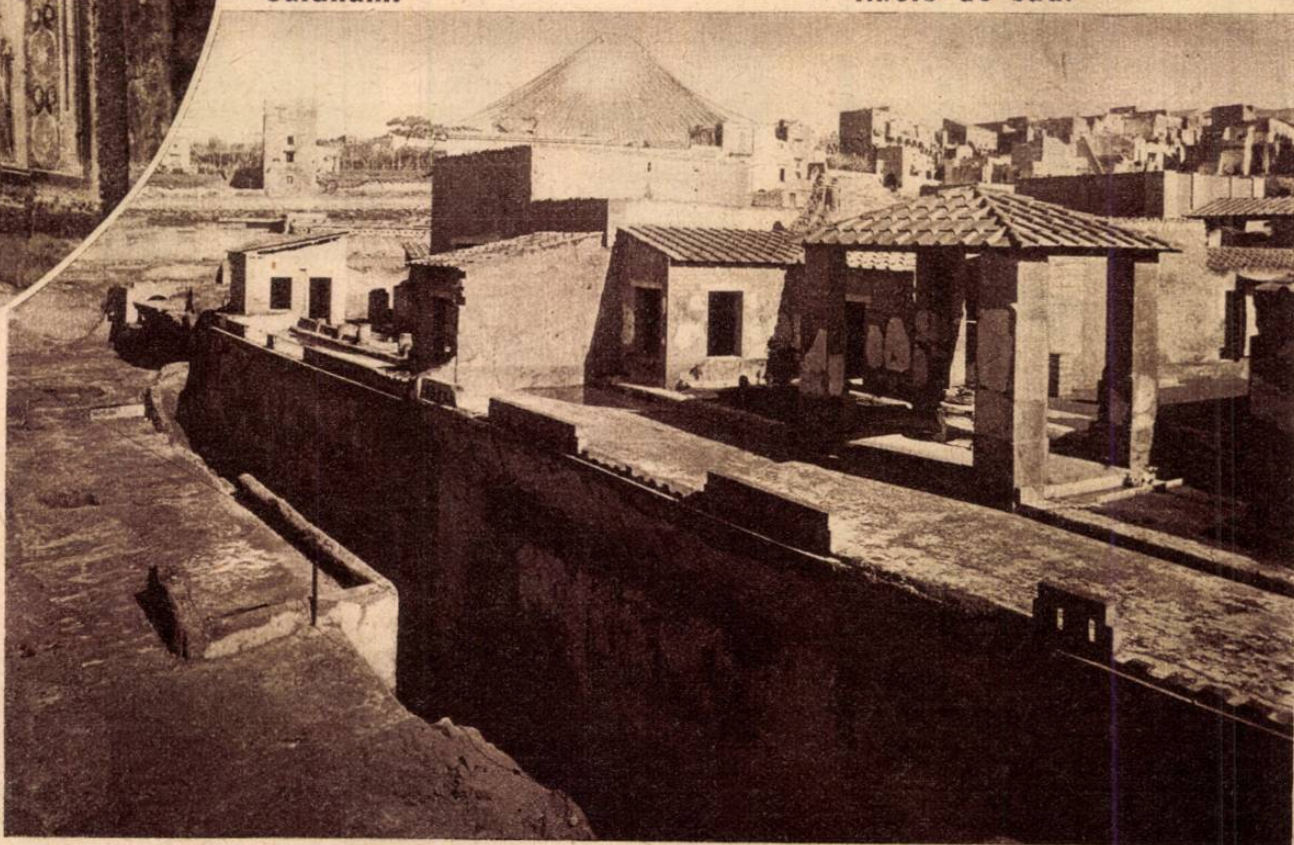
O casă de mozaic la Herculaneum.

Herculaneum: case depe colinele de sud.

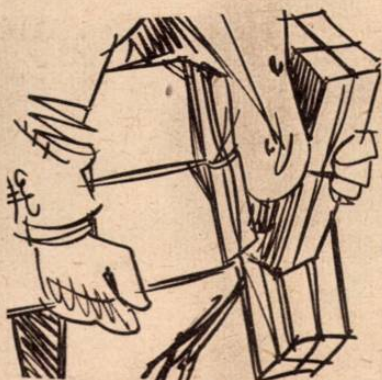
Din culmea Vezuviului, ieșea o masă neagră și fără formă, lava ultimei erupții, de acum câțiva ani: n'a fost decât o erupție mică, dar milioane de tone de materii, care se amestecau, s'au scurs vreme de trei zile pe gura monstrului. Fluviul de lavă a trecut peste poteca îngustă, a înghițit case, colibe și a îngropat sub o masă, acum solidă și adâncă, numeroși kilometri. Automobilul s'a oprit în acest loc. Urma să ne terminăm plimbarea — încă vreo câteva sute de metri — cu piciorul.

Apropierea craterului, activ, ne dădea fiori. Urcând încet, pe poteca abruptă și strîmtă, simțiam cum pământul, dedesupt, tremura sub presiunea repetatelor explozii, care aruncau coloane de fum cenușiu spre cer, odată cu bolovanii și cenușa, care cădeau asupra unei

ALUNE AMERICANE

CHESTII, ȘARADE ȘI ALTE NĂZBĂTII

Ne-am ocupat dăunăzi, în limita acestei rubrici, de vânzători iscusiți, cari se pricep să vâneze un client, și de negustori lipșiți de îndemânare. Însemnările noastre au trezit interesul cercurilor respective. Câteva scrisori ne-au îndemnat să revenim asupra acestor chestiuni.

Ne întoarcem deci, la același subiect, cu intenția însă, de-a expune o altă latură a problemei, privitoare la raporturile dintre negustori și clientela lor. Sunt clienți și clienții..

Există mușterii, cari cutreeră prăvăliile, în scop de-a cumpăra mărfuri atât de eftin, încât să nu-i coste nimic. E vorba de profesioniștii furtului în magazine. Firește că soiul acesta de „cumpărători” preferă galeriile și prăvăliile de mărunțișuri. A ascunde un dulap sau un pian sub pardesiul de pe braț, este o întreprindere imposibil de realizat. Specialiștii furtului din magazine preferă deci, obiecte mici, bibelouri, lucruri de tot felul, care, prin natura lor, lunecă lesne, în mâna tâlharului.

Fantezia și ingeniozitatea joacă în acest caz un rol preponderant. Hoții se folosesc de multe ori de mijloace nebănuite, pentru a ascunde recolta activității lor.

Se cunoaste invenția unei femei tinere, care și-a confecționat un buzunar încăpător sub pânțele, în care strecura obiectele șterpelite. Această „clientă” a fost urmărită de un inspector care a remarcat că la intrare era slabă cât un fâr, iar la plecare era plină ca o femeie însărcinată în luna nouă.

Inspectorul a avut curiozitatea, și obrăznicia, s-o atingă în treacăt. Mâna lui a recunoscut un obiect cam aspru. Pub perdeaua șorțului s'a descoperit buzunarul cu surprize: ciorapi, o pălărie, o scrumieră, umbrele și — o tobă de copil.

Un alt „client” a transformat umbrela sa într-o traistă, în care au alunecat încetșor o sumedenie de flacoane de parfum, stilouri și un ceas deșeptător. Alt „mușteriu” trecea obiectele furate unui băețel care-l însoțea.

Cel mai îndrăgșneț sistem l-a practicat o domnișoară. Ea strecura obiectul furat în buzunarul sau poșeta unei cliente; o urmărea apoi și o oprea în stradă, aplicându-i următoarea formulă:

— Sunt inspectoare de poliție. Vă rog să mă urmați. V'am văzut că ați furat lucruri, în prăvălie.

Vă închipuți protestările și figura inocentei; din nenorocire dovada furtului se afla totuși în buzunarul ei. Hoța se arăta însă dispusă să trateze și încasa de obicei răscumpărarea din năpastă pe măsura posibilităților de plată ale victimei.

Cetitorii își mai amintesc poate despre o tragedie groaznică pe muntele San-Bernard dela frontiera dintre Elveția și Italia. Un bernardin, din renumita echipă de câini dela schitul San-Bernard a sfâșiat pe fika unui medic din Geneva.

Această nenorocire a produs o impresie penibilă, în toată lumea. Bernardinii erau cunoscuți și apreciați pentru blândetea lor, precum și pentru serviciile pe care le-au adus călătorilor și turiștilor rătăciți în munții din preajma trecătorii, bântuită adesea de viscole primejdioase.

Câinii erau dresați de călugării dela schitul San-Bernard. Multă vreme, aceste animale au salvat de îngheț și peire pe foarte mulți oameni. Ei se pricepeau să descopere și să ajute victimele furtunilor, și să alarmeze pe călugării din schit în caz de accidente mai grave. Despre bravura bernardinilor s'au editat volume și s'au răspândit o sumedenie de legende.

Dar, de un an de zile, de când s'a întâmplat nenorocirea cu fiica profesorului de medicină de la Universitatea din Geneva, renumele bernardinilor a suferit o lovitură grea.

Călugării, alarmați peste măsură, au căzut pe gânduri. De fapt câinii își pierduseră importanța de altă dată. Aproape că nu mai părăsiau curtea mănăstirii, de când s'au introdus mașinile de curățat zăpada, telefonul și skiurile, cari înlesnesc mișcarea în acest ținut.

Bernardinii și-au făcut datoria, azi nu mai trăiau decât în umbra unei tradiții. Și fiindcă au ajuns să fie primejdioși, s'a pus chestiunea exterminării lor. Călugării însă, n'au putut să accepte această măsură prea mecanică și prea radicală. Un ar întreg au ținut câinii închiși într'o curte mică Bietele animale au început să tânjească și să piară încetul cu încetul.

Pentru a pune capăt acestei stări de lucruri, îngrijitorul lor, călugărul Chiril, i-a spus stareșului: — La San-Bernard nu mai e nevoie de câini. Dar, în munții Himalaia se află, la 5000 de metri, o misiune compusă din frații noștri Melli și Coprosa. Acești călugări nu dispun nici măcar de un clopot, care să indice, pe timp de vijelie, tibetanilor, drumul spre adăpostul lor. Bernardinii ar fi de mare folos acestor călugări.

Propunerea a fost acceptată. Fratele Chiril și câinii lui au părăsit schitul și au pornit la drum. De la San-Bernard au ajuns la Marsilia. La 4 Mai s'au imbarcat pe un vapor, care a plecat spre India. Cei câteva zeci de Bernardini și conducătorul lor au făcut senzație, pe puntea corăbiei. Drumul lor, până la înălțimile din munții Himalaia, va dura numia cinci luni de zile...

D.

Minunate NOUTĂȚI de Primăvara

*La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACAI STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

Dinti albi și sănătoși numai prin pasta

SANDY

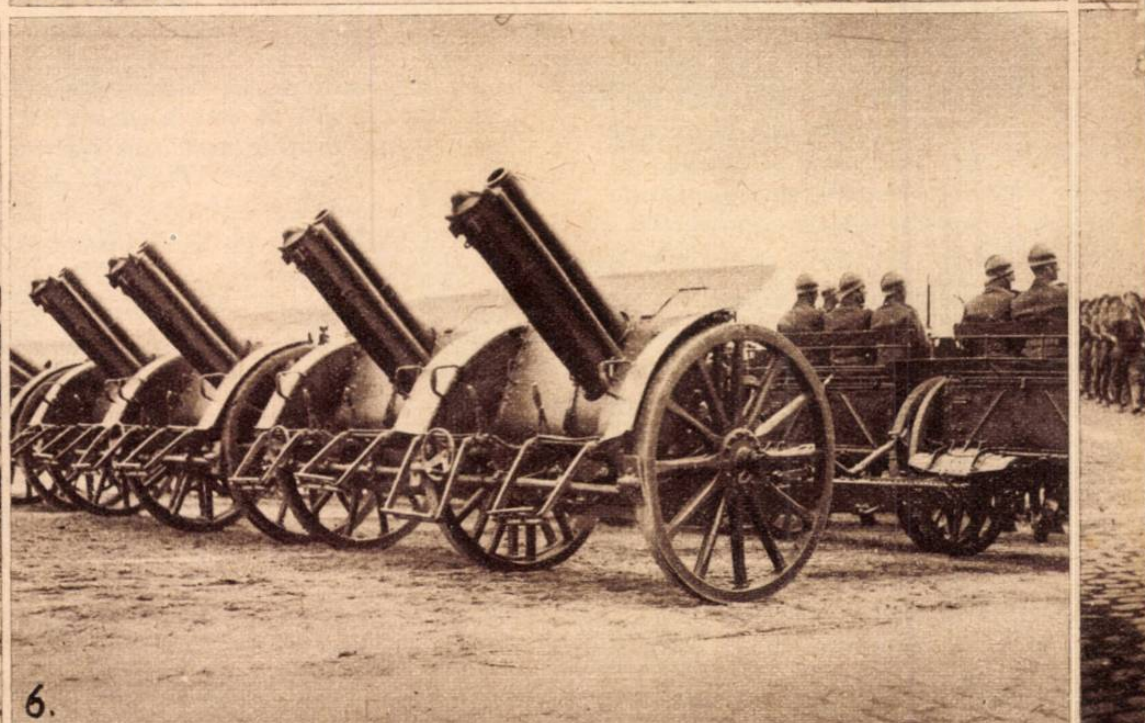
**Capacitatea de
muncă și
bucuria vieții**

suferă adeseori din cauza constipației. Gândiți-vă ce boli periculoase pot fi cauzate prin activitatea intestinală neregulată. Apărați-vă sănătatea, îngrijindu-vă de un scaun regulat. În modul cel mai eficient, luând „Leo-Pills”. Două-trei pilule pe zi sunt suficiente.

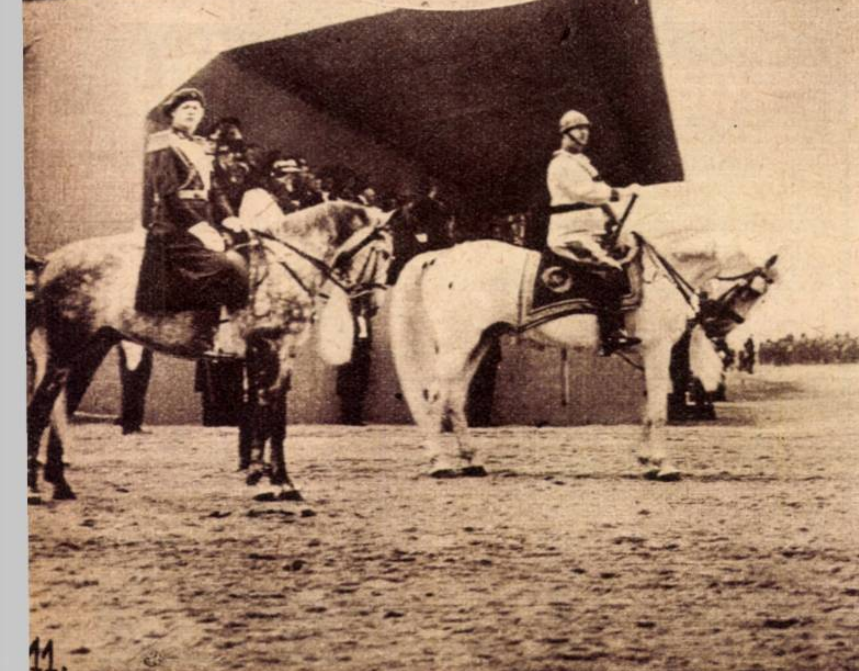

Leo-Pills

Laxativ

ZECE MAI

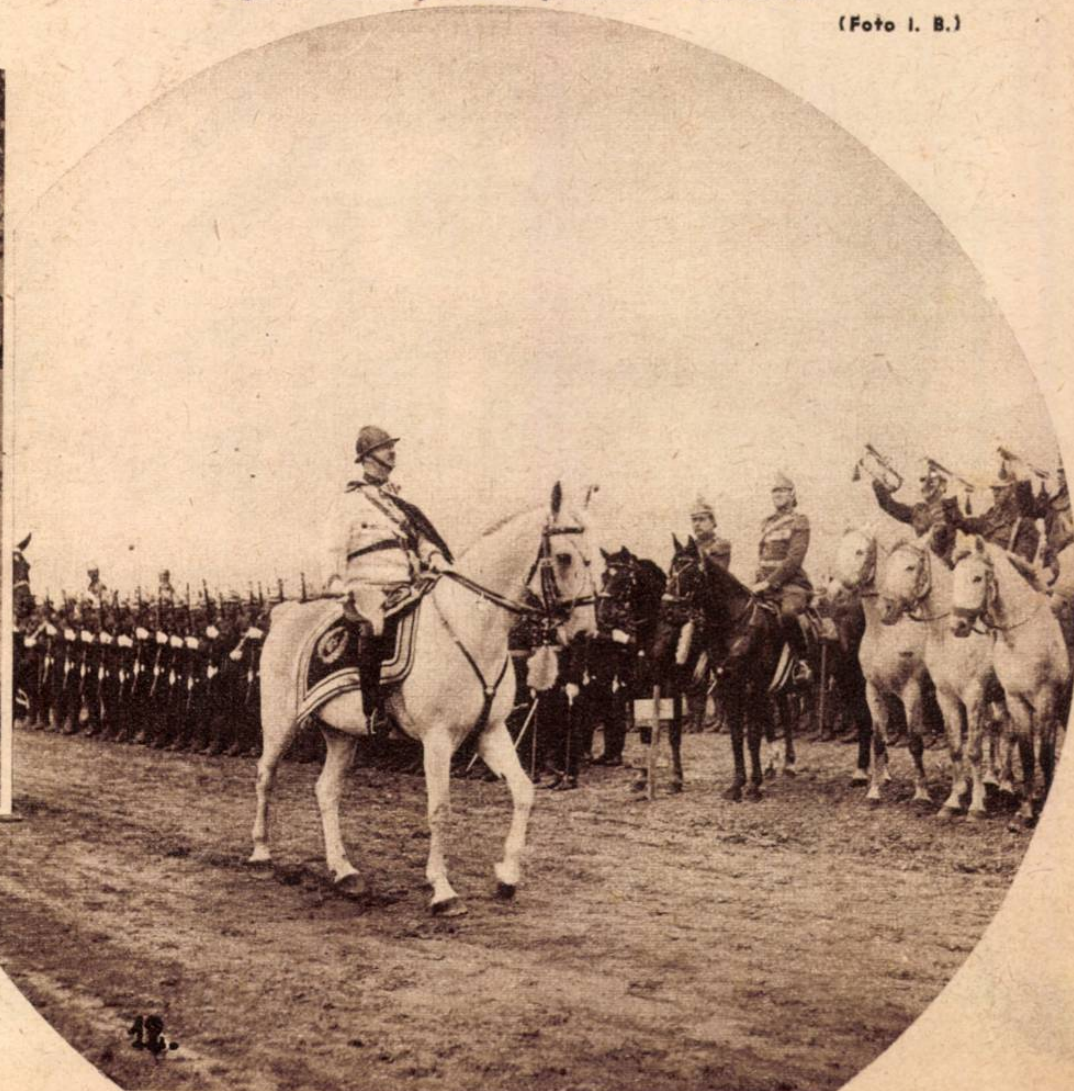
P E
at
ziasm s
desfășu
Carol II
a înalțit
de 10 M
Fotograf
1. Marele
frunte
mentu

2. Defilarea aviației.
3. Regimentul 2 Pionieri de Gardă.
4. Regimentul 32 Mircea defilează în pas alergător.
5. Școala militară.
6. Artileria.
7. Premilitarii defilează.

10. M. S. Regele și Marele Voevod Mihai în timpul slujbei religioase.
11. Grănicerii defilează prin fața Suveranului și a Marelui Voevod.
12. M. S. Regele trecând trupele în revistă.
13. M. S. Regele Carol pe cal, primind defilarea.

(Foto I. B.)

platoul Cotrocenilor, într-o atmosferă de minunat entuziasm de feerică strălucire, s'a dat în prezența M. S. Regelui, a Marelui Voevod Mihai și a altor demnitari, revista militară de mai.

Trupele noastre înfățișează: Marele Voevod Mihai defilează în fruntea primului pluton al regimentului Vânătorilor de Munte.

8. Defilarea artileriei.
9. M. S. Regele Carol II și Marele Voevod Mihai primind defilarea.

În BUCUREȘTI DE AZI

ERA cam la vreo șase-șapte ani după războiu. Pe o stradă învăluită în poezia liniștei, printre clădiri aristocrate, rămăsese stingheră o fâșie de pământ. În vara ce a urmat, meșterii au prins a înălța aci o clădire. Zidurile mergeau sus, tot mai sus, ca să cuprindă cât mai multe încăperi. Oamenii priviau cu nădărmare și admirație. Acesta au fost printre cei dintâi reprezentanți ai pădurei de blockuri ce împânzește astăzi, cuceritor orașul, din centru până la mari depărtări. Clădirile cu linii geometrice au avut darul să rezolve problema locuințelor, de-o deosebită

importanță pentru capitala țării, care nu putea cuprinde, în vechea ei formă un covârșitor plus de populație. Mai mult, numeroși cetățeni s'au statornicit definitiv în aceste block-uri, în care fantezia arhitecților are posibilitatea să realizeze minuni.

Au cunoștință oare cei mulți, pe care întâmplarea i-a condus numai în apartamentele cutii, ridicate cu scop comercial, ce comori poate ascunde un block-house?

Voi încerca să descriu astăzi un apartament al unei interesante clădiri moderne. Spun voi „încerca”, pentru că s'ar cuveni să mi se peniță în aceeași inspirație cu care artiștii arhitecți au lucrat. Fiecare poartă în el imaginea interiorului preferat. Lumină și soare mult, linii armonioase, colorit plăcut ochiului: toate încadrează un mobilier, respiră o notă de patriarhal, de care nu ne putem despărți, căci în el au viețuit înaintașii. Interiorul de care vreau să vorbesc a fost o surpriză, căci e de necrezut ca, în plin centru, între statuile Brătianu

1. Un cartier de block-house-uri.

2. Un colț al sufrageriei.

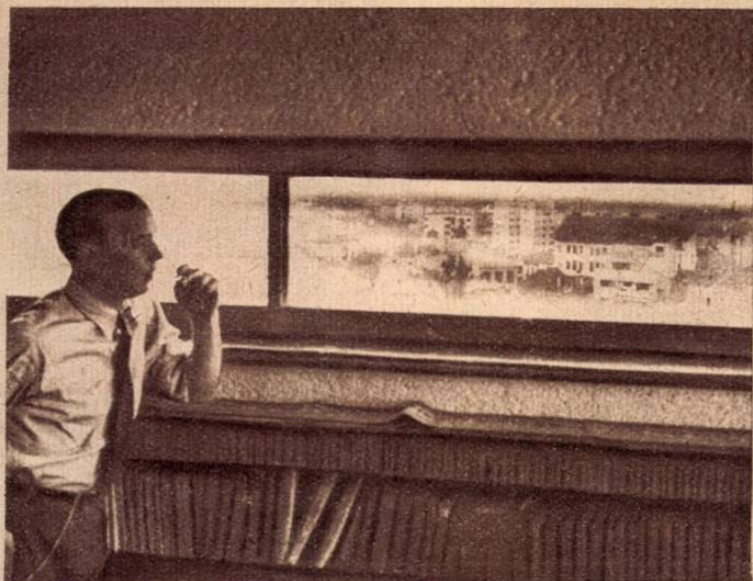
3. Intrarea în hall.

4. Hall-ul principal.

5. Fațada block-house-ului.

6. Un colț din hall.

și Rosetti, la doi pași de linia tramvaiului, să te poți izola complet, având în același timp și o superbă perspectivă... Din hall-ul spațios, acensorul comod face rapid legătura cu in-

Dela această fereastră se vede perspectiva întregului oraș.

rilor sunt piese de valoare. Oglinda de colo va fi împodobit desigur, cu două veacuri în urmă, salonul vreunui nobil venețian. A fost adusă în țară de bancherul Menelas Ghermani, ca să intre apoi în stăpânirea unui fost aghiotant al țarului Nicolae, pentru a se statornici în cele din urmă, în interiorul acesta, luminos și liniștit. Rama e din lemn sculptat, reprezentând figuri alegorice. Eleganta comodă de scris, a făcut și ea aceleași simandicoase peregrinări, până la stabilirea actuală. Pereții oferă ochiului piese interesante. Un Rubens, tablouri de Tonitza, Marie Laurenciu, Mady Wechsler; stampe japoneze de mare valoare, icoane, o diplomă de comis, hărți rare. Iată de pildă o hartă a Principatelor române de Rizzi Xanoni, datând din 1782. Moldova se întinde din Carpați, până la Nistru, indiscutabilă dovadă a unor drepturi sfinte. Ochiul nu poate trece cu vederea o sumă de lucruri delicioase — un vechiu ceas în formă de tablou, o farfurie din vesela lui Napoleon, ce poartă stema imperială și multe altele. Să urcăm acum cele câteva trepte, cari dau din hall într-o încăpăre ce servește de sufragerie. Te crezi, aici, într-una din sălile no-

tre domnești, cu uși din lemn și același tavan susținut din bărne groase. O masă, cu o bancă, și scaune în stil florentin își așteaptă îmbietoare oaspeții.

Mulțimea de geamuri patrate, în concordanță cu înălțimea încăperii, oferă și aici ochiului aceeași minunată priveliște. Într'un colț, un vechiu scrin florentin. Fotolii și o canapea stau în preajma căminului, îmbiindu-te să te înfunzi în puful pernelor lor. Parchetul a fost desființat și înlocuit cu un soi de cărămizi ceruite, cari pe lângă partea practică, aduc un parfum de rustic plăcut.

Dormitorul constituie și el o lucrare de artă. Dulapurile sunt desființate aici, fiind zidite în pereții unei încăperi învecinate, care împlinește oficiul de a păstra obiectele necesare.

Un alt lucru eșit din comun: ascensorul te duce direct în dormitor, fără să mai faci vreun ocol. Alături este baia. Făcută dintr'o singură bucată de gresie, ea e înzestrată cu numeroase dușuri laterale.

Bucătăria electrică e un veritabil laborator. Lângă mașina de gătit stă răcorul fără să se influențeze unul pe celălalt.

Poți așeza alături de ochiul pe

care fierbe oala, blocul de gheață. Căci fiecare parte din mașină e izolată.

Iată o slabă descriere a interiorului în care rafinamentul arhitecților e încheiat atât de armonios trecutul, plin de poezie, cu pretențiosul prezent.

În același bloc, am mai vizitat un apartament, lucrat și el cu o notă de originalitate. Din hallul împodobit cu tablouri de preț, dai pe o terasă mare, unde poți face în voie băi de soare, sau admira frumusețea nopților de vară.

Vuetul orașului a rămas jos. Privești, și toată goana străzi, cu tramvae, automobile și pietoni grăbiți, ți se pare străină.

Am ajuns astfel pe o cale de realizare arhitectonică, deosebit de interesantă. Blockul poate închide în sânul lui un mare număr de interioare, complet izolate unul de altul și de viața din afară. Ele ne pot oferi tot ce vrem, posibilități imense, ce depind numai de talentul și imaginația arhitecților de astăzi. Ne întoarcem la vechea culă, la odaia dela țară, la iatacul bunicilor, la cel mai pretențios salon. Ca un mare regisor lucrează aici arhitectul cu talent. Exemplul de mai sus e edificator. „ARGUS”.

Cât mai aproape de cer: terasa.

terioarele. La cel din urmă etaj, în fața unei uși din lemn cafeniu, în forma celor cari le întâlnești în clădirile cu secole pe umeri, am apăsător soneria. Cineva m'a dus într'un vestibul, iar de acolo, pe o altă ușă, am pătruns în interiorul apartamentului. Am avut impresia că m'am rătăcit într'un castel modern. Totul poartă un aer de grandioare și intimitate, în același timp, poezia închegându-se cu latura practică.

Un hall mare, care poate sluji de birou, de salon, de sală de bal și de ce-ai mai voi, îți deschide perspectiva unei alte încăperi, la care urci câteva trepte și un etaj superior, unde te conduce o splendidă scară. Bărne groase, din lemn, par că susțin tavanul. Într'unul din pereți un geam lung, dreptunghiular, îți deschide imaginea orașului, cu turlă, clădiri și grădini, până departe, acolo unde câmpia își desfășoară haina ei de verdeață. În nopțile cu lună, trebuie să fie aici o priveliște de vis. Sau atunci când orașul este învăluit în hermina zăpezii.

Radiatoarele caloriferului sunt mascate cu grille, meșteșugit dantelate așa cum întâlnești în palatele florentine. Aceste grille apar ici colo, înlocuind lemnul, zidul sau draperiile, cari ar răpi din farmecul anumitor colțuri.

Biblioteca e zidită în perete. Tot astfel casa de bani, numai că aceasta din urmă e complet mascată, de un... tablou. Un mare perete de cristal închide o parte a hallului. Nu e o simplă vitrină, ci o armonioasă îmbinare de vitreaux-uri, legate în plumb. Dincolo se întinde terasa care e o mică grădină, împodobită cu flori și un basîn. Mobilierul și podoabele ce aparțin încăpe-

Casele care erau înainte pe locul unde se înalță azi block-house-ul.

*Femeile sunt,
orice s'ar spune*

prevăzătoare

Însă prevederea nu trebuie să se limiteze numai la întreținerea gospodăriei și a vieții de familie. — Existența conjugală prezintă încă, în intimitate, atâtea primejdii. Femeia de azi nu are încredere numai în destin, că întrebuințează și

SEMORI

mijlocul cel mai sigur împotriva complicațiilor nedorite și molipsitoare fiind un puternic desinfectant. Prin SEMORI, femeia are în mâini propria-i soartă.

LA FARMACII ȘI DROGUERII

Dtrăvurile greu solubile din organism sunt cauza reumatismului

Depozitele de acid uric, care se strâng în încheieturi sub formă de cristale, sunt de cele mai multe ori cauza reumatismului. Dacă la cea mai mică mișcare vă dor genunchii, dacă aveți dureri la mâini și jumări în spate, să știți că uriciarele cristale ascuțite de acid uric s'au depus pe mușchi, provocând aceste dureri insuportabile. Cristalele de acid uric sunt foarte recalcitrante. Practic vorbind, ele nu se dizolvă în apă, deoarece o cantitate de 4000 de litri de apă este insuficientă pentru a dizolva 100 de grame. Totuși, două din sărurile cari intră în compoziția preparatului Kruschen au proprietatea de a îndepărta aceste cristale. Dar efectul sărurilor Kruschen nu se reduce numai la aceasta: alte săruri din compoziția lor ajută rinichii să-și îndeplinească funcțiunile în mod regulat. Toxinele, astfel dizolvate, sunt apoi ușor eliminate. Sărurile Kruschen au o acțiune ușoară, ele sunt salvatorul reumatismului.

Faceți o încercare de o lună. Luați Kruschen și veți fi uimiți de rezultate. Durerile s'au dus!

Vă puteți mișca din nou în voie și fără greutate. Vă veți simți mai bine ca oricând. Flaconul mare 95 Lei — cel mic 60 Lei.

Cereți GRATUIT

catalogul de scamatorii,
distracții, curiozități
științifice, Fakirism.

**PROFESOR
C. NICOLAU**

Strada Caraiman No. 8
București.

D-na Dr. M. Rabinovici

Boli de piele și femei, distrugerea
definitivă a părului de prisos
COSMETICA

Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

COSMETICA

Îngrijirea feței. Distrugerea părului de
prisos, a coșurilor, negilor etc. Maseje.
Măști de înfrumusețare și întinerire.
Masca Sanoffin.

B-dul Domniței 32 : 4 Telefon-19-50

CAPITALA IN SĂRBATOARE

Ce este și ce se poate vedea la „Luna Bucureștilor”. — Mai multă grijă pentru capitala țării, — iată ce vrea să însemne „Luna Bucureștilor”.

Fapta a fost încălzită dela început cu dragostea și înțelegerea Majestății Sale Regelui. Nu o expoziție anuală, obicinuită, în cadrul căreia cel dintâi oraș al țării să-și poată arăta realizările și podoabele, ci un prilej pentru vizitarea Bucureștilor, în anotimpul cel mai potrivit: primăvara, între 9 Mai și 9 Iunie, când înfloresc trandafirii și toate florile parcurilor își trimit mireasma către înaltul cerului.

„Luna Bucureștilor” mai constituie și manifestarea anuală a strădaniilor municipale, de a ridica Bucureștii la rangul unei metropole europene.

„Luna Bucureștilor”, în acest an, se desfășoară într'un cadru impunător, de manifestări culturale și științifice, sintetizând strădania de înălțare a țării, inițiată de voevodul culturii românești, M. S. Regele Carol II.

Consecvent programului stabilit la înființarea „Lunei Bucureștilor”, comitetul pentru organizarea acestor festivități a folosit prilejul împlinirii a două deceni dela unirea cea mare, spre a comemora acest eveniment istoric și a sărbători progresul realizat în acest interval de timp, în toate domeniile de activitate.

Expoziția retrospectivă a unirii este organizată în sala „Arta”, din strada Băneșilor. Este realizată din uriașe foto-montaje, unice la noi în țară, din documente de preț, din stampe, obiecte vechi și fotografii, care reînviază atât cele două uniuni ale lui Mihai Viteazul și Cuza Vodă, cât și unirea cea mare, de sub domnia Marelui Rege Ferdinand cel Loial.

Pe lângă partea culturală, „Luna Bucureștilor” din acest an cuprinde și o parte atractivă și distractivă. Printre acestea, în primul rând, trebuie să însemnăm Cercul Medrano. Acesta este unul din cele mai mari și renumite din lume. Spectacolele sale au însemnat un succes fără precedent, prin varietatea și valoarea artistică a numerelor prezentate.

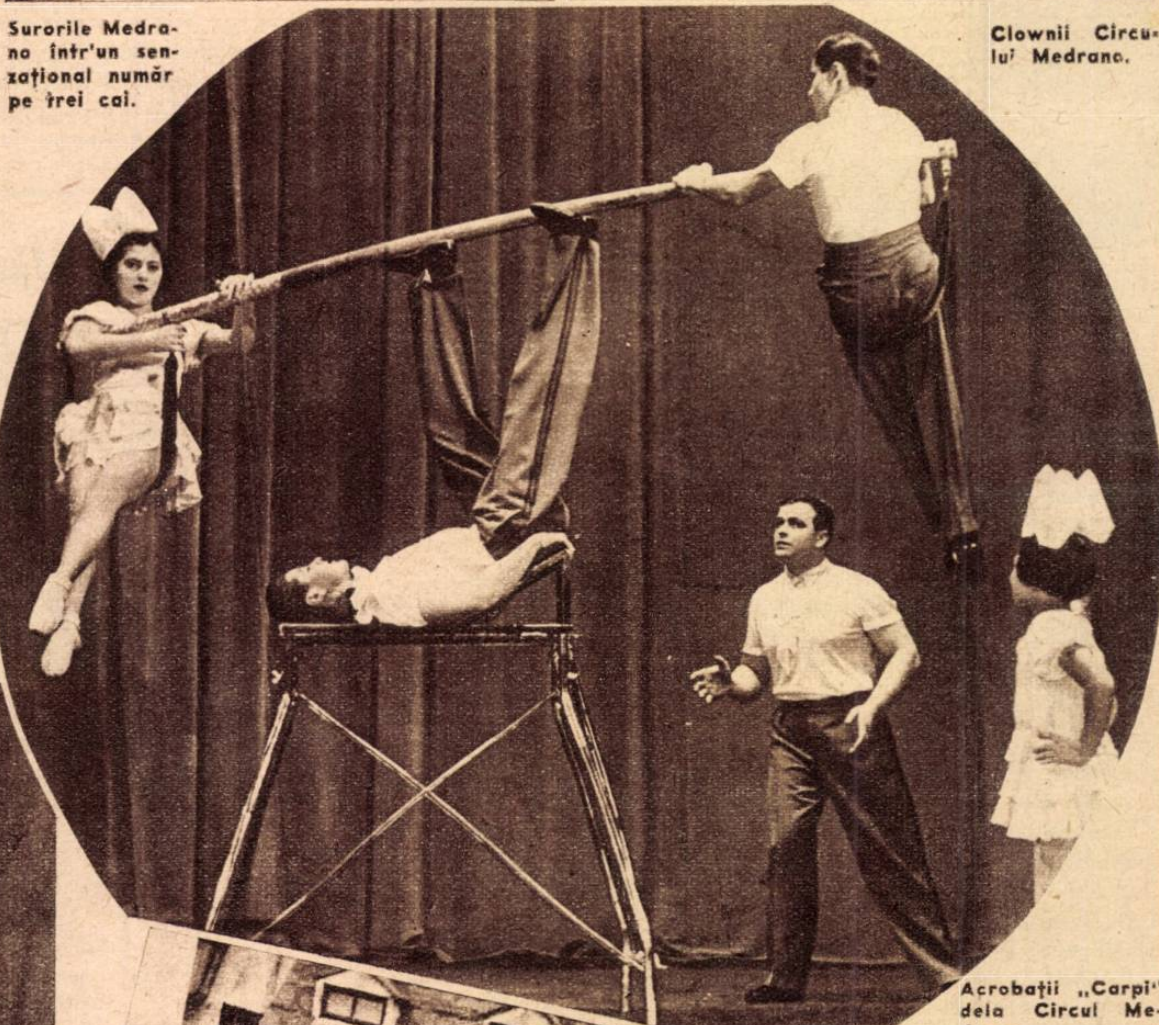
Nu trebuie să uităm reducerile și avantajile pe care „Luna Bucureștilor” le acordă vizitatorilor din provincie: reduceri de 50 și 75% din tarifele trenurilor de persoane, acordate pe baza carnetelor de participare, reduceri la hoteluri, restaurante, teatre, cinematografe și întreprinderi comerciale și industriale.

Surorile Medrano într'un senzational număr pe trei cai.

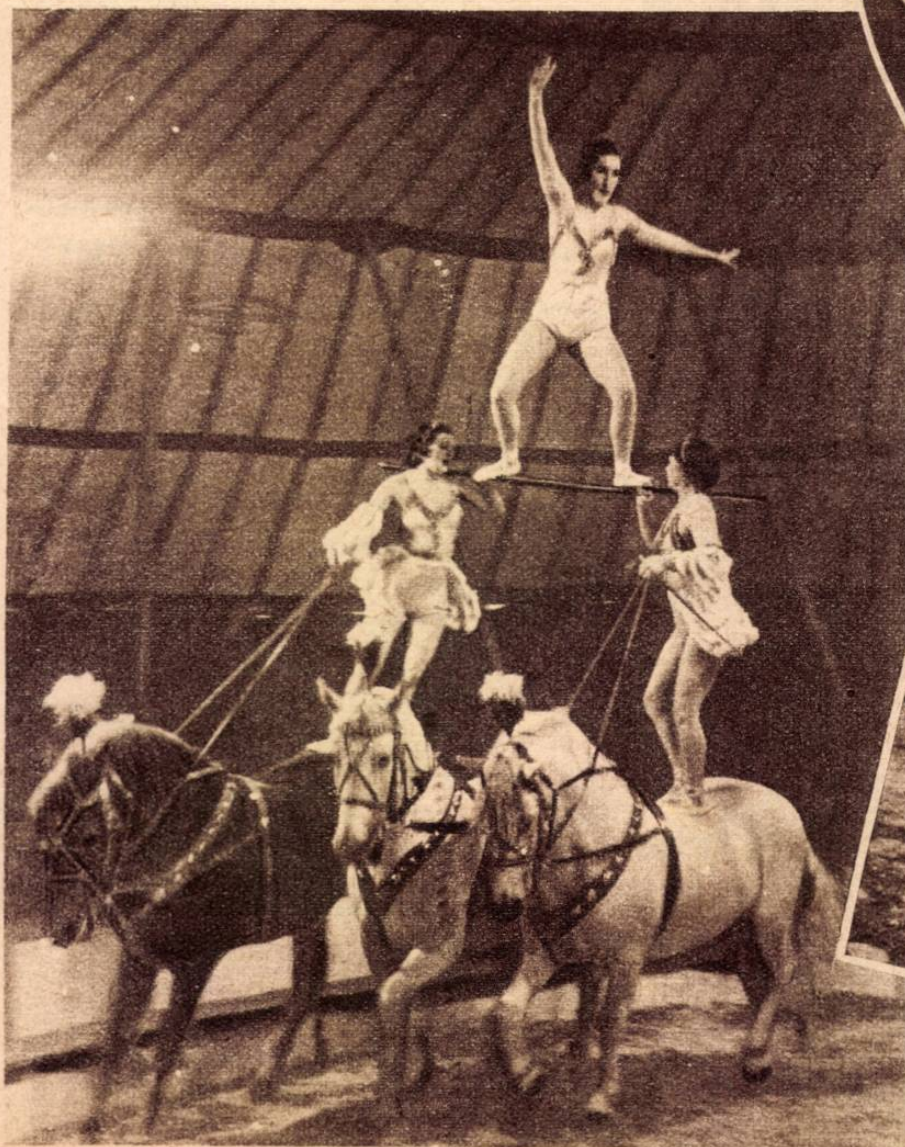

Clownii Cercul Medrano.

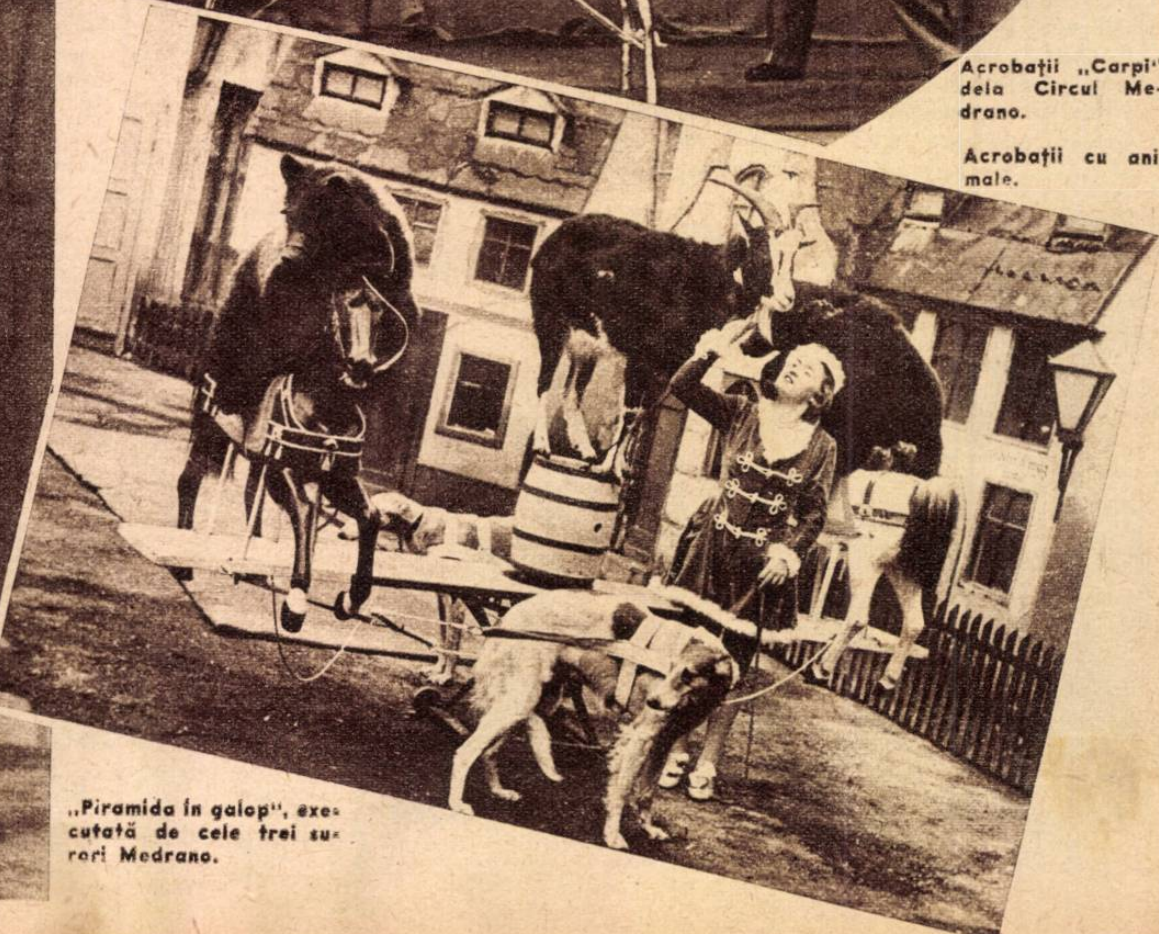

Acrobații „Carpini” dela Cercul Medrano.

Acrobații cu animale.

„Piramida în galop”, executată de cele trei surori Medrano.

10 MAI LA CRAIOVA

Domnul general Demitru Popescu, comandantul Corpului I armată, trece trupele în revistă, după serviciul religios. Dsa este însoțit de dnii general Cornel Dragalina și col. Bădescu.

Dnii ofițeri, fără trupă, din garnizoana Craiova, încolonați pentru defilare.

(Foto Cianovici)

DESVELIREA BUSTULUI MARELUI PEDAGOG, ȘTEFAN VELOVAN, LA CRAIOVA

O parte din publicul care a asistat la ceremonialul desvelirii, în timpul slujbei religioase.

(Foto Reval)

ELEVII LICEULUI INDUSTRIAL „REGELE FERDINAND I”, SĂRBĂTORESC ZIUA DE 10 MAI, ÎN CADRUL UNUI CEREMONIAL STRĂJERESC

În fotografia noastră (stânga), dl. inginer Mariu Săceanu, comandantul legiunei de străjери și director al școlii, înconjurat de corpul profesoral.

PROASPĂTĂ ȘI FRAGEDĂ CA FLORILE

.....simțiți gura după întrebuințarea Kolynos-ului. Spuma sa scânteeoară și activă pătrunde în toate interstițiile și crăpăturile suprimând rapid urătele pete gălbui. Ea distruge și înlătură în acelaș timp, germenii periculoși cari produc caria. Incercați Kolynos. Veți simți plăcerea unei guri proaspete și curate.

Sporiți strălucirea zămbetului Dv. prin KOLYNOS.

Economisiți — cumpărând tubul mare.

KOLYNOS
CREMĂ DENTARĂ
Antiseptică

O LECTURĂ PASIONANTĂ:
„ROMANELE CAPTIVANTE”

Spuma fină a săpunului Caola are aceeași influență binefăcătoare asupra pielii ca și crema Caola, bogată în vitamine, precum și proprietățile de curățire ale unui săpun de toaletă de superioară calitate. Spuma sa fină și moale face pielea și tenul catifelat și neted. Săpunul Caola rămâne parfumat până la ultima bucățică.

CA-O-LA

R O M E O ȘI JULIETTA IN VEACUL AL XX-LEA

„Să fim predați Germanilor? Așa ceva nu, niciodată!
Mai bine să murim de mâna bolșevicilor!” striga Țarina,
în 1914.

IAR ASTĂZI,

strănepoata ei, marea ducesă Kira,
se căsătorește din dragoste, cu
prințul Louis-Ferdinand de Hohen-
zollern.

R O M E O și J U L I E T T A au reînviat! In-
tocmai ca în celebra comedie a lui
Shakespeare, ei se căsătoresc în ulti-
mul act: Kira „Montagu” își unește soarta
cu aceea a lui Louis-Ferdinand „Capu-
letul”.

O știre de necrezut... pentru cine cunoaște tema
acestei drame de familie.

Să ne întoarcem la 1914. Crima dela Sarajevo
zguduie întreaga Europă. Ca să sperie Austria,
Țarul decretează mobilizarea generală a armatei
și roagă pe Kaiser să nu intervie. Wilhelm
râde la primirea acestei cereri: el deslănțuie
parada sângeroasă, prin care-și arunca armatele
împotriva trupelor rusești.

Au trecut trei ani...

Revoluția vuieste pe malurile Volgăi. Tronul
Romanovilor se clatină. De pe front, Țarul
află că răscoala a izbucnit în capitală. În ziua
de 13 Martie 1917, Duma procedează la forma-
rea unui nou guvern. Ce era de făcut? Să por-
nească asupra Petrogradului, cu trupele rămase
credincioase, sau să-și plece capul, în fața suges-
țiilor Adunării? Nicolae II cere sfat generalului

Kaizerul cu familia,
într-o excursie pe Rin.
In extrema dreaptă,
prințul Louis-Ferdin-
and.

Principele Louis-Fer-
dinand și logodnica
sa Marea Ducesă
Kira.

Russky. Acesta telefonează la St. Petersburg, de unde
îi se răspunde: „Prea târziu!”

Succesorul lui Petru cel Mare se adresează docto-
rului Fiodrof, care îngrija pe prințul moștenitor, bol-
nav în ultimul grad de hemofilie: „Răspunde-mi
sincer — îl imploră el — boala lui Alexis mai poa-
te fi vindecată? — Sire, răspunse medicul, știința
ne spune că boala e fără leac. Numai întâmpla-
rea, sau o minune, mai poate salva viața lui
Alexis Nicolaevici!”

Nicolae II oftează, plecându-și capul. Și seara, când
sosesc membrii guvernului provizoriu, el le înmânează actul
de abdicare.

„Nevoind (așa se încheia declarația) să ne despărțim
de fiul nostru iubit, lăsăm întreaga avere frate-
lui nostru, Marele Duce Mihail Alexandrovici,
dându-i binecuvântarea noastră, în momentul
suirii sale pe tron”.

Dar Marele Duce Mihail aflând de această bruscă
ascensiune, o refuză. Li înțelegea primejdiile și de aceea
depuse vremelnica-i putere, în mâinile Adunării constituante.
Cine devenia astfel moștenitorul tronului? Marele Duce
Cyril, vărul său primar. Acesta era fiul lui Vladimir,
el însuși copilul Țarului Alexandru II. Soț al ducesei

Victoria de Saxa-Coburg,
el era cumnatul reginei Maria
a României, nepotul prin alianță al
reginei Victoria a Angliei și
vărul regelui George V. Primi
coroana, acordându-și, singur, titlul
de Țar al tuturor Rușilor.

Bietul Țar! El a trebuit să îndure
calvarul regimului. Urechile îi vâjâiau
de insultele aduse de pretutindeni
la adresa vărului său. Și în adâncul
sufletului, blestema Germania, sin-
gura răspunzătoare de nenorocirile
abătute asupra patriei sale.

Dar iată că un svon străbate țara,
dela un capăt la altul. Ziarele din
Moscova, comentând tratatul dela
Brest-Litovsk, anunță o știre, într'a-
devăr surprinzătoare: „Germanii
— zic ele — cer să li se pre-
dea, fără nici o rezervă, în-
treaga familie imperială, tea-
fără și nevătămată”. Fiind infor-
mat, Nicolae II exclamă: A-
ceasta nu poate fi decât un

artificiu spre a mă dezonora în ochii poporului
meu. Numai bolșevicii erau în stare să-mi aducă
această insultă!” Iar Împărăteasa, cu respirația tăiată,
gema: „Să ne datorăm scăparea Germanilor?
Să fim predați în mâinile unor călăi? Așa ceva
nu, niciodată! Mai bine să murim, de mâna
bolșevicilor!”

Dealtminteri, aceste declarații n'aveau nici un rost. Știrea
era falsă. Wilhelm II se sinchisea prea puțin, sau chiar
deloc, de viața aceluia pe care-l numia, odinioară, „Scum-
pul meu Nicky”. Mai târziu un general îi va scrie:
„Sire, ce-ați făcut pentru salvarea familiei impe-
riale? Nimic. Totuși ar fi fost deajuns un singur
cuvânt al ambasadorului Majestății Voastre din

Tatăl principelui LouisFer-
dinand, Kronprințul Wil-
helm în uniformă secțiu-
nilor motorizate națio-
nal-socialiste.

Membrii fostei fa-
milii imperiale, în vi-
zită la castelul
Doorn.

Moscova, spre a sili pe bolșevici să vegheze asupra familiei Țarului, ca și cum ar fi fost vorba de propria lor viață, căci și bolșevicii țin la viața lor. Ori, nu numai că n'ați venit într'ajutorul acelor nenorociți, dar n'ați ridicat nici cel mai mic protest !".

Așa dar Romanovii îndură martiriul. Țarul, soția sa și copiii lor: uciși cu focuri de revolver. Fratele lui, Marele Duce Mihail, care refuzase coroana: înjunghiat într-o pădure. Marii Duci Paul, Dimitri, Sergiu: împușcați. Marea Ducesă Elisabeta și prințul Paley: aceeași soartă. Nicolae și George Mihailovici: morți de foame, în fortăreața Petru și Pavel. Pușini au reușit să scape. Printre aceștia figura Marele Duce Cyril, cel care

primise moștenirea lui Petru cel Mare. „Dumnezeu să ocrotească pe Țar !". Urmarit de patrulare bolșevice, fugarul cutreără stepele, străbătu satele, apoi gheturile golfului Finlandei, cu soția însărcinată, ducând de mână cele două fetițe, în vârstă de șase și opt ani. Acești nefericiți plăteau, prin martiriul lor, ambția nesăbuită a lui Wilhelm II...

Au trecut douăzeci de ani de atunci. Una dintre cele două fetițe, care este Marea Ducesă Kira, s'a măritat, deunăzi, cu prințul Louis-Ferdinand de Hohenzollern, nepotul Kaiserului.

Aveam dreptate spunând, la începutul articolului că aceasta este o poveste a la Romeo și Julietta...

10 MAI LA IAȘI

Defilarea liceului militar.

Tribuna principală. Se remarcă: d-nii general Țenescu, comandantul corpului IV armată, I. P. SS. S. mitropolitul Nicodem etc...

DEPARAZITAȚI SINGUR *SIGUR și EFTIN*

CU **CIMEX**

GAZIFICARE COMPLECTĂ ȘI RADICALĂ -
OMOARĂ TOATE PLOSNITELE și OUĂLE LOR
CEREȚI PRETUTINDENI - *Original Cimex* -

ASTFEL DE
BUZE SUNT
TOTDEAUNA
DORITE!

Sărutul nu e un păcat - pe o gură tânără și frumoasă, o gură înfrumusețată de MICHEL. Sunt unele rouge-uri de buze, din a căror cauză buzele par uscate și crăpate; însă - cum diferă MICHEL! El menține buzele moi, ca acele ale unui copil. Tonurile delicate ale culorilor sale scoate în relief tenul Dv., adâncimea ochilor și frumusețea dinților. Rouge-ul de buze MICHEL are multe avantaje: el poate fi aplicat, în mod egal, pe buze; el dă o senzație de prospețime. Descoperiți-l Dv. înși-vă.

7 TONURI INCÂNTĂTOARE:

Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet. Mărimi: de lux, mare, popular.

Intrebuințați pentru completarea ensemble-ului Dv. MICHEL: rouge-ul de buze durabil, iar pentru ochii Dv., cosmeticul MICHEL, care nu ustură și este rezistent la apă și umezeală.

Michel
rouge-ul de buze

*Rate lunare,
prețuri reduse!*

Iată avantajele cari pun astăzi „ARAGAZ-UL” la îndemâna chiar celui mai modest menaj. Cu o cheltuială neînsemnată lunară introduceți confortul și curățenia în bucătărie.

Suntem în pragul verei, aparatele ARAGAZ dev. de un folos neprețuit scutind gospodina de chinul căldurei din bucătărie.

Profitați de condițiunile favorabile ce se oferă — cereți neîntârziat o demonstrațiune gratuită la

MAGAZINUL „SANITAS”
BD. I. C. BRĂTIANU 36
TELEFON 2-31.55
DEPOZITARI ÎN ÎNTREAGA ȚARĂ

NICI O GOSPODĂRIE FARA

ARAGAZ

CITIȚI

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.

CITIȚI

ADEVERUL LITERAR ȘI ARTISTIC

Asigurați-vă existența !!! Timpul este bani ! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate, sex și cultură — poate învăța Dactilografia — Corespondența comercială — Stenografia și lucrări de birou obținând diploma la absolvire. Reușita absolut sigură. Inserieri zilnice „Școala Centrală” strada Academiei 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Maiu cursuri noi.

PODEOL
contra
transpirației
picioarelor

In cinci diferite țări ale lumii, cinci din cele mai extraordinare victime ale războiului mai poartă încă urmele cataclismului mondial

OMUL CARE A TREBUIȚ SĂ ÎNVEȚE DIN NOU LIMBA MATERNĂ

INCEP cu odiseea ne-maipomenită a agricultorului austriac, Peter Wacek, al cărui caz de amnezie este cel mai extraordinar, din câte a cunoscut vreodată medicina. Agricultor, într'un mic sat din Stiria, nu departe de fosta frontieră austro-juoslavă, Wacek a plecat în

August 1914, pe front. A fost trimis în Tirolul de Sud, unde a căzut rănit la cap, în Ianuarie 1918. Vreme de șase luni el s'a sbătut, între viață și moarte, iar în cele din urmă, producându-se o ameliorare, medicii au sperat că Wacek va scăpa, pierzând însă, pentru totdeauna, graiul.

Cu toate acestea, îndată ce-a intrat în convalescență, medicii au constatat că Wacek prezintă un fenomen curios: deși rănitul auzia și-și păstrase neatinsse facultățile mintale, părea că nu înțelege cuvintele, ce i se adresau. Când i s'a dat un creion și o foaie de hârtie, a putut să-și exprime în scris, spre surprinderea generală, gândurile sale. Wacek nu scria însă în limba germană, ci în slovenă, limbă vorbită de foarte mulți săteni austriaci, cari locuiau prin partea locului. Optsprezece luni mai târziu, după un tratament greu și perseverent, când tânărul agricultor a reînceput să vorbească, el se exprima tot în limba slovenă, iar nu în germană.

Medicii, printre cari se aflau foarte mulți specialiști de seamă, au rămas surprinși de această anomalie. Explicația cea mai plauzibilă a acestei infirmități extraordinare, pare să fi fost dată de către directorul spitalului, unde a fost îngrijit Wacek, imediat după ce căzuse rănit. În salonul, în care fusese internat, Wacek avea patul alături de un slovac, care în timpul agoniei sale, care durase aproape trei zile, a delirat, vorbind limba slovacă. Strigătele muribundului au avut un efect hipnotic, bizar asupra lui Wacek, al cărui sistem nervos era sdruncinat, în urma rănii dela cap. În subconștientul acestuia s'au trezit o seamă de amintiri, pe cari acel șoc la cap le întunecase cu desăvârșire.

Oricare ar fi fost situația, este sigur că Wacek, îndată ce-a revenit între ai săi a trebuit să-și reînvete limba maternă, deoarece consătenii și în treaga familie vorbeau numai limba germană. În momentul în care a început să învețe limba maternă, Wacek avea 27 de ani.

OMUL CARE NU MAI DOARME DE 22 ANI

RĂZBOIUL a zdruncinat complet existența ungurului Paul Kern, care nu mai darma din luna Iunie 1915, când a fost rănit la cap, de schișă unui obuz, în timp ce lupta pe frontul rusesc. Kern este funcționar, la asigurările sociale maghiare, are trei copii, e ofițer

de rezervă și a fost decorat de nenumărate ori, de către autoritățile austro-ungare. De ani de zile, medicii și impresarii îi propun, fie vindecări rapide și miraculoase, fie turnee prin străinătate, urmând să fie arătat în circuri, ca a opta minune a lumii. Acum câțva vreme, un bogat colecționar american i-a oferit o mare sumă de bani, dacă ar fi consimțit să-i cedeze craniul după moarte.

Paul Kern, care este foarte mulțumit de situația sa actuală, nu aspiră însă la o glorie de bălci și refuză, fără ezitare, toate propunerile.

Intocmai ca și în cazul Wacek, psihiatrii nu sunt în stare să explice cauza exactă a boalei lui Kern.

Deși este în vârstă de 54 ani, dacă se culcă noaptea și închide pleoapele, o face numai spre a-și odihni ochii oboșiți.

Principala lui preocupare este să-și omoare timpul. Pentru a se distra, a învățat mai multe limbi străine, printre cari și limba franceză. Face plimbări îndelungate și înlocuiește pe colegii săi, atunci când aceștia au multe treburi, sau sunt bolnavi.

LA UNSPREZECE ANI, UN COPIL A ALBIT ÎNTR'O CLIPĂ

VLADKO POPOFF avea opt ani, în anul 1914, iar războiul nu reprezenta pentru el decât defilările soldaților pe stradă și cântecele patriotice, pe care le învăța la școală. Ceea ce-l intriga mai mult, erau piloții. Oricâteori putea, tânărul Popoff se ducea la periferia ora-

șului și asista, pe aerodrom, la sosirea sau decolarea avioanelor. Lucrul acesta s'a întâmplat într-o după amiază din 1917, când spre marea sa uimire, văzu un avion care se rătăcise în negură, schimbând brusc direcția și aterizând pe terenul unde se afla Vladko.

Din cauza ceții, pilotul n'a putut observa pe băiat decât foarte târziu. Dacă însă aviatorul nu și-a dat seama de tragicul situației, Vladko Popoff, încremenit de spaimă, cu ochii ieșiți din orbite, de groază, vedea cum monstrul de oțel se năpustește asupra sa. Era prea târziu ca să se ferească din calea lui. Frica îi luase mintea, astfel că nici nu se gândi măcar să se trântască la pământ.

Avionul se apropia din ce în ce mai mult. Acum era la 50 metri... la 20... 10... 5... metri. Copilul închise instinctiv ochii și scoase un strigăt înspăimântător. O secundă mai târziu, curentul de aer, provocat de elicea avionului, care-l ocolise, în ultima clipă, cu vreo 10 centimetri, îl trânti cu putere la pământ.

Imediat după aterizare, pilotul sări jos din carlingă și împreună cu cei cari asistaseră, neputincioși, la această scenă, s'au repezit spre copil.

Spre marea lor surprindere, au găsit băiatul numai leșinat. Au constatat însă cu uimire, că sub impresia formidabilului șoc nervos, părul acestuia își pierduse culoarea, albind și încadrând obrazul tineresc, cu plete de moșneag.

S'au făcut toate încercările posibile pentru a fi vindecat. În cele din urmă, Popoff se resemnă și s'a căsătorit de tânăr. Astăzi, în vârstă de 32 de ani, după ce s'a căsătorit, a divorțat și s'a însurat a doua oară, el susține că în curând va avea vârsta părului său și, că supunându-se unor atât de îndelungate tratamente electrice, a ajuns să fie un perfect electrician.

OMUL CARE AR PUTEA FI UCIS DE O RAZĂ DE SOARE

SPRE deosebire de Wacek și Popoff, săteanul galițian Alex Fougore, n'a făcut niciodată războiul. Când s'a decretat mobilizarea, el s'a ascuns în pivnița casei, în timp ce soția sa, în culmea disperării, a alarmat vecinii, susținând că soțul căzuse

într-o prăpastie. Or, în ziua mobilizării, oamenii aveau altă treabă decât să caute, într'un loc extrem de periculos, cadavrul unui nenorocit, căci nimeni nu se îndoaia că Fougore a pierit în acel accident.

Dezertorul a stat vreme îndelungată în refugiu său sigur, până'n ziua în care mama lui l-a anunțat că soția îl înșeală cu un soldat rus, cu care s'a ascuns într'un crâng din vecinătate. Fougore nu-și putu stăpâni gelozia și punând mâna pe un cuțit, se duse pe urma celor cari-l înșelau. După o luptă scurtă, Fougore îl răni grav pe soldatul rus, care sucombă peste câteva zile. Magistratului militar, victima a mai apucat să-i declare, că acel care l-a lovit este soțul amantei lui, deoarece a auzit-o pe aceasta strigând: „Dumnezeule, soțul meu!“ — Dacă mă trădezi și denunți unde mă aflu, vom fi împușcați amândoi. Dacă declari însă că nu mai văzut din 1914 și că trăiesc ascuns, undeva prin pădure, ne mai putem salva — i-a șoptit Fougore, înainte de-a dispărea din nou.

Femeea l-a ascultat, iar Fougore s'a reîntors în ascunzătoarea sa, iar de teamă să nu fie descoperit, fie de austriaci, fie de ruși și mai apoi de polonezii, cari au ocupat teritoriul, a stat ascuns până'n anul 1922.

În ziua în care s'a anunțat amnistia generală, pentru toate delictele de război, Fougore reveni la suprafața pământului. Primul contact cu lumea, pe care n'o mai văzuse de 8 ani de zile, a fost groaznic. Orbit de lumina soarelui, Fougore a fost transportat la spital și, după un tratament îndelungat, medicii au constatat că omul acela nu va mai putea vedea niciodată lumina soarelui, nici chiar dacă ar purta ochelari verzi, sau negri.

A fost sfătuit să-și continue existența, dacă nu chiar în pivniță, cel puțin într-o încăpere fără ferestre, neavând voie să iasă decât noaptea, sau în zilele extrem de cețoase.

Mama și soția sa au murit între timp, dar el mai trăiește încă, în tovărășia unei bătrâne surori, fiind condamnat să rămâie, până la sfârșitul vieții, un om al întunericului.

YAMAUCHI KUSABA S'A HRĂNIT OPT ZILE CU CARNE DE CADAVRU

MARINARUL Yamauchi Kusaba, care a fost victima unui naufragiu, împreună cu unul dintre camarazii săi, în timpul verii din 1918, a fost aruncat de valuri pe o stâncă pustie, din Marea Coreeană. Tovarășul a murit după câteva ore, în urma extenuării și a apei sărate,

pe care a înghițit-o în cantitate mare. Când și-a revenit în fire, Yamauchi se afla singur alături de cadavru. Fiindu-i grozav de foame, în urma celor câteva ore de înot, a rezistat vreme de trei zile, până ce, nemai putându-se stăpâni, a început să ciopârțească, cu cuțitul, cadavrul camaradului. Vreme de opt zile s'a hrănit cu carnea cadavrului, până când un vas trimis în căutarea naufragiaților, l-a descoperit, cu privirile rătăcite, urlând cuvinte fără înțeles, alături de cadavrul care intrase în putrefacție.

După două luni de chinuri, Kusaba a fost salvat dela moarte. În schimb însă își pierduse mințile. În clipa în care medicii și infirmierii i-au adus de mâncare, fostul marinar a început să urle, susținând că nu mai vrea să mănânce carne de om.

N'a folosit nici-o explicație și nici un șiretlic. Kusaba, slăbit de îngrozitoarea sa boală, și-a pierdut, treptat, forțele deoarece refuza orice aliment, fie chiar lichid. Și cum în nebunia sa vedea în orice om care se apropia de el, un dușman, ce voia să-l silească să mănânce carnea camaradului mort, a trebuit să fie internat într'un ospiciu și hrănit artificial. Astăzi, după 18 ani de chinuri, Yamauchi Kusaba a rămas un schelet.

Nunta d-rei Stoicescu din Constanța.

La nunta d-rei Stoicescu din Constanța.

O NUNTĂ IN LUMEA BUNĂ DIN CONSTANȚA

Joia trecută a avut loc nunta D-rei Diana D. Stoicescu cu d. Căpitan Octavian Adam profesor la Școala de Cavalerie din Târgoviște.

Reproducem mai jos două instanțanee dela această nuntă la care, în numeroasa asistență, remarcăm pe d-na și d. General Butunoiu, d-na și d. Stoicescu, profesor universitar, d-na și d. Col. Costiniu, Ing. Stoian, Col. Făgărășanu, d-na și d. Căp. Tomescu (nuni), avocat Oct. Stănescu, etc.

10 MAI LA MORENI

La Moreni, ziua regalității a fost sărbătorită cu un fast deosebit. Fotografiile noastre înfățișează:

DI. Primar Bălășescu și asistența, așteptând defilarea.

Membrii Sfatului Negustoresc, Moreni.

Are părul Dv. nuanța „potrivită“?

Părul Dvs. este numai atunci bine îngrijit, când are nuanța care vă avantajează cel mai bine. Numai Kleinol Hesha vă ajută să obțineți acest efect. Nuanțează părul Dvs. în modul cel mai favorabil, dându-i strălucire și o aparență interesantă.

Cereți coafurului Dvs. să vă coloreze părul cu Kleinol!

KLEINOL Hesha

Engros: Firma Balthazar Șelari 7, București I.

sunt garantate, sau banii se înapoiază. Saltrates Rodell se găsește de vânzare la farmacii și drogerii. Preț modest.

IMPORTANT. — 10.000 pachete reduse pentru propagandă sunt vândute cu prețul de Lei 10. Cumpărați unul de încercare. Pentru economie cumpărați un pachet normal sau pachetul dublu pentru uz familial.

Mătase de cusut

Gütermann

A CĂREI CALITATE ESTE INVARIABILĂ ȘI PERFECTĂ

Observați marca fabricii: tabla de șah

Peste 600 culori diferite

de mătase de cusut Gütermann puteți cumpăra în toate magazinele de specialitate. Cereți, totdeauna, mătasea de cusut Gütermann și observați la cumpărare marca fabricii (tabla de șah) și numele Gütermann.

EMILIE

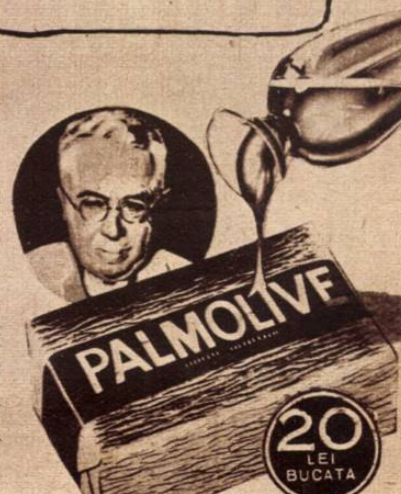
CELEBRELE GEMENE DIONNE AU IMPLINIT 4 ANI

De ce trebuie să ne spălăm melem cu Palmolive?

Domnu doctor zice că ale ulei d'olive

Recunoașteți, doamnă! nu este adevărat că invidiați frăgezimea și finețea tenului micuțelor Dionne? Și Dv puteți avea aceeași frăgezime, același farmec. Este atât de ușor! Intrebuințați Palmolive, săpunul lor, fabricat cu ulei d'olive. Acest săpun face minuni pentru micuțele Dionne. El va face minuni și pentru Dv. Spuma lui abundentă este tocmai ceea ce îi trebuie unei epiderme sensibile. Faceți „provizii” de frumusețe, doamnă! Cumpărați chiar astăzi 3 săpunuri Palmolive.

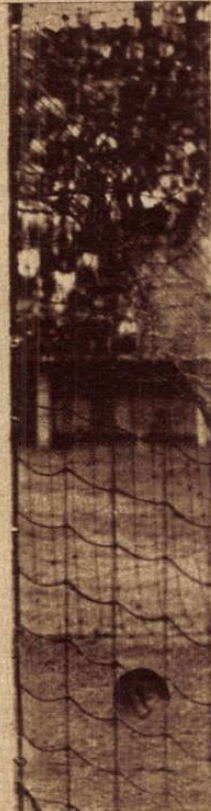

ACEST SAPUN ESTE ACELAȘ PALMOLIVE CU ULEI D'OLIVE INTREBUINȚAT DE GEMENELE DIONNE

DUMINICA SPORTIVĂ

RAPID-VENUS 2-1

Semifinala Cupei României s'a disputat Duminică pe stadionul Giulești în fața unui public imens.

Rapid a învins după prelungiri cu 2-1, Publicăm aci, 3 faze din match.

Franta - România 11-8

Campionatul european de rugby la care participă echipele reprezentative

ale Franței, Germaniei, României, a început Duminică pe stadionul A. N. E. F. cu matchul dintre Franța și România.

Primii au învins cu scorul de 11-8

În fotografiile noastre:

O fază din match.

Echipa reprezentativă a Franței.

REALITATEA ILUSTRATĂ, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini iper obicinuit. Editura „Adevărul” S. A. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 5-7-9. Telefon 3-84-30. Ccc. postal: 2741. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; peste granițe: pe un an 550 lei; pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150 lei. În toate celelalte țări din Europa, precum și în statele din America de Nord și Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. În toate celelalte țări din Europa, pe un an 550 lei; pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150 lei. Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei.

DIN TOATĂ LUMEA

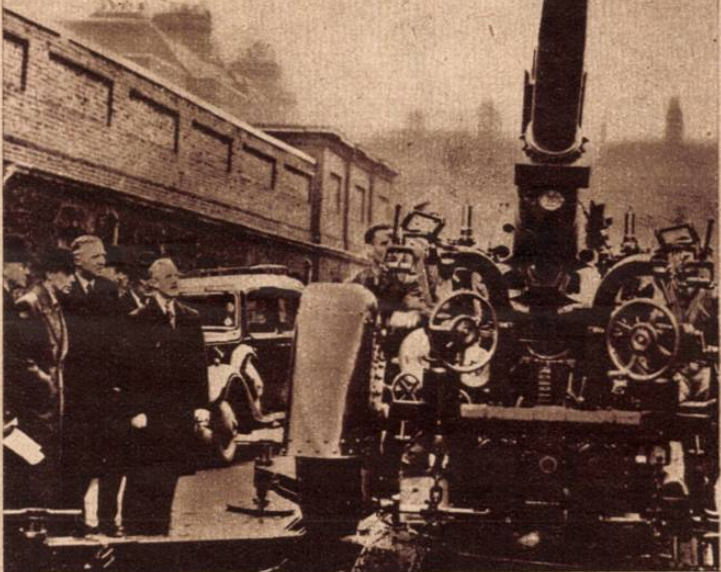

Ministrul de Finanțe englez, își întocmește bugetul

Ministrul de finanțe englez, Sir John Simon, a făcut cunoscut parlamentului bugetul său pentru anul 1938/39. În fotografia noastră: Sir John Simon, ministrul de finanțe englez, lucrând în biroul său, la bugetul statului englez.

REGELE ANGLIEI VIZITEAZĂ ARSENALUL DIN WOOLWICH

Regele George al Angliei a făcut, săptămâna trecută, o vizită inopinată arsenalului din Woolwich. Este prima vizită pe care o face dela urcarea sa pe tron, cu care ocazie a inspectat și fabricile de muniții și arme. Fotografia noastră îl înfățișează pe Regele George privind un tun antiaerian. la arsenalul din Woolwich.

CUMPĂRĂTURI CU CĂRUCIORUL...!

Noua modă în Elveția o constituie micile cărucioare, împletite din pai ușor, în care gospodina își poate aduna numeroase pachete cu cumpărături și le poate transporta acasă, fără nici o greutate. În fotografia noastră, căruciorul întrebuințat la Geneva.

Mici staturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de Tarr, care suprimă usturimea rasului, netezește pielea și-l ferește de infecții. Tarr face rasul o adevărată plăcere!

Tarr este un puternic desinfecant. Calitățile sale antiseptice și microbicide sunt extraordinar de eficace. Tarr distruge nu numai focarele de bacterii după obraz ci și evită formarea poriiului verde și galben, cauza acnelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuințat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până'n adâncul porilor și perfect curată se obține numai cu Tarr. Flacoane a lei 51, 72 și 129.

De acestea are nevoie tenul Dv.!

Cremele Scherk mențin frumusețea naturală a tenului Dv. și îi dau fericita senzație a îngrijirii cultivate, de care aveți nevoie pentru succesul Dv.

Crema Trisena - crema de zi - dă tenului tonalitatea delicată și mată. Ea apără porii, formând o bază ideală pentru pudră. Iar pentru tratamentul de seară: Cold Cream Scherk, din ceară curată de albine și uleiuri fine, curăță, hrănește și întărește epiderma.

Cine apreciază o cură eficace de înfrumusețare, va alege cremele Scherk.

Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 98 și 123 - în tuburi à Lei 47 și 67.

SCHERK
PARIS - BERLIN - NEW YORK

Cine dorește frumusețe

ia pudra Mystikum, fina ca atomul, invizibila si splendid parfumata.

Alegeti însa pudra Mystikum si

Compactul Mystikum (Fard) dupa tabela Scherk. Veti radia frumusețe si încântare, întot-

deauna si pretutindeni.

Cereti tabela Scherk în orice magazin de specialitate

**pudra
Mystikum**
Compactul Mystikum (Fard)

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

HUMOR AMERICAN

Fernand Gravey starul francez transformat la Hollywood în Fernand Gravet, se adaptează de minune umorului american. Fotografia noastră este edificatoare în această privință.

O NOUĂ BLONDELL...

este Gloria Blondell, sora reputatei Joan, a cărei ascensiune la Hollywood este categorică.

VILA LUI PAUL MUNI

Fotografia noastră îl înfățișează pe reputatul tragedian Paul Muni în fața vilei sale de pe Beverly Hills.

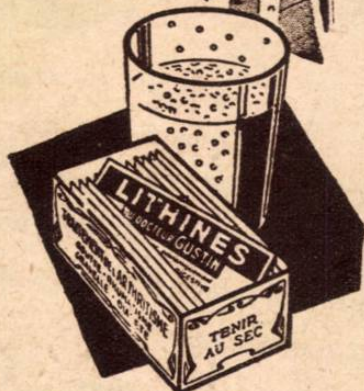

Ce admirabilă băutură!

O preparați instantaneu... Cu LITHINÉS du Dr. GUSTIN aveți o apă de masă delicioasă. Amestecată cu vin îi dă un gust minunat. LITHINÉS du Dr. GUSTIN apără de artrism. LITHINÉS du Dr. GUSTIN sunt economice. Cereți numai originalele Dr. GUSTIN

Introduse de trei decenii în Franța, aceste Lithinés du Dr. Gustin, au devenit, astăzi, indispensabile, fie acasă, fie în excursiune. Refuzați imitațiunile.

Lithinés du Dr Gustin

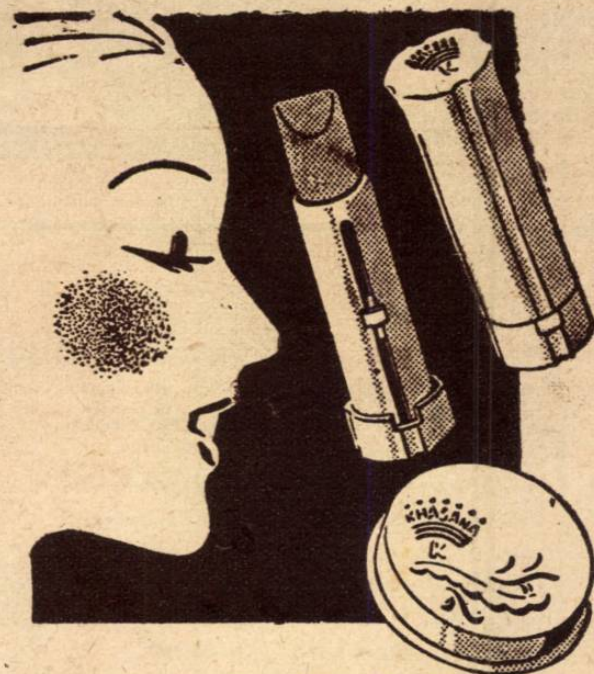

Aveți groază de ora meselor?

Dacă vă temeți de ora meselor pentru că fiecare îmbucătură prelungește supliciu digestiv, trebuie să încercați Magnesia Bisurata. Neutralizând excesul de aciditate, cauza acrelilor, apăsărilor și a cea mai mare parte dintre indispozițiile stomacale, Magnesia Bisurata vă va procura o ușurare imediată. Dela prima doză de Magnesia Bisurata, veți mânca după poftă și veți digera cu plăcere. Nu așteptați ca micile indispozițiuni să degeneze în gastrită, sau încă și mai grav, în ulcer; cumpărați chiar astăzi un flacon de Magnesia Bisurata.

DIGESTIE ASIGURATA PRIN MAGNESIA BISURATA

De vânzare în toate farmaciile și drogueriele. Lei 75 flaconul mic sau în format mare economic, lei 110.

KHASANA

rouge de buze

Într'un tub elegant, confecționat dintr'un metal de calitate. Nu se șterge — rezistă intemperiilor, apei și sărutărilor. 6 nuanțe — pentru fiecare tip de frumusețe, nuanța potrivită, ideală.

Rouge de obraz

armonizează de minune cu rouge-ul de buze Khasana. În câteva clipe, rouge-ul de buze Khasana face să dispară paloarea feței, dându-i o înfățișare tinerească, o frăgezime încântătoare care farmecă și subjugă.

FRUMOASELE NIADE
SE'NVESELESC DE
A PROPIEREA
SEZONULUI DE VARA

(Foto M. G. M.)

ANUL XII No. 592

BIBLIOT 25 MAIU 1938

10 LEL 1038

Acest săpun
igienic este deasemenea
cel mai spornic

O piele netedă și fragedă depinde de un săpun bun. Fiecare Franței au adoptat de mult săpunul Cadum. Fără urmă de umiditate, el se trece încet, păstrându-și parfumul. Însăși forma lui îl face să fie spornic. Spuma lui catifelează pielea, păstrându-i sănătatea și dând tenului frăgezime.

**SĂPUN
CADUM**

Elita oamenilor de știință
recomandă tabletele:

Togal

la:
Reumatism | Sciatică | Nevralgii, Răceli
Gută | Gripă | Dureri de cap
FLACOANE CU: 42 ȘI 14 TABLETE
CUTIUTE DE ALUMINIUM CU 3 TABLETE

Franta a câștigat campionatul european de rugby

Duminică s'a disputat pe terenul A. N. E. F. finala campionatului european de rugby între echipele reprezentative ale Franței și Germaniei.

Franța a învins cu 8-5 câștigând astfel și campionatul Europei pe 1938.

Fotografiile noastre înfățișează:

1. O fază din match.
2. Publicul urmărind desfășurarea partidei.
3. D. Plagino președintele U. F. S. R. înmânează căpitanului echipei biruitoare, cupa.
4. După victorie, echipa Franței salută publicul.

A murit profesorul G. MARINESCU

Una dintre gloriile țării noastre, marele savant profesorul G. Marinescu a încetat din viață săptămâna trecută. Întreaga românie a luat parte la acest mare și ireparabil doliu. **Fotografiile noastre înfățișează:**
Profesorul G. Marinescu pe catafalc.

D. maior Mihăilescu adjutant regal și d. g-ral Marinescu ministru al sănătății, urmând carul funebru.

D-nii dr. Angelescu și profesor Nicolae Iorga, consilieri regali în urma carului funebru.

*Un ten delicat.
iată un bun
prețios*

Zilnic tenul este expus, fără apărare, intemperiilor, prafului, fumului și altor influențe, adeseori prea puțin luate în seamă. Crema Three Flowers Vanishing îl acoperă cu un strat fin proteguitor, fără a dăuna respirației sale și îl asigură astfel cu succes contra tuturor primejdiilor. Pudrei, în delicata-i nuanțare, îi păstrează toată strălucirea, formându-i o bază ideală.

Crema Three Flowers Vanishing este numai unul din cele cinci preparate de care aveți nevoie pentru desăvârșitul tratament al frumuseții, făcut la Dvs. acasă. Tratamentul de înfrumusețare Three Flowers, întrebuițat regulat, este ideal și de o eficacitate recunoscută. Oricare specialist vă va confirma aceasta.

HUDNUT

Three Flowers

Tratament de înfrumusețare

Ciorapul întins

**accentuează
frumusețea liniei**

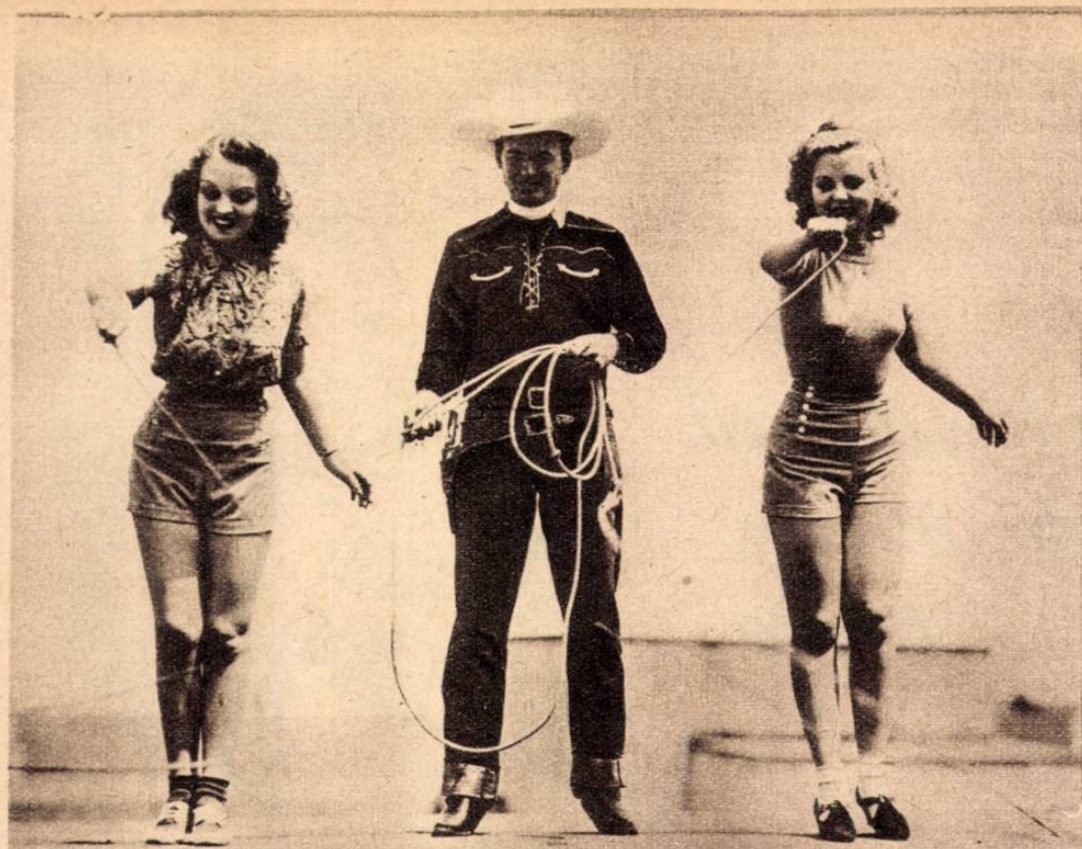
Femeea elegantă caută ca ciorapul ei să n'aibe nici o cută, ca mătasea să-și păstreze elasticitatea, spălându-și ciorapii exclusiv cu

LUX

se dizolvă și în apă rece

ARUNCĂRI DE LASSO, NOUL SPORT AMERICAN!

În America a devenit popular sportul aruncării de lasso-uri, pentru doamne. S'au format chiar cluburi sportive, pentru învățarea acestui sport. În fotografia noastră, un veritabil cowboy dând lecții unor sburdalnice sportive.

SCRUTÂND ZAREA...

ZIUA ELEGANTEI LA HOPPE-GARDEN

Duminică 8 Mai a avut loc la Hoppe-Garden, ziua modei de primăvară. Fotografiiile noastre înfățișează vreo câteva manechine, prezentând costume de după amiază, și două elegante manechine ale unei mari case de mode din străinătate, prezentând (stânga) o rochie albă de după amiază, cu garnitură de vulpe argintie, iar (dreapta) o rochie închisă, de după amiază, cu o jachetă albă de pichet sau pânză. De remarcat că în această primăvară sunt foarte agreate pălăriile cu boruri mari și voalete.

STUDENȚII ROMÂNI DIN PRAGA AU SĂRBĂTORIT ZIUA DE 10 MAI

Uniunea studenților români din Praga a serbat, împreună cu Uniunea generală a studenților cehoslovaci, ziua de 10 Mai, în sălile Casei academice din Praga. Fotografia noastră a fost luată cu prilejul acestei festivități.

STOLUL DE STRĂJERI EXTRA-ȘCOLAR AL SECȚIEI LIGII CULTURALE DIN COMUNA OBREJIȚA RÂMNICUL-SĂRAT

Fotografia noastră înfățișează stolul străjerilor, cu comandantul său, d. C. Georgescu.

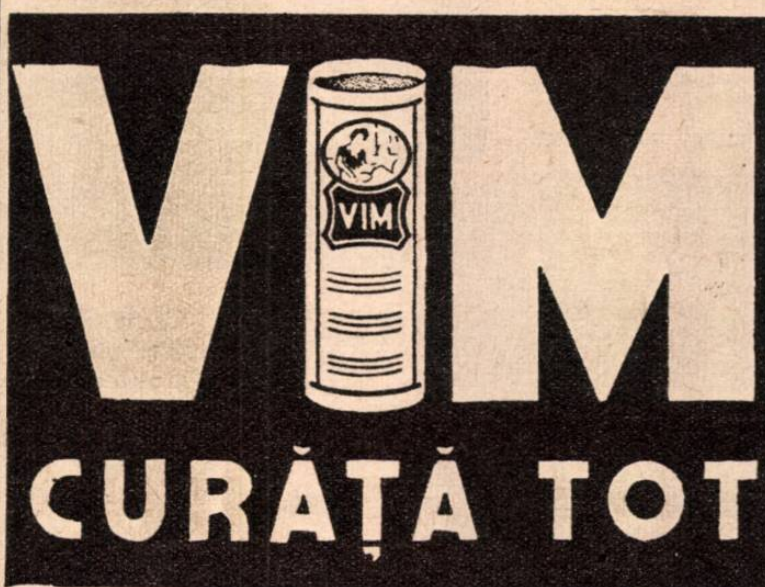
O EMOȚIONANTĂ MANIFESTAȚIE DE AMICIȚIE FRANCO-ROMÂNĂ, LA PARIS

La Paris, în sala monumentală a Congresului Marcellin-Berthelot, a avut loc, sub președenția amiralului Mornet, o călduroasă manifestație de prietenie franco-română, organizată de d. Eugen Staia, locotenent în rezervă, fost combatant român, delegat al secțiunii naționale române a foștilor combatanți în Franța, societate afiliată Federației interaliată a foștilor combatanți. În afara reprezentanților Președintelui Republicii, a Ministerului Afacerilor străine, Apărării Naționale, Marinei, Aerului, Pensiunilor și a întregului corp diplomatic, aparținând națiunilor afiliate Fidac-ului, Belgia, Statele Unite, Franța, Marea Britanie, Grecia, Italia, Polonia, Portugalia, România, Cehoslovacia, Jugoslovania, tot ceea ce Parisul are mai distinși în lumea oficială a fost prezent sau reprezentat. Când amiralul Mornet a rostit cuvântul de omagiu la adresa M. S. Regelui Carol II, numele Suveranului nostru a fost călduros aclamat. Conferința d-rei Elena Văcărescu a fost un veritabil triumf, răsplătit cu tunete de aplauze. Fotografia pe care o publicăm a fost luată cu prilejul acestei manifestații și înfățișează, dela stânga spre dreapta: pe d-ra Elena Văcărescu, amiralul Mornet, d. Jean Claude dela Fidac și d. Eugen Staia.

Zilnica îngrijire cu săpunul Caola menține tenul Dvs. tânăr și fraged. Spuma sa fină are toate proprietățile unui săpun special, precum și influența binefăcătoare a cremei Caola, bogată în vitamine. Parfumul său aparte vă dă un farmec irezistibil. Săpunul Caola rămâne parfumat până la ultima bucăjică

CA-O-LA

O DIGESTIE NORMALĂ
este asigurată numai de purgativul
ARTIN

A APĂRUT

MAGAZINUL

Pentru combaterea
Reumatismului

luați în fiecare dimineață „mlea
doză zilnică” de

SĂRURI KRUSCHEN

Kruschen conține toate sărurile necesare organismului Dv. pentru o bună stare generală. Kruschen acționează pe cale naturală și asigură astfel eliminarea acelor toxine care sunt principala cauză a obezității. Milioanele de oameni din toate culturile lumii iau aceste săruri. Urmați exemplul lor și luați și Dv. în fiecare dimineață Kruschen și vă veți simți mai bine ca oricând. Flaconul mare 96 lei — cel mic 40 lei

PODEOL
contra
transpirației
picioarelor

**Chirurgie
estetică**

a nasului
urechilor

feței
gâtului

Indepărtarea operativă a ridurilor

și pieptului

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

JEHANNE D'ARC

S'A MĂRITAT, CINCI ANI DUPĂ CE FUSESE ARSĂ PE RUG LA ROUEN

IN ziua de 30 Mai, pe la 10 dimineața, Jehanne D'Arc și-a dat sufletul pe rug, mai înainte ca flăcările să-i fi distrus complet trupul. Pentru ca să nu mai rămăie decât cenușă, călăul a trebuit să toarne peste rug ulei, pucioasă și câțiva saci de cărbune. Cu toate acestea, în cenușa stinsă, au fost găsite neatinse, inima și măruntaiele eroinei. Temându-se ca vrăjitoarele și alte ființe rele să nu întrebuițeze, în scopuri diavolești, aceste rămășițe, guvernatorul orașului Rouen a poruncit ca ele să fie adunate și aruncate în Sena.

Aceasta este istoria. Legenda ne spune că un englez, emoționat la vederea acestor rămășițe omenești, plutind pe valurile primăvăratoce, s'a aruncat înăuait în fluviu și s'a înecat. Or, în ziua de 18 Iulie 1439, opt ani mai târziu, Jehanne D'Arc, fiind precedată de frații ei, și-a făcut intrarea triumfală în Orleans!

JEHANNE EVADEAZĂ

Iată-ne dar obligați să vorbim de aci încolo, ca și cum Jehanne d'Arc, scăpând de rug, ar fi trăit și ar fi dus viața pe care o vom descrie mai jos, vreme de douăzeci de ani de zile, în întreaga Franță. Deosemeni vom trebui să o numim Jehanne d'Arc pe aceea pe care câțiva istorici au considerat-o ca fiind realmente fecioara din Orleans, în timp ce alții au numit-o „La donzelle”.

Așadar, într-o bună dimineață, conetabilul din Luxemburg și căpitan al infanteriei, a primit misiunea să vegheze asupra unui prizonier de seamă. Prizonierul acesta nu era altcineva decât Jehanne, decât „Fecioara” (La pucelle), faimoasă în întreaga Franță și Anglie. Chiar și un funcționar, extrem de nepăsător ar fi luat în serios lucrurile. Conetabilul a încarcerat-o de îndată în castelul din Rouen, „pusă în fiare, bine închisă și păzită”.

La drept vorbind însă, paza în castelul din Rouen nu este chiar atât de severă. Într-o bună zi, Jean de Beaupere, unul dintre judecătorii Jehannei d'Arc a venit s'o viziteze. El bate la ușa celei și o strigă pe nume. Înăuntru nu este însă nimeni. Ce s'a întâmplat? Iată: suntem în luna Aprilie, primăvara este minunată. Englezii sunt obicinuți cu această vreme. Iarba pajistilor e fragedă, iar umbra e răcoritoare. Cerul este albastru și liniștit.

Și atunci nu ai altceva mai bun de făcut, decât să te faci comod și să te întinzi la umbra unui copac. Și să sforăi. Mai gândiți-vă și la faptul că intenția fătășă a Jehannei de a evada, era cunoscută. A mai fugit odată din turnul din Beaurevoir. Deși încadrată de două rânduri de soldați englezi, încearcă să

gundia să grăbească procesul, pentru a preveni „viclenia și subtilitatea persoanelor rău intenționate, care fac tot ce le stă în putință, pentru a o elibera pe acea Jehanne”. Insuși Cauchon intervine... Căci la urma urmei, dacă există o falsă Jehanne d'Arc, trebuie să revedem întreaga istorie și să începem cu Cauchon.

Unii istorici ni l-au prezentat pe un fals Cauchon, ca protector al Jehannei. Ei se bazează pe anumite texte. Iată că episcopul nu se prea grăbește să dea curs procesului, lăsând să treacă patru luni, până să se decidă, împiedecând aplicarea torturii și evitând să se dea, din prima clipă, o sentință capitală: „Jehanne ai răbdare”. Lucrul acesta ar însemna: așteaptă că iau asupra mea totul și voi avea grijă, ca să nu se întâmple nimic. Dar mai survin încă vreo câteva chestiuni: în ultimele sale zile, Jehanne d'Arc este incoherentă. Ea neagă, retractează și mărturisește din nou. Totul e incoherent de altfel, în această afacere. Captiva este transferată, succesiv, în mai mult locuri, apărând când îmbrăcată într-o rochie simplă, când în ținuta ei de luptător. Ce înseamnă toate acestea? Nu cercetați. Cauchon, admirabilul Cauchon, a organizat totul și a pus totul la punct, în vederea evadării și substituirii de persoană.

CINE A PIERIT PE RUG

Circulă diferite svonuri. Execuția este stranie. La drept vorbind, nu se știe dacă a avut loc, în ziua de 31 Mai, în 14 Iunie, sau 6 Iulie. Dealtfel, legea cerea ca o execuție să aibă parte de publicitate, iar mulțimea să vie s'o vadă în voie, pe condamnată. Atunci de ce s'au făcut aceste excepții, pentru Jehanne d'Arc? Într'adevăr, ea e prezentată poporului, cu capul acoperit de o uriașă mîtră de carton, care-i maschează fața. Aproape că nici nu se vede, din cauza imenselor pancarte de carton, pe care sunt scrise toate crimele făcute, texte pe care mulțimea abia așteaptă să le citească: „Mincinosă, periculoasă, batjocoritoare a poporului, superstițioasă, vrăjitoare, insultătoare a Domnului, necredincioasă, lăudăroasă, idolatră, crudă, invocatoare a diavolilor, apostată, schismatică și eretică”. Dar aceasta nu este încă totul. Condamnată este înconjurată de 7—800 soldați călări, purtând paloș, lăncii și halebarde. Nimeni nu se poate apropia de ea, și nici s'o vadă. În 1432, un martor afirmă că Jehanne d'Arc a fost decapitată, înainte de a fi arsă. În aceeași zi, svonurile despre evadare și o substituie, se înmulțesc. Englezii trebuie să risipească cenușa, pentru a arăta poporului c'a fost arsă pe rug o femeie. O femeie? Ce femeie? Nimeni nu este convins.

Or, în ziua de 20 Mai 1436, cinci ani mai târziu, o femeie se prezintă la porțile unui oraș din Lorena, în apropiere de Metz. Pierre și Jean du Lys, frații Jehannei, au fost preveniți. Ei o așteaptă într-o livadă. Femeea apare, le spune că este Jehanne, sora lor. Oamenii ezită, apoi o salută bucuroși amândoi, ca fiind sora lor. Aceea care se află acolo, e Jehanne d'Arc, evadată din închisoarea din Rouen, salvată dela rug și revenită în provincia ei natală.

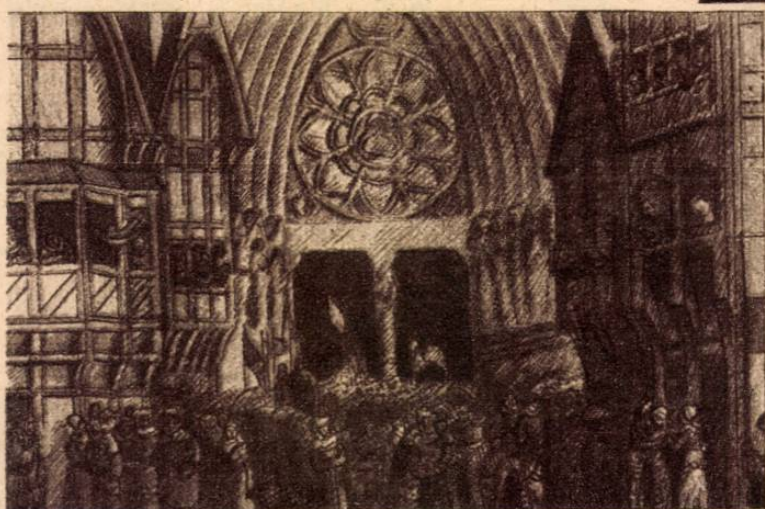
„LA PUCELLE”, SOȚIA MEA

E condusă de îndată, în fața lui Sir Nicole Lowe. Acestuia nu i se pot spune basme. A asistat la Reims, alături de Jehanne, la încoronarea lui Carol al VII-lea. Or, Nicole Lowe o recunoaște pe Jehanne și-i dă în dar un cal, pe care ea îl încalecă, cu o măiestrie neasemuită, dupăcum o făcea și Jehanne, care era o călăreață faimoasă. Dar acesta nu-i decât un început... ce-i drept, un început bun. Acum mai trebuie convins și poporul. Lucrul nu e prea greu. Se începe cu locuitorii din Mareville, din apropiere de Metz. Toți o recunosc pe Jehanne. Știau bine, li se spusese doar, că eroina nu fusese arsă pe rug. După aceea, Jehanne străbate țara, fiind precedată, din colibă în colibă, de svonul existenței ei.

Afacerea este bine pusă la punct. Revenită la Mareville, Jehanne se stabilește aci, iar pelerinajul începe. De prin împrejurimi, lumea sosește ca s'o vadă și s'o recunoască, pe Jehanne d'Arc. Ea se arată poporului și e recunoscută. După trei săptămâni, se ducea la Notre Dame de Liesse, apoi la Arlon și în cele din urmă, în ducatul de Luxemburg, unde este primită de bătrâna ducesă. Aceasta o sărbătorește. Are un fiu, pe contele de Wurtemberg. Jehanne este încântătoare. Contele se îndrăgostește de ea și o copleșește de daruri. Li dă o somptuasă armură și o duce la Colonia. Aci frecventează tavernele, dansează, bea și râde, după care revine la Arlons. Tânărul conte a dispărut.

Joana d'Arc încredințează regelui Franței drapelul biruinții

Poporul sărbătorește prima biruință

plece din castelul Beaulieu. Fratelui Jehan Toumouillié, care o întreabă într-o bună zi, dacă are într'adevăr intenția să fugă, ea i-a răspuns: „da, dacă voi vedea ușile deschise, voi pleca”. La urma urmei, era o naivitate să se pună o asemenea întrebare, unei luptătoare, care nu s'a temut vreodată de ceva și care are de adus la îndeplinire o misiune sfântă. Fratele Toumouillié e uluit. Iar Jehanne, ca de obicei, a râs de el. Prin urmare, nu e niciun secret că Jehanne d'Arc dorește să evadeze și se gândește serios la acest lucru. Faptul acesta este foarte însemnat, pentru acei cari susțin că n'a pierit arsă pe rug.

COMPLICII

Complicii au fost, în primul rând, cei din familia ei și prietenii. Ducea de Bedford se interesează de ea. Jeanne de Luxembourg insistă pe lângă conetabil, care este fratele ei, ca să n'o predea englezilor. Asemenea simpatii dau loc, curând, la o mulțime de intervenții. Se vorbește despre un complot. Universitatea din Paris, alarmată, insistă pe lângă ducele de Bur-

Messire Robert de Harmoises pare să-l fi înlocuit, în simpatia Jehannei. Cununia este celebrată, dar actul nu i s'a păstrat, deși unii susțin că l-au avut în mână, prin secolul al 17-lea. Există, în schimb, un act de vânzare de terenuri, în care se poate citi:

„Noi Robert des Harmoises, senior de Thichemont și Jehanne du Lys Pucelle de France, soția mea“...

Actul este autentic. A fost redactat la Metz, unde și-a luat reședința Jehanne d'Arc și soțul ei, într-o casă foarte luxoasă. În casă existau sculpturi, cu armura fecioarei din Orleans, o spadă, susținând coroana Franței și floarea de crin. Sculpturile acestea s'au păstrat, până în 1792 când un bun republican, revoltat de aceste urme ale unui regim îndepărtat, a distrus, cu lovituri de secure, aceste blazoane vechi de sute de ani, a căror origine n'o cunoștea.

LA ORLEANS

Începând din 1936, frații Jehannei se duc la Orleans și anunță, cu mare tâmbălău, sosirea apropiată a Jehannei, d'Arc. În orașul acesta, mai mult decât oriunde în altă parte a fost deplânsă moartea eroinei. Tot aci a fost primită, întâi cu îndoială, apoi cu speranță, revenirea Jehannei. Frații aceștia o știu bine... Știu deasemenea tot ce se va întâmpla. Oameni vicleni le apără interesele. Din bugetul fortăreței orașului Orleans, li se dau bani pînă la mîncare. Ciudată bucătărie! Să privim puțin în buget: în ziua de 5 August, zece damigene de vin, date lui Jean, fratele fecioarei din Orleans; în ziua de 6 August, douăsprezece damigene, date lui Jean, fratele luptătoarei. Probabil c'a fost foarte cald în vara aceea la Orleans, iar oamenilor le-o fi fost tare sete. Dar la băutura se cîștigă și mîncare: 12 pui de găină, doisprezece porumbei, doi epuri, două găște, etc. În fine, în ziua de 9 August: două bucăți de aur. Dar nu este încă destul. Frații se duc să-l vadă pe rege. Acesta îi ascultă, le mulțumește și poruncește să li se dea câte o sută de franci. Tezaurul este însă sec, iar casierul nu le poate da mai mult de douăzeci de franci. Jehan du Lys revine furios la Orleans, și face scandal. Municipalitya mișcată, îi dă 12 franci, drept cheltuieli de călătorie. Sistemul acesta a durat vreme de trei ani, dar n'a putut dura la nesfârșit. Orleansul nu mai are răbdare. Poporul voia să-l vadă pe Jehanne d'Arc. Trebuia în cele din urmă să dea lovitura cea mare.

TRĂIASCĂ FECIOARA DIN ORLEANS.

Mulțimea este neliniștită, s'vîntă din gură în gură. Jehanne d'Arc va sosi. Toată lumea vorbește. În fine, în ziua de 23 Iulie 1439, Jehanne d'Arc este primită oficial, de municipalitatea din Orleans. Populația jubilează. Ea este! Au văzut-o de aproape, cu zece ani mai înainte. Era măreață, călare pe calul ei, îmbrăcată toată în armură, cu steagul și sabia în mână, înconjurată de cinci sute de cavaleri, în armuri asemănătoare. Toți își amintesc bine. Ea este, e femeia aceasta. Mică de statură, cu nasul rotund, fruntea bombată, bărbia rotundă. Nu se pot înșela. Marea „carte de bucate” este redeschisă. Damigenele, găștele, claponii și alte bunătăți sunt din nou înregistrate.

Entuziasmul este din ce în ce mai mare. Contabilul scria, în ziua de 1 August: „S'au dat 200 livre Jehannei des Harmoises, ca dar și pentru binele pe care l-a făcut, în timpul asediului”.

Frații Jehannei își freacă mâinile.

Să trecem peste halucinația colectivă a mulțimii, peste acest refuz de a se crede în moartea Jehannei d'Arc, lucru care determină să accepte acest miracol. Dar martorii? Acei cari au cunoscut-o și au adăpostit-o pe vremuri? Mama ei, care se află în oraș? Clericii și notarii inteligenți, învățați și sceptici? Trebuie să recunoaștem că nu s'a ridicat niciun protest. Dar și nici o aprobare. Cât privește pe mama ei, la belle Romme, ea are mai bine de 60 de ani și e bolnavă. Tace. Probabil că cei doi frați i-au făcut morală...

În toate aceste fapte provoacă rumoare și însuși regele se sesizează. Un lucru este cert, că într-o seară a lunii August, (serbările durau de 15 zile) Jehanne a fost chemată să ia masa într'un loc. S'a aflat însă c'a plecat pe neașteptare, iar banchetul a avut loc fără ea. Or, tocmai la acest banchet trebuia să asiste și Jehan Lhuillier, tânărul negustor care a vîndut, în anul 1429, Jehannei, pînă din care și-a făcut ținuta de războinic. Coincidența este stranie. Fără îndoială că familia a ținut sfat asupra acestui sfat stingheritor. Se mai poate însă că și seniorul des Harmoises să-și fi rechemat soția, la domiciliu conjugal, rolul de prinț consort, nefiindu-i pe plac. Un lucru este sigur și anume că a avut cu ea doi copii și că urma Jehannei des Harmoises nu mai e regăsită înainte de 1443, când dispare cu totul.

În 1455, din ordinul consiliului de coroană, mama și frații Jehannei d'Arc fac primele demersuri, la Roma, pentru procesul de reabilitare. Se trage deci concluzia că la această dată, Jehanne d'Arc, ca și doamna des Harmoises sunt considerate, indubitabil, moarte. Pentru a termina cu faimoasa La Donzelle, să amintim următoarea argumentație a unui istoric: „Dovada morții Jehannei d'Arc pe rug, este nesigură. Trebuie să găsim abia în 1550 acte oficiale, în care răposata din Orleans este din nou pomenită”. Evident, 1550 Jehanne d'Arc ar fi avut 138 de ani. Nu risca nimeni să se compromită.

FALSELE JEHANNE D'ARC

Au existat mai multe femei, care au căutat să se dea drept Jehanne d'Arc. În 1454, o falsă fecioară din Orleans este semnalată. Regele dorește să o vadă, o demască și o pedepsește cu asprime. Femeia este reglăsită apoi, în fruntea unei trupe, care a luptat sub la Rochele, cerând ajutorul regelui Spaniei și luptând apoi la Mans. A locuit vreme îndelungată în Saumur, în închisorile regelui René.

Eliberată, s'a căsătorit cu Sir Jehan Douillet.

Se numea Jehanne de Sermaise și și-a terminat viața într-o casă cu ferestre închise, dar cu ușile deschise.

Puțin timp după aceea, o „fecioară din Orleans”, este întâlnită sub zidurile Parisului. Demascată, a fost legată la stălpul infamiei, în fața bisericii Notre Dame. Și-a recunoscut crimele și i s'a îngăduit să se ducă la

Roma, spre a cere iertare Papei. Cea mai iscusită dintre falsele martire, a fost așa numita „Fecioară din Colonia”. În 1473, avea 20 de ani, când Jehanne d'Arc ar fi trebuit să aibă 63. Susținea c'a înviat și cutreera țara, făcând scamatorii naive, prin cărciumi. Marele inchișitor a urmărit-o, drept vrăjitoare. A fost condamnată să fie arsă de vie, dar a fost salvată de amicii ei, după care a dispărut fără urmă.

Motto: Când mă culc și când mă scol
Îmi spăl gura cu ODOL!

Sănătate înseamnă frumusețe. Vă mențineți frumusețea și sănătatea, îngrijindu-vă gura cu ODOL. Higiiena gurii și a dinților este o poruncă a bunei creșteri și a culturii. O gură îngrijită cu ODOL este o dovadă de sănătate, de frumusețe și cultură. ODOL-ul este unul din mijloacele cele mai desăvârșite de îngrijire a gurii și a dinților.

Odol

„Aroma proaspătă a gurii Dv.

o dobândiți numai întrebuițând Odol“.

Dinți albi și sănătoși prin pasta

SANDY

LUCRURI DIN LUMEA LARGĂ

NEW-YORK

MILIOANE de oameni și de femei din lumea civilizată își petrec în fiecare zi câte o oră plăcută, deslegând jocuri de cuvinte încrucișate, fapt care constituie pentru ei o distracție binevenită. Invenția aceasta se datorește unui american. Mr. Gellet Burgess n'a devenit celebru, dar a făcut avere, grație acestui joc al

intelligenții, pe care l-a inventat. Deși a devenit milionar la vârsta de 35 de ani, Mr. Burgess nu și-a realizat toate ambițiile tinereții sale, căci acest binefăcător necunoscut s'a străduit zadarnic să obțină faimă. Încă de foarte tânăr a crezut că-și va atinge acest scop, alegând cariera de artist. S'a dedicat picturii, dar expoziția tablourilor sale, organizată la Montevideo, a trecut neobservată. Mr. Burgess a dat atunci un nou atac, în domeniul literaturii, pentru a câștiga gloria care-i scăpa printre degete. A scris cărți humoristice, care după părerea autorului lor urmau să aibă un succes mai mare decât acelea ale lui Mark Twain. Critica și publicul n'au fost însă de aceeași părere și Mr. Burgess, negăsind editor pentru romanele sale, a publicat un volum de cuvinte încrucișate. A fost primul său mare succes. Cartea aceasta s'a vândut cu sutele de mii, iar toate volumele cari au urmat, au obținut un succes și mai mare chiar. Însă și jurnalele au cerut lui Burgess noi jocuri de cuvinte încrucișate. În America poate face oricând avere, dacă descoperă o nouă specialitate, care se impune publicului. Burgess este astăzi milionar, iar moda, mereu în creștere, a cuvintelor încrucișate, îi va îngădui, probabil, să devie unul dintre cei mai bogați oameni ai Americii. Și cu toate acestea, el e tot atât de puțin cunoscut marelui public, ca pe vremea tablourilor și romanelor sale. Să devii milionar și să te miști în obscuritate, constituie realmente o problemă, pe care numai inventatorul cuvintelor încrucișate a putut-o realiza.

PARIS

STRĂNGĂTORII de sdrențe care explorează, în fiecare dimineață, în zori de zi, străzile Parisului, găsesc în cutiile de gunoi, obiecte fără valoare, dar care sunt destul de valoroase pentru ei, ca să fie luate. Zilele trecute, doi strângători de sdrențe au găsit ceva care a întrecut toate

speranțele lor: au descoperit un hotel. E drept că hotelul nu se afla în lada cu gunoi și anume, dintr'un motiv foarte justificat: casa era prea mare. Stabilimentul fusese pus sub sechestru cu un an înaintea, fapt care fusese însă uitat și prin urmare aparținea aceluia care avea să-l găsească. Cel puțin așa se gândeau cei doi strângători de sdrențe, care s'au declarat, de îndată, proprietari ai imobilului. Hotelul avea 30 camere și două etaje, iar la parter se afla o cafenea, unde nu se mai afla, din nenorocire, nici o băutură. Ar

fi fost într'adevăr, prea frumos. Cei doi culegători de sdrențe erau totuși mulțumiți. Veneau în fiecare seară să-și petreacă noaptea în hotelul lor, iar în zori, înainte de a pleca în explorare prin Paris, luau cu ei și o amintire, când o față de masă, când niște cearșafuri sau chiar o garnitură de cafea. Lucrul aceste ar fi putut continua vreme îndelungată, dacă cei doi strângători de sdrențe ar fi fost tot atât de discreți, pe cât sunt acei cari au obiceiul să frecventeze casele abandonate. Cei doi noi proprietari ai hotelului erau însă prea amatori de sgomot și tot ce se poate că voiau în felul acesta să alunge pe acei cari ar fi voit să intre și ei în casă. Au reușit atrăgând însă totodată atenția vecinilor cari au sesizat poliția. Autoritățile îi căutau de multă vreme pe cei doi culegători de sdrențe, bănuindu-i că au mai „găsit” unele obiecte, cari mai aveau totuși proprietari. Agenții de poliție au transformat hotelul într'o cursă de șoareci, iar pe înserat i-au arestat pe cei doi proprietari improvizați, cari vor trebui să se mulțumească, pe viitor, cu o celulă de închisoare.

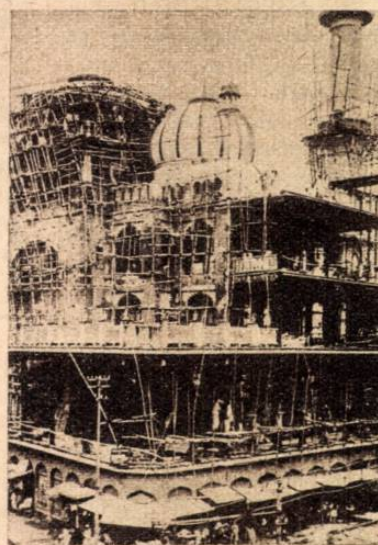
LONDRA

DETECTIVII Scotland Yard-ului sunt neliniștiți de faima de care se bucură actualmente în capitala britanică, un gen special de cluburi de noapte. Ruleta și un nou drog, care se numește „maricuna”, constituie noile atracții ale acestor cluburi, ai căror animatori nu sunt indivizi aparținând mediului interlop, ci persoane din cea mai bună societate. A devenit într'adevăr o modă să pui salonul la dispoziția membrilor acestor cluburi, și în felul acesta cei vizati își schimbă în fiecare seară domiciliul, fapt care îngreuiază mult sarcina poliției. Membrii acestor cluburi sunt chemați în fiecare seară la telefon, comunicându-li-se locul de întâlnire. De curând, un bancher dela Londra a pierdut în cursul unei asemenea serate, suma de 11.000 lire sterline. Cât despre noul drog, „maricuna” el este ascuns în țigărele importate din America, iar poliția a arestat pe un individ care a ucis doi inspectori, declarând că a acționat sub influența acestui drog. Scotland Yard-ul este de părere că în fiecare săptămână sosesc în porturile englezești 5000 țigărele, care conțin „maricuna”. Până în prezent însă, n'au putut fi descoperite decât vreo câteva pachete. Dacă poliția n'a reușit încă să descopere cluburile clandestine, nu s'a întâmplat la fel cu excroci profesioniști, cari și-au vândut, foarte scump, făgăduiala patronilor elegantelor cluburi clandestine din Mayfair, că nu-i vor trăda. Și cum organizatorii mondani ai acestor serate pierd astăzi cea mai mare parte din beneficiile lor, pentru a obține la un preț mereu mai mare tăcerea acestor excroci, se crede că ei nu vor mai avea, peste puțin, interesul să-și continue seratele, iar moda cluburilor clandestine își va avea un sfârșit fără glorie și fără scandal.

CALCUTTA

GANDHI se străduiește de câteva luni ca să se voteze în parlamentul hindus, o lege prin care să se interzică vânzarea băuturilor alcoolice. Partizanii cei mai entuziaști ai liberului hindus se găsesc probabil în America, căci foștii gangsteri americani, ale căror afaceri nu mai merg decând Statele Unite au părăsit regimul sec, au de gând să plece în Indii, unde îi așteaptă o nouă prosperitate. Indigenii, însă, temându-se de a-

să luăm ceaiul la Tigri”.

ceastă concurență străină, și-au luat toate măsurile, căci în India fiecare e contrabandist de alcool, pe contul său, chiar și mai înainte de votarea legii prohibiției de către parlament. Taxele pe alcool sunt într'adevăr atât de mari, încât fabricația clandestină a început de vreme îndelungată, iar hindușii nu au nevoie de taverna suspecte, în genul speak-easy-ilor americane. Pentru a-și fabrica băuturile preferate, indigenii se duc în junglă, unde nu riscă să fie surprinși de poliție. Când un hindus își invită prietenul la o partidă de băuturi interzise, îi spune: „Vino

Declar
categoric:

Acesta
este
mijlocul

ideal, cu efectul dorit pentru
higiена generală a femeii.

SEMORI

Nu produce nici un fel de iritațiune asupra
celor mai delicate organe obținându-se
în acelaș timp cea mai mare siguranță.
Semori ia orice grijă și face pe femeie fericită

LA FARMACII ȘI DROGUERII.

CITIȚI

ADEVERUL LITERAR ȘI ARTISTIC
cea mai răspândită revistă literară.

REGENTUL HORTY la inaugurarea Târ- gului Internațional din Budapesta

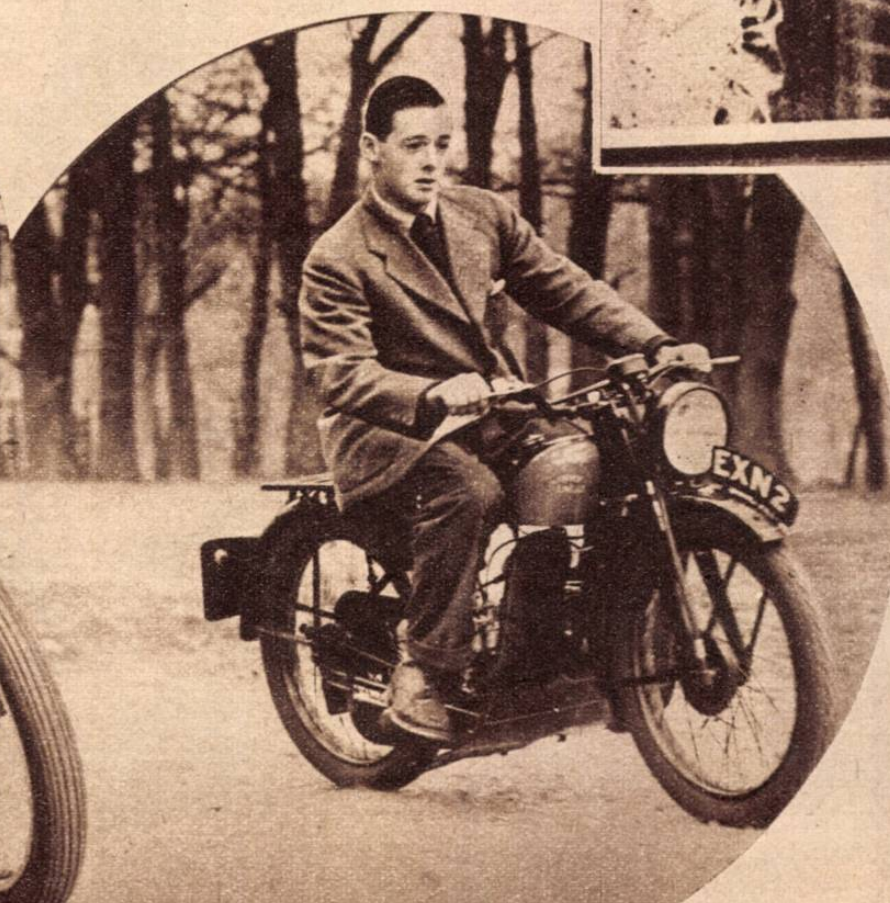
Târgul Internațional de Mostre din Budapesta a fost deschis de către regentul amiral Horthy. Fotografia noastră înfățișează pe Regentul Horthy și pe soția sa (stânga), trecând în revistă vreo câteva manechine ale unei mari case de modă din Budapesta.

TOSCANINI ȘI HUBERMANN AU FOST NUMIȚI CETĂȚENI DE ONOARE AI ORAȘULUI TEL AVIV

Arturo Toscanini, celebrul dirijor și tot atât de cunoscutul violonist Bronislaw Hubermann, cari se află actualmente în Palestina, au fost numiți cetățeni de onoare ai orașului Tel Aviv. Fotografia noastră îi înfățișează pe Arturo Toscanini (stânga) și Bronislaw Hubermann, la o plimbare pe malul mării, la Tel Aviv.

PRINCIPESA IULIANA SALUTĂ POPORUL, DE ZIUA EI, DELA FEREASTRA PALATULUI

Cu ocazia aniversării a 29 de ani, dela nașterea ei, Principesa Iuliana s'a arătat la fereastra palatului Soestdijk, împreună cu copilul ei și întreaga familie, pentru a mulțumi uralelor poporului adunat. În fotografia noastră, dela stânga la dreapta: Regina Wilhelmina; în picioare, Principele Bernard; la dreapta Prințesa Iuliana ținând în brațe pe micuța Prințesă Beatrix, la fereastra palatului Soestdijk.

Sir Malcolm Camp- bell a fost numit director al uzinelor engleze Ford

Sir Malcolm Campbell, cunoscutul record-man automobilist, care plănuiește actualmente să bată un nou record, cu o rapidă barcă cu motor, a fost numit, de curând, director al uzinelor engleze Ford. În fotografia noastră: Sir Malcolm Campbell cu fiul său Donald, pe două noi motociclete ușoare, în apropierea casei lor, din Headley, Surrey.

AMERICA patria indienilor

250.000 piei roșii mai trăiesc și astăzi în continentul descoperit de Cristofor Columb

DEOBICEIU, europenii au o atitudine sceptică, atunci când li se vorbește despre indienii din America. Ei nu pot să creadă că într-o țară, în care, de un secol și mai bine, civilizația s'a dezvoltat într'un ritm amețitor, ar mai putea exista încă insule aproape sălbatice sau câteva grupări de ființe, mândre de rasa lor, devotate tradiției strămoșilor cari ignorează sarabanda progresului. Din când în când, se află că o personalitate de rasă albă, bărbat de stat sau explorator notoriu a primit distincția unei demnități indiene. De pildă, vedem fotografii înfățișându-l pe dl. Roosevelt, cu fruntea încununată de pene sau rotunjimile d-lui Hoover, purtând podoabele unor calități misterioase. Toate aceste fapte nu contribuie câtuși de puțin la înlăturarea neîncrederii acelor cari văd în Pieile-roșii ale secolului XX-lea, pe moștenitorii fanteziști ai eroilor lui Jules Verne sau pe frații saltimbancilor din Europa, cari se produc în circuri, rătăcind din sat în sat, prezintă urși domesticiți sau prezicând viitorul.

IN ȚARA BASMELOR

Simțul critic al europenilor se împotrivesc basmelor. Cu toate acestea, există un basm, în viața sălbatică și singuratică a celor câteva mii de ființe, cari trăiesc în Statele Unite. Descendenți direcți ai diferitelor triburi, cari au ținut pe vremuri sub stăpânirea lor continentul american, ei trăiesc astăzi în vârtej

Sărbătoare în satul indian. Bărbații, împodobiți cu pene dansează în sunete tam - tam - ului.

Cea mai frumoasă fată din tribul Inea

civilizației, întocmai cum au trăit și strămoșii lor: și-au păstrat obiceiurile, portul, limba și au rămas surzi la chemările din afară, menținându-și demnitatea orgolioasă. Locuind în „rezervele” ce le-au fost acordate de guvernul din Washington, ei mor cu încetul, fără să fi abdicat vreodată dela onoarea și tradițiile lor. În vârtejul modern, lucrul acesta constituie un spectacol destul de rar și frumos, spre a merita să fie menționat.

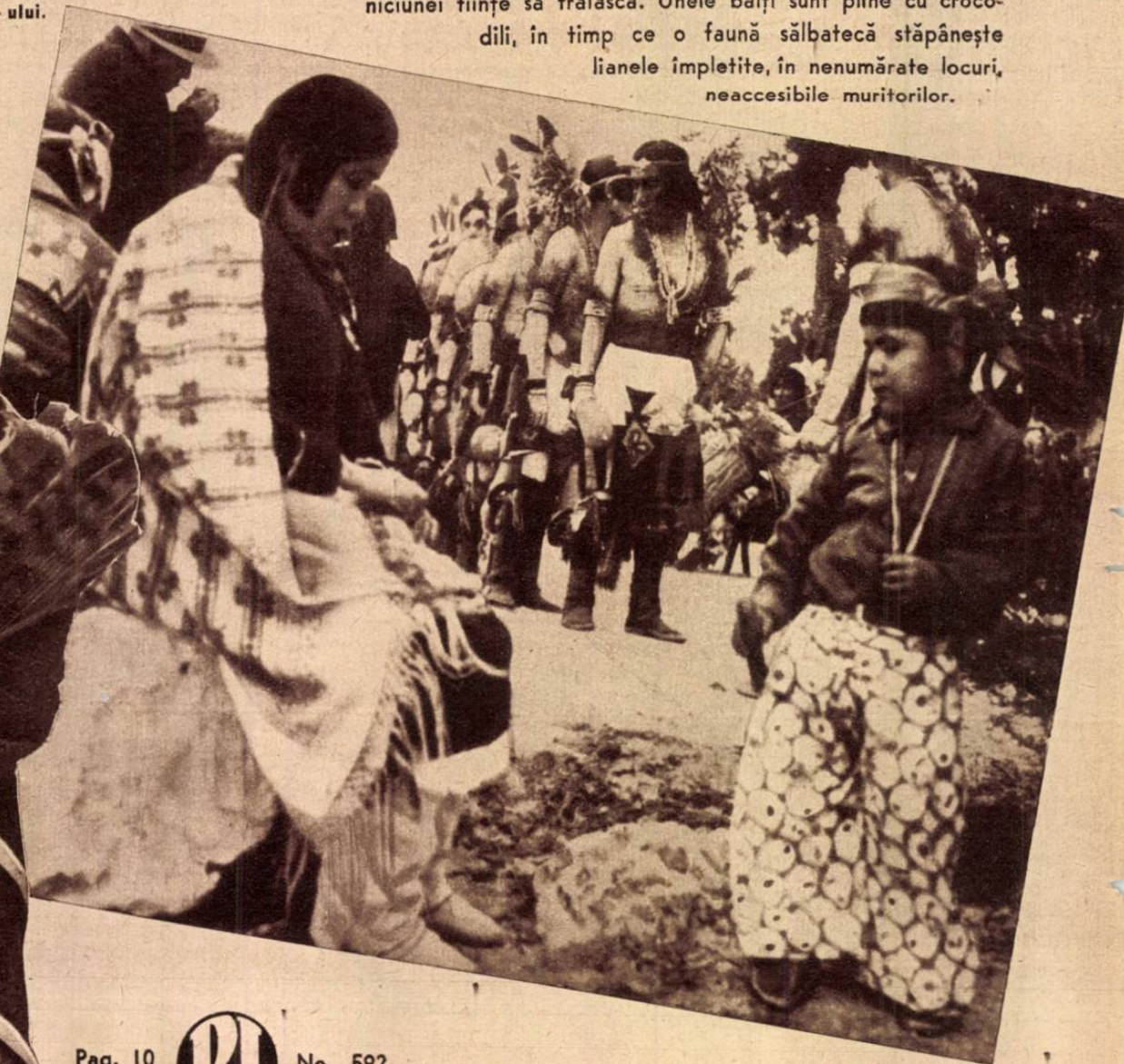
În Statele Unite mai trăiesc aproape 250.000 indieni. La începutul secolului al 17-lea, erau câteva milioane și singurii stăpâni ai locurilor. Atunci când Cristofor Columb a debarcat în Lumea nouă, el credea c'a descoperit India. Oameni pe jumătate goi, cu pielea bronzată, cu părul negru și aspru, înconjurau, dealtfel fără ostilitate, pe navigatori. Astfel s'a întâmplat ca aceștia să-i numească, în mod greșit indieni. Casele lor erau niște colibe durate din piei de animale sau din pământ. Trăiau din vânat și pescuit, iar griile lor cele mai mari erau neconținutele lupte de guerilla. Gravi și gânditori, ședea în jurul focurilor și discutau neînțelegerile, neîntrerupându-și sfatul decât spre a începe niște dansuri frenetice. Războiul de guerilla s'a sfârșit. Seara în jurul focului, nu se mai adună decât niște sărmane ființe domesticite. Numeroase triburi au și dispărut, iar rasa întreagă moare. Dar acei cari supra-

viețuiesc nu s'a lăsat îngenunchiați. Aflându-mă de curând în Florida, am avut prilej să vizitez una din taberile lor. La câțiva kilometri de Palm Beach și Miami, unde se pare că s'a concentrat chintesența civilizației moderne, mi s'a părut că fac un pelerinaj într-o lume care a trăit acum 300 de ani.

O ORĂ ÎN AUTOMOBIL

După un drum de o oră cu automobilul, călătorind pe singura șosea care unește Atlanticul cu Golful Mexicului, am ajuns în tabăra lor. Ținutul Everglades este un fel de pădure virgină, plină de mlaștini și întretăiată de canale naturale. Fășia aceasta de pământ nelocuită, care se întinde între două mări, este un pustiul umed și cu o vegetație îmbelșugată. Fără îndoială că este unul

din acele colțuri, unde vegetația exuberantă și tropicală nu îngăduie niciunei ființe să trăiască. Unele bălți sunt pline cu crocodili, în timp ce o faună sălbatică stăpânește lianele împletite, în nenumărate locuri, neaccesibile muritorilor.

Pe marginea șoselei, câteva trunchiuri de arbori formează un arc, care marchează intrarea în tabăra indienilor „seminoli”. La sgomotul făcut de automobilul nostru, s'a apropiat un indian, înconjurat de o mulțime de copii sgomotoși. Cu ajutorul câtorva gologani, îl convingem să ne facă onorurile domeniului. Nimeni nu pare turburat de sosirea noastră. Toți oamenii, flegmatici, indiferenți și mândri, continuă să-și vadă de treburile. Se află aci vreo șaizeci de ființe, cari sosesc în fiecare an, pe la începutul iernii, scontând vizitele călătorilor pentru a câștiga câțiva bani.

La sfârșitul sezonului vor pleca și ei, stabilindu-se din nou în păduri. Câteva colibe de lemn, acoperite cu frunze de palmieri, sunt risipite în jurul unei piețe centrale. Fiind larg deschise, putem asista la viața de toate zilele a indienilor. În centrul pieții se află un cuptor comun, unde se gătesc alimente pentru tribul întreg. Bărbați cu fața bronzată și părul lung sunt îmbrăcați într-o cămașă colorată ce ar părea admirabilă, dacă n'ar fi totdeauna de o murdărie respingătoare.

Femeile, în deosebi, au o demnitate impresionantă. Sunt îmbrăcate cu rochii lungi, cari se târisc prin praf, rochii făcute din sute de mici petece de stofă multicoloră, aranjate în figuri geometrice, adevărate toalete de arlequin feminin. Drepte și mândre, nearuncând nici o privire vizitatorilor, ele își ridică, din când în când, trena, cu eleganța unei pariziene din anul 1900; dar cele mai deseori o aranjează în falduri bogate, cu un fel de dispreț suveran pentru aceste nimicuri. Femeile nu poartă niciodată pălării, căci părul lor, împletit în coade groase, face imposibilă purtarea unei pălării. În jurul gâtului au coliere de sticlă, scânteietoare, atât de numeroase, încât le acoperă până la bărbie și până la urechi, silindu-le să stea țepene ca într'un aparat ortopedic. Toată ziua stau ghemuite și înșiră perle, pe cari le vând turiștilor.

LA PERIFERIA OMENIRII

Indienii nu vorbesc englezește și refuză chiar să înțeleagă această limbă. Atunci când un indian „seminol” vrea să se căsătorească, nu este obligat la nici o formalitate. Aduce, pur și simplu, la cunoștința viitoarei sale soții, dorința pe care o are iar tradiția cere să dea părinților logodnicei câteva obiecte, în schimbul cărora capătă un costum nou din partea socrilor. Nici o autoritate nu supraveghează activitatea tribului, care se află la periferia omenirii, în deplină independență, netrebuind să dea nimănui vreo socoteală. Guvernul american,

În munții din Arizona trăiesc ultimii indieni.

Șeful de trib, Jim Thrope este un indian modern. Iată-l ținând o cuvântare la microfonul din Oklahoma.

neputând să-și impună puterea, nu se amestecă în treburile indienilor. Aceștia fiind dealtfel inofensivi, sunt totodată categoric ostili oricărei imixțiuni străine. Trăiesc din vânat și pescuit, căci lacurile mișună de pești, crângurile sunt pline de animale sălbatece, iar portocalii și smochinele se întâlnesc la tot pasul. Aproape că nici nu este de înțeles ce fac cu banii pe care-i capătă dela vizitatori. Sunt și rămân săraci, dar refuză să întindă mâna și nici măcar copiii nu cer de pomană.

Dacă li se oferă bani, îi acceptă, dar lasă să se înțeleagă că-ți fac o concesie primindu-i. În tot nenorocul lor — și constituie o întrebare dacă în ochii lor este vorba de un nenoroc — ei păstrează o supremă și patetică măreție. În clipi-urile lor s'ar putea crede că te batjocoresc și că privesc cu milă hainele noastre civilizate și încălțăminte care ne strânge picioarele.

În schimbul unei mici sume de bani, am putut asista la câteva exhibiții tipice, căci indienii sunt admirabili călăreți. În mijlocul pustului de nisip și pietriș, unii dintre ei au făcut demonstrații de un curaj nemaipomenit, până când un indian gol, purtând în jurul șalelor un șorț, cu părul lung, desfăcut în vânt, și-a oprit în fața noastră calul, care s'a ridi-

cat pe picioarele dinapoi. Cu brațele întinse spre cer, cu trupul drept, părea că invoacă soarele și, în pofida echilibrului său nestabil, era măreț de sever și disprețuitor în orgoliul său.

Au dansat apoi în fața noastră, cu capetele încununațe cu pene de vultur, un arc într-o mână și pavăza în cealaltă. Indienii „navajos” sunt vagabonzi, fără sate și fără case. Ei călătoresc, cărându-și „penații” din loc în loc, în fiecare anotimp, odată cu micile lor corturi de pânză. Indienii „hopis” sunt sedentari și comercianți. Aspectul lor greoi și gras îi deosibește de frații lor. Ei trăiesc în „pueblos” (sate) și sunt cei mai civilizați dintre toți.

Dar toți păstrează neștirbită personalitatea lor mândră și independentă. Dacă strămoșii lor ar reveni pe pământ, i-ar regăsi asemenea celor ce-au trăit cu 300 ani înainte, în colibe fragile, cu cuptoare comune, cu riturile și obiceiurile strămoșești. Iar faptul că această rasă în agonie, n'a lăsat să fie cuprinsă de vârtejul progresului înconjurător, constituie o frumusețe — ce-i drept, puțin amară.

PENTRU
PRIMĂVARA

La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACĂ STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

Statele Unite însângerate, în urma luptelor dintre poliție și contrabandiștii de oameni

Cu toate luptele înverșunate, la care participă automobile blindate, avioane, mitraliere și tot armamentul modern, în fiecare an sunt trecuți clandestin, în Statele Unite, 20.000 emigranți.

TOT corpul polițienesc al orașului Duluth, de pe malul Lacului Superior, situat la frontiera dintre Statele Unite și Canada, era în alarmă. Spre ora 8 seara, zece automobile, pline cu polițiști înarmați cu mitraliere, străbăteau orașul, în plină viteză, dispărând către nord-vest.

Șeriful primise o scrisoare anonimă, prin care i se aducea la cunoștință, că la miezul nopții, mai multe avioane, sosind din Canada, urmau să aterizeze pe un teren particular, situat la 40 kilometri de oraș, aducând un mare număr de imigranți clandestini.

În această regiune de frontieră imigranții clandestini, al căror număr crește neîncetat, de câteva luni încoace, constituiau spaima șerifului. Dela ora 9 seara, automobilele poliției erau ascunse, iar terenul era încercuit, în spatele fiecărui arbore găsimdu-se un polițist. Pe la ora 11, un automobil mare, cu motor tăcut, sosi pe teren. Fu înconjurat într-o singură clipită:

— *Sus mâinile!*

În automobil nu se afla însă decât o tânără fată, care conducea ea singură. O femeie fru-

moasă, de o eleganță desăvârșită.

— *Ce cauți aici?*

— *Nu vă interesează.*

Șeriful interveni în discuție și insistă să afle secretul fetii.

— *Am o întâlnire* — spuse ea în cele din urmă — *cu un prieten, care este căsătorit și pe care nu-l pot vedea aiurea.*

— *La ce oră trebuie să sosească?*

— *La miezul nopții.*

— *Zău așa? Vine cu automobilul?*

— *Nu. Cu avionul.*

Lucrurile sunt clare se gândiră polițiștii, reîntrând în ascunzăturile lor.

PATRU AVIOANE LA RÂND...

La miezul nopții apărură deasupra aerodromului, un avion, care după ce făcu, de câteva ori înconjurul locului, aterisă cu ușurință.

Polițiștii se năpustiră:

— *Sus mâinile!*

În avion nu era însă decât un tânăr, care pilota singur. Un tânăr, de o eleganță distinsă. Hărțile de bord erau în perfectă regulă. Omul nostru se indignă:

— „Ce înseamnă asta? Mă considerați un criminal? Vă voi intenta proces pentru abuz de putere și infracțiune la legea libertății individuale”.

— „Fie — răspunse șeriful, care începu și el să se neliștească, dar spuneți-ne ce faceți aci, pe un teren pustiu, la ora aceasta neobicinuită”.

— „Am întâlnire cu o prietenă, pe care, din anumite motive, n-o pot întâlni aiurea. Mă mir, de altfel, că n'a sosit încă”.

Polițiștii n'au avut altceva de făcut, decât să-și ceară scuze. Au mormăit cât au mormăit, au așteptat până'n zori, dar n'a mai sosit nici un avion.

Spre amiază, fermierii unui sat, situat la circa 50 km. de Duluth, în direcție opusă decât aerodromul, în jurul căruia stătuseră de pază polițiștii, au venit în grabă la șerif.

— *Astă noapte* — au povestit ei — *au aterisat, pe un câmp*

Mae Karsten, un celebru contrabandist de sclavi albi

Doi celebrii gangsteri, Harold Crowley și John Oley, învinuți de furt de copii, se întrețin cu Șeriful Peacock care i-a trimis. Și se pare că acesta le povestește lucruri destul de amuzante...

din vecinătatea noastră, trei avioane mari. Din ele au descins numeroși pasageri, pe care-i așteptau mai multe automobile, care i-au dus spre o destinație necunoscută.

— *Erau cel puțin treizeci...* Treizeci de imigranți trecuseră frontiera. De altfel, clandestinii trec zi de zi, peste toate frontierele terestre și maritime ale Statelor Unite. Statisticile so-

cotesc c'ar fi vorba de 20.000 persoane anual.

Statele Unite, pământ al făgăduinței!

Statele Unite ale Americii, unde nu există nici războaie, și nici revoluții, unde nu există serviciu militar, unde nu ai a suferi fiindcă ești evreu și unde

Mai multe sute de mii de europeni plecau pe atunci, în fiecare an, să-și încerce norocul, în America. Au fost 170.000 în 1840, 250.000 în 1850, 300.000 în 1870 și 700.000 oameni, în 1881.

Astăzi este foarte greu să pătrunzi în acest pământ al făgăduinței, iar gardienii, care veghează la posturile de frontieră, sunt mai severi decât paznicii Paradisului. Astăzi este aproape imposibil să emigrezi legalmente în Statele Unite, dacă nu dispui de un capital suficient, spre a te stabili ca negustor sau industriaș, sau dacă nu ai acolo rude, care să poată da o cauțiune.

Dar barierele n'au împiedecat niciodată pe persecutați și înfometati. 20.000 clandestini trec,

cel mai slab dintre lucrători, câștigă cel puțin 50 dolari pe lună! În Europa, Asia, Africa, în toate marile porturi, în toate marile capitale, persecuții și înfometări visează să parvie în Statele Unite, țara libertății și a bogăției.

Vremurile sunt însă depărtate, când tânără republică americană făcea apel la emigranți și acoperia zidurile tuturor orașelor din Europa, cu afișe promițătoare: „*Aur, pământ și fericire vă așteaptă în America!*”

În fiecare an, frontiera americană. Organizațiile, care favorizează trecerea lor, constituie, în afară de Rackett (răpitorii de oameni și șantagiști) industria clandestină cea mai înfloritoare din America, de după încetarea prohibiției.

LUNTRAȘUL CHARON

Nu e mult de când d. Charon asemenea luntrașului depe Styx, era stăpânul necontestat al traficului cu albi, peste frontiera canadiană. Avea agenți, în toate micile cârciumi depe Victorie Pier, din Montreal. Nu e-

O răfuială între două bande adverse de contrabandiști. Soții Fontano au fost uciși în fața casei lor din Brooklyn de către oamenii adversarului lor, celebrul gangster Dominic Cusentino.

...ista zidar italian, lucrător polonez, sau exilat german, care vrea să treacă în Statele Unite și care să nu-i fie trimis lui în cele din urmă.

— Câți dolari ai? — era întrebare.

— Șaizeci, optzeci, o sută de dolari — răspundea omul. Șaizeci, optzeci, o sută de dolari, economisiți cu prețul unor lipsuri îngrozitoare.

— Cincizeci de dolari sunt deja ajuns — decidea d. Charon. Omul nu-și credea urechilor. Se afla de destul de multă vreme la Montreal, ca să știe că imigrația clandestină este o organizație costisitoare. Oamenii erau trecuți cu avionul, prin urmare trebuia să cumperi un aparat, să plătești pilotul și instalarea terenurilor de sosire și plecarea. În afară de aceasta, trebuiau mituiți vameșii și grănicerii.

— Da — continuă d. Charon, dar vei da apoi, unuia dintre oamenii mei, 30 la sută din tot ce vei câștiga, în primii doi ani, cât te vei afla în Statele Unite.

— Și dacă nu voi avea de lucru?

— Îți vom procura.

— Și bagă, de seamă — comanda un altul — nu încerca să ne înșeli. La prima întârziere, vei fi denunțat poliției, că ești imigrat ilegal și vei fi arestat și deportat, fără milă.

Dacă omul primia târgul, era încătușat mai iremediabil decât un negru, cumpărat pe vremuri, din Africa, de către traficanții de sclavi.

Organizația lui Charon îi găsea imigrantului o slujbă, cu cel puțin 50 dolari pe lună. În doi ani, acesta câștiga 1200 dolari. Încotriv 30 la sută, traficanții pătau 400 dolari. După scăderea cheltuielilor generale, câștigul era totuși apreciabil.

D. Charon a sfârșit prin a fi arestat, în timp ce făcea o „livrare” la Pittsburg. În schimb, a făcut discipoli. Traficul cu albi prosperă mereu mai mult, iar astăzi este aproape imposibil emigrantului sărman, care vrea să treacă frontiera, să nu-i cadă în ghioare.

SINUCIDAREA SCLAVILOR

În Statele Unite, sclavul alb se află fără apărare. Să ceară protecția autorităților, s'ar chema să se denunțe singur. Trebuie, prin urmare, să se supuiere poruncilor lumii interlope. Șantagiștii îl descoperă imediat. Ei mai adaugă un procent a celui fixat de traficanții care l-au trecut frontiera. Uneori trebuie să plătească 60 sau chiar 80 la sută din ceea ce câștigă. Dacă scapă și reușește să se mute în altă regiune, este condamnat pentru vagabondaj, sau trebuie să muncească cu preț redus. Seara nu îndrăznește să iasă din casă, de teama raziilor și-și schimbă, la fiecare 15 zile, adresa. Obosit, sfârșește prin a se preda, sau prin a se sinucide. 20 la sută dintre sinucigașii din Statele Unite, fac parte dintre sclavii albi.

30 TRAVERSĂRI ALE FRONTIEREI

Calvarul acesta al clandestinilor este cunoscut în mahalalele Londrei, ale Berlinului, Parisului sau Shanghaiului. Noutățile se răspândesc repede și sigur, în lumea celor scoși afară din lege. New-Yorkul constituie însă un miraj pentru nenorociți, după cum îl constituie Hollywood-ul pentru tinerele femei, obsedate de cinematograful. Intrarea în A-

Randolph County din Arkansas învinuit de contrabandă, s'a otrăvit în timp ce era transportat cu automobilul spre poliție.

Julien Fernando, care a fost linșat de mulțime după arestare.

merica își are eroii ei, întocmai după cum cinematograful își are vedetele.

Intrați într'un bar, dintr'un port mai mare și veți afla, fără îndoială, povestea lui Michel Gillholley. Michel Gillholley a avut 15 ani, când s'a ascuns pentru prima dată, într'un vapor, care pleca spre America. Era vasul „Agamemnon”, care readucea în patrie, pe soldații legiunei americane. A fost descoperit la bord și repatriat. Șase luni mai târziu, autoritățile din Ellis Island l-au văzut reapărând: de data aceasta era pasager clandestin, la bordul lui „Black Arrow”. A fost retrimis din nou în Anglia, dar nu s'a descurajat. A traversat, în vreme de 10 ani, de 30 ori Atlanticul și a încercat să pătrundă în Statele Unite, prin Miami, New-Orleans și Canada. Încercarea lui a eșuat de trei-

mentul aterisării avionului. Pilotul a accelerat, pentru a se înălța din nou. Zaremba, la rândul lui, a sporit viteza automobilului, lovind în plin, avionul. Contrabandiștii și nenorocita încărcătură umană, au fost prinși. Zaremba a murit în urma rănilor.

Săptămâna trecută, un avion a aterisat forțat în statul Michigan. Pilotul a fugit. În carlingă au fost găsiți trei emigranți italieni. Între hârtiile de bord a fost găsit un plan, arătând 15 aerodromuri, perfect echipate, de care poliția nu știa nimic. Bătălia devine, pe zi ce trece, mai dramatică, între autoritățile federale și traficanții de albi. Bineînțeles că primele victime sunt oamenii uluiți de mirajul paradisului american și cari nu sunt apărați nici de legile țării lor, și nici de acele ale Statelor Unite.

zeci de ori. Ultima dată era în vârstă de 25 de ani. Ziarele americane au început să se ocupe de el. Opinia publică se emoționează. S'a cerut o intervenție oficială. În cele din urmă, văduva unui bogat exportator din New-York a depus cațiunea necesară, ca Gillholley să intre cu fruntea sus, în Statele Unite. Astăzi el este un respectabil cetățean al New-Yorkului.

ARUNCAȚI ÎN MARE

Mii de Gillholley continuă să-și aștepte norocul, spre a intra în Statele Unite. Nu de mult se anunța din El Paso, la frontiera mexicană, că o luptă a avut loc, între vameși și membrii unui „sindicat” de imigrație. Automobile blindate, puști mitraliere, au intrat în acțiune. Rezultatul: trei morți și cinci răniți. Acum vre-o câteva săptămâni, autoritățile din Detroit au aflat că un avion de contrabandiști a aterisat, pe un aerodrom particular, situat la câteva leghe de oraș. Poliția a fost mobilizată. Polițistul Stanley Zaremba a sosit pe aerodrom, în mo-

De curând, un vapor a părăsit Cuba, având la bord 350 imigranți clandestini. Vaporul n'a sosit niciodată în Florida, dar nici la Cuba n'a revenit. Cei 350 sclavi albi au dispărut. Este însă mai probabil că echipajul, urmărit de vasele de coastă ale vameșilor, s'a descotorosit în mijlocul mării, de încărcătura compromițătoare și a intrat apoi într'un port îndepărtat, unde vasul și-a schimbat numele.

Aventura pe care o povestim mai jos au trăit-o zece italieni, în cursul lunii trecute. Ei au fost aruncați în mare, în momentul în care vasul contrabandiștilor era cât pe ce să fie prins de vameși. Pierderea suferită de contrabandiști nu este prea gravă. Sclavi albi se găsesc câți vrei. În Cuba trăiesc actualmente 40.000 oameni, cari așteaptă să fie trecuți în Statele Unite. Atâta vreme cât vor exista în Europa, oameni chinuți pe nedrept și infomețați, traficul cu albi va înflori.

C. R.

CALVARUL HABSBURGILOR

IN istoria lumii, nu se cunoaște nicio familie domnitoare care să fi adus atâtea victime pe altarul nenorocirilor, ca habsburgii Austriei, Impăratul Franz Josef era în vilegiatură, la Ischl, ca în fiecare an, când — într-o Duminică — primi vestea groaznică despre uciderea și a celui de al doilea moștenitor al Tronului, Franz-Ferdinand. Bătrânul Suveran izbucni în lacrimi: — *Inspăimântător! Nici o nenorocire nu mi-a fost cruțată, pe acest pământ!* Arhiducele Carol, noul moștenitor la tron, tânărul cu părul blond, care nici nu visa că-i va veni vreodată rândul la domnie, sosi cel dintâi, spre a mângâia pe unchiul său. — *Meseria de rege este, într-adevăr foarte spi-noasă!* — a spus el atunci.

REFLEXIILE ÎMPĂRĂTESEI ZITTA

Pe acea vreme, Carol de Habsburg era însurat cu Zitta, fiica Ducei de Bourbon de Parma. Aveau doi copii, dintre cari cel mai mășor, Otto, deveni în anul 1914, speranța Împărăției. Tânăra princesă moștenitoare de atunci este aceea care, în zilele noastre pribegeste prin lume, ca împărăteasă detronată și văduvă, mama vlăstarului regesc Otto de Habsburg, prinț azi urmărit pentru „trădare de neam și țară”, de către Hitler. Se pare că încă pe atunci, Zitta avea viziunea viitorului întunecat.

Mărturisiri postume. Dispariția, pentru totdeauna, a împărăției austriace, odinioară atât de falnică, desleagă multe taine ale tragediei Habsburgilor. Amănunte date de persoanele din anturajul Curții imperiale.

Arhiducele Carol și soția sa principesa Zitta de Parma.

Victimele atentatului dela Sarajevo, arhiducele Franz-Ferdinand și soția sa, ducesa de Hohenberg.

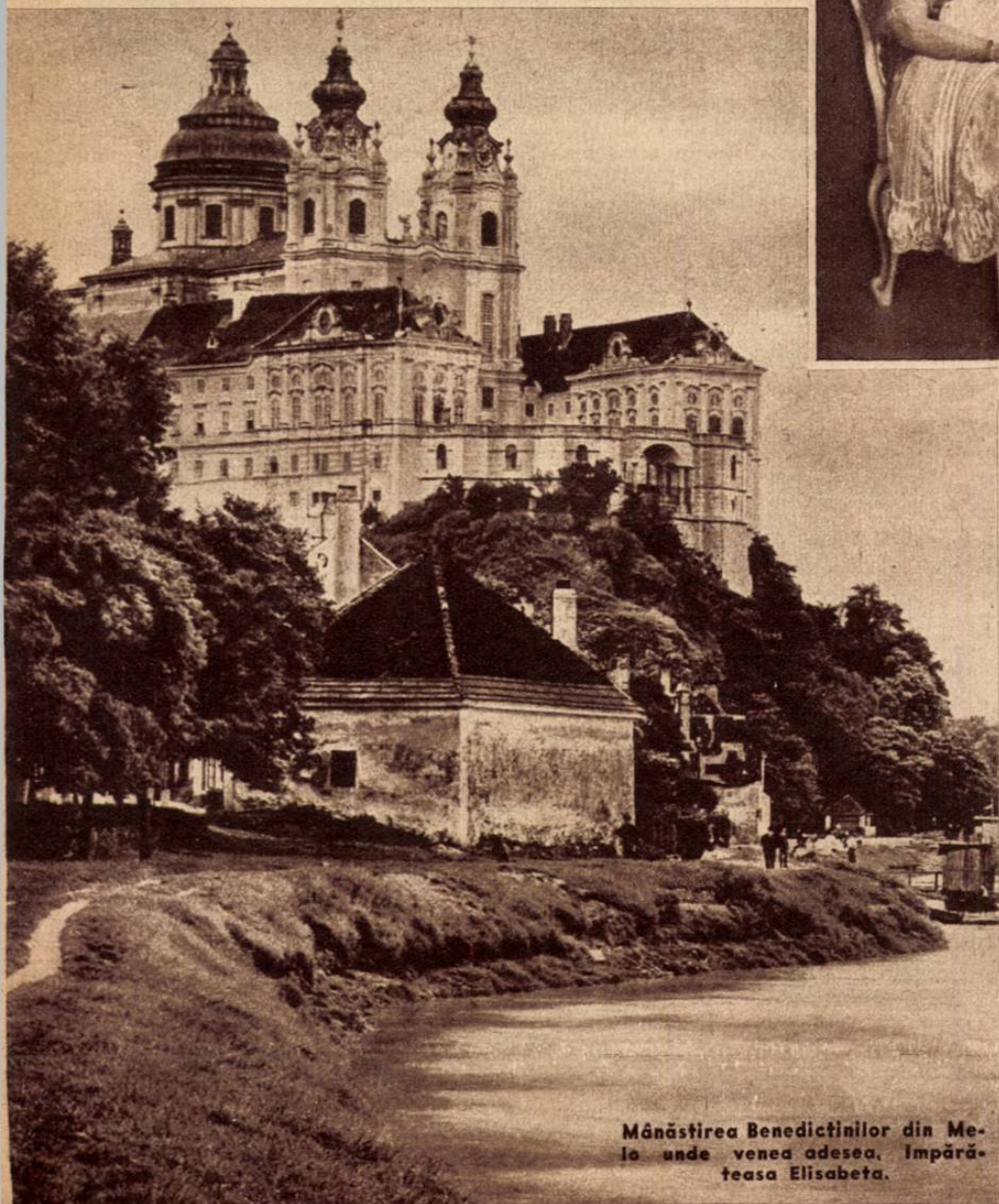

sar, fiind gata, oricând, să bravez vreun nebun, vreun fanatic, vreun exaltat... Pentru poporul nostru rânduie pe străzi, sunt împărăteasa mândră, cu ținută impunătoare, care trece grațioasă, zâmbitoare, fericită. În sufletul meu, mă socotesc eroina frământată, gata oricând să facă din trupul ei scut, în fața lamei ucigătoare a unui pumnal, sau a gloanțelor perfide, care țintesc pe ai mei... Curajul meu este pasiv, stoic și resemnat. Am deseori coșmarul de a-mi închipui copiii orfani, cu fața palidă investmântați în dolii... De câteori ies din palat, am impresia că nu mă voi mai reîntoarce. Fiecare serbare publică mi se pare ultima zi a vieții mele. Cel mai neînsemnat strigăt poate fi semnalul fatal... Când un copil de stradă flueră, pe neașteptate, simt cum îmi îngheață inima..."

Cu toate aceste amărăciuni, Zitta, împărăteasa detronată, mai nutrește și azi încă speranța de a vedea împărat pe fiul ei, frumosul prinț Otto de Habsburg. Ea însăși a urcat treptele însângerate ale tronului împărătesei Elisabeta, predecesoarea sa, totuși revendică neobosită „drepturile” fiului ei. Să fie oare ambiția, mândria jignită, vanitatea? Sau motorul principal este patriotismul și credința ei nesdruncinată, că rolul istoric al Habsburgilor nu s'ar fi sfârșit încă?

ROMANUL ÎMPĂRATULUI MAXIMILIAN

În numerele trecute ale revistei „Realitatea Ilustrată”, am publicat multe din viața Elisabetei, suverana ucisă de anarhistul Lucheni. Era cu totul inofensivă la sfârșitul vieții ei. A trecut totuși prin multe momente, cari pot fi considerate ca date istorice. Deși tânără și visătoare, părănd a nu se interesa de treburile statului, totuși importante evenimente politice ale timpului au fost înriurite de dânsa. Astfel, Elisabeta a avut un oarecare rol, în plecarea în Mexic a lui Maximilian, fratele mai mic al lui Franz Josef, nebănuind destinul tragic, care-l aștepta, atât pe Maximilian în America, cât și mai târziu pe fiul ei Rudolf și pe ea însăși, în Europa.

Mănăstirea Benedictinilor din Melk unde venea adesea, Împărăteasa Elisabeta.

— „Imi dau osteneală să zâmbesc, să par frumoasă, să fiu admirată de popor, de soldați, atunci când trec în calească, alături de soțul meu. Vreau să par fericită — scrie ea unei prietene. — Fac tot ce pot, ca să atrag atenția mai mult asupra mea, decât asupra lui... spre a feri pe soțul meu de vreun atentat.

„Când trăsura noastră își încetinește mersul, în vreo stradă îngustă și întortochiată, fără voie, îmi arunc privirile, îngrijorate, spre dreapta și spre stânga... Dacă vreun bătrân își agită pălăria, vreun tată își ridică în brațe copilașul, când o femeie ne aruncă flori... zâmbesc, dar sunt mereu atentă, pregătită să mor, în fiecare clipă... „Pe trotuare se înșiruie „copiii țării”, dintre cari, în fiecare moment se poate ivi acela, menit să ne răpuie viața...

„La concert mă așez pe fotoliul meu, fără a fi sigură că dedesubt nu s'ar afla vreo bombă... Fiecare sgomot mă face să tre-

Cu prilejul călătoriei la Veneția și în Lombardia, a lui Franz Josef și a Elisabetei, pe atunci suverani tineri, la începutul căsătoriei lor, bătrânul mareșal Radetzky, partizan al teroarei și persecuției, fusese înlocuit cu simpaticele arhiduce Maximilian, fratele mai mic al împăratului. Această schimbare s'a făcut în urma îndemnului Elisabetei, care de astădată, în ciuda soacrei sale, reușise să-l atragă pe Suveran, în favoarea ideilor ei de împăciuire.

Felul de a se purta al tânărului guvernator, care menaja toate susceptibilitățile italienilor din Lombardia și Veneția, pe atunci provincii austriace, democratismul și loialitatea lui Maximilian, făcuseră cea mai bună impresie. El deveni popular, în cuprinsul întregului imperiu. Aceasta trezi bănuiele și antipatia fratelui mai mare, Franz Josef. În chip vădit, împăratul era gelos de succesele lui Maximilian. Ii era chiar teamă ca, la un moment dat, să nu-i uzurpe tronul.

„Dacă italienii atacă Miramare, eu și cu Charlotta, (tânără soție de 17 ani, a guvernatorului) vom fi măcelăriți, în propria noastră locuință!” — scria Maximilian fratelui său, Franz Josef, cerând o puternică gardă personală. Împăratul — deși convins că n'ar fi exclusă o răsccoală a italienilor iredențiști, totuși a refuzat ajutorul cerut. Dar Maximilian și soția sa Charlotta, erau prea mult iubiți de popor; deci furtuna fu înlăturată.

Atunci Franz Josef se complăcu într-o intrigă, ce se țesea pe acea vreme, în Europa. Se cerea un împărat, dintr-o casă domnitoare europeană, pentru Mexic, în America Centrală, stat turburat atunci de mișcări anarhice.

— *Cel mai potrivit este Maximilian!* — se gândi Franz Josef, comunicând acest plan Elisabetei. Tânăra împărăteasă cu firea ei entuziastă, îl sfătui pe Maximilian să și plece imediat, deși situația era nesigură. Fără prea mult entuziasm, Maximilian conveni:

— *Mai la urma urmei, sunt țări și mai primejdioase, pentru meseria de împărat. De pildă, aceea stăpânită de fratele meu, căruia nu-i iese din cap că râvnesc la sceptrul lui... Când mă compar cu Franz, mă întreb dacă sunt într'adevăr un Habsburg...* — mărturisi el cumnatei sale, Elisabeta.

Pe vremea aceea circulau, în public, fel de fel de șvonuri. Se spunea, între altele, că tatăl lui Franz Josef, care fusese un fel de idiot, nu era și tatăl lui Maximilian. Acesta din urmă ar fi fost copilul Ducelui de Reichstadt, fiul lui Napoleon. Maximilian era deci fructul clandestin, urmarea tainică a unui flirt, al arhiducesei Sofia... Dealtfel singura idilă din viața acestei rigide femei, ajunsă la bătrânețe o severă și neînduplecată păzitoare a protocolului, la Curte. Tânăra împărăteasă Elisabeta era convinsă că Maximilian fusese sortit, din leagăn, să fie împărat... Oriunde! Chiar în Mexic! Va ști să învingă orice fel de greutăți și neliniștiri meschine.

— *Dealtfel am o mulțime de idei!* — îi spuse el, cu avânt tineresc. *M'am ocupat până și de uniformă...*

— *Nădăjduiesc că nu-ți vei pune pantaloni roșii!* —

spuse râzând Elisabeta, făcând aluzie la tipătoarele costume agreate de Franz Josef.

— *Ținuta mea de împărat va fi poetică de tot... O să-ți placă! Voi adopta o bluză largă, cămașă albă, moale, gulerul rășfrânt, cu o cravată flotantă, pantalonii mexicani, cu ciucuri, reținuți în talie de o cingătoare de mătase și o pălărie, cu bordurile largi, cum poartă cowboy-ii americani.*

Discuțiile prietenești, lipsite de orice pedanterie, avute cu tânăra împărăteasă Elisabeta, fuseseră mai hotărâtoare decât stăruința suspectă a lui Franz Josef.

Maximilian a plecat peste ocean, în lunie 1863, în acea țară depărtată, de unde nu avea să se mai întorcă. Când Maximilian fu judecat și condamnat la moarte, de răsculații mexicani, Charlotta, terorizată de spaimă, se adresase tuturor curților europene, spre a obține o intervenție hotărâtoare, cerând cel puțin amânarea execuției, pentru câteva zile. În cele din urmă, pierzându-și mintea, a fost dusă într'un ospiciu și izolată, într-o celulă tristă...

Tânăra împărăteasă a Mexicului, fostă princesă belgiană, măritată, când împlinise șaptesprezece primăveri, intra pe poarta casei de nebuni, aproape în același moment când gloanțele revoluționarilor mexicani ciuruiau corpul nobilului ei tovarăș de viață.

Drama din Mexic a mișcat adânc lumea întreagă, totuși fără a emoționa prea mult pe Franz Josef. În toate țările, panoramele au exploatat scena executării, când un pluton de soldați, cu puștile la ochi, ținesc spre inima tânărului și frumosului împărat, cu barba mare, stând viteaz în picioare, cu mâna la piept.

Chiar și acum, panoramele noastre, din timpul Moșilor, mai prezintă încă publicului, tragedia împăratului Maximilian al Mexicului.

ELISABETA ȘI VIENEZII

Se împliniau 24 de luni, decând Elisabeta, umilită și cicălită de soacra ei, părăsise Hofburgul, trăind despărțită de Franz Josef. Atinsese vârsta de abia douăzeci și cinci de ani, și locuia acum la Hotelul Continental, din Paris. Mai târziu se hotărî să se întorcă la Viena, spre a-și vedea copiii, pe acea vreme încă micuți. Sofia și întreaga curte luară în bătaie de joc vestea „sosirii neîntârziate” a împărătesei.

— *Maestatea sa va avea o primire frumoasă de tot! Nici o persoană mai distinsă nu se va apropia de dânsa,* spunea mama împăratului.

Elisabeta, așa mergea șvonul, era disprețuită de toți, pentru că-l lăsase pe bietul împărat să poarte singur povara sdrobitoarelor obligații de stat. Datoria unei împărătese este să

stea alături de soțul ei, iar nu să hoinărească în jurul lumii, fără de nici un rost.

O să fie o învățătură de minte pentru dânsa, când va vedea ce gândește lumea despre purtarea ei — șoptia camarila dela curte. De fapt, învățătura de minte avea s'o primească Sofia. Întoarcerea Elisabetei la Viena stârni în oraș o bucurie nebună, pentru că atingea un punct sensibil din inima poporului. Cruzimea Sofiei, față de nora ei, nu era o taină pentru vienezii. Toți știau că Elisabeta fusese despărțită de copiii ei, din voința acestei arhiducese, cu inimă de piatră.

„Sosirea Majestății Sale la Hofburg a fost semnalul celei mai calde demonstrații, ce s'a făcut vre-o dată unui monarh în istoria imperiului austriac” scriau ziarele pe acea vreme.

Gărzile călări de abia au putut împiedica mulțimea înșuflețită, să se îngrămădiască în jurul trăsurii imperiale.

— „Elisabeta, Elisabeta, Elisabeta!” „Hoch!” — se

Klosterneuburg.

Ruinele castelului Leuttenberg

auziau aclamații entuziaste răsunând din toate părțile. Franz Josef avea o atitudine țeapănă, alături de dânsa și părea de o liniște stranie.

Era surpriza, sau gelozia, care-i strângea inima?

Sofia era evident doborâtă de invidie, de furie și de patimă.

IN CAMERA COPIILOR

În timp ce portalul dela Hofburg se închidea în urma ei Elisabeta urcând treptele în goană, se duse deadreptul în camera copiilor, fără a ține seama de etichetă, protocol și obiceiuri. Rudi, un băiat de patru ani, fu adus în fața Maestății Sale, îmbrăcat în uniformă de soldat. Din pricina furtunoasei îmbrățișări, chipul copilului căzu la pământ.

Sofia, sosită cu întârziere, rămase încremenită la această priveliște. Elisabeta, îmbrățișând pe dragălașul moștenitor al tronului, avea aerul că vrea să-l înăbușe. Arhiducesa se grăbi s'o chema pe Ghizela, care împlinise șase ani, doar o va sustrage pe Elisabeta de la „groasnicile” ei desmierdări.

Împărăteasa își luă însă amândoi copiii pe genunchi.

„Nu numai că-i mănca din ochi, scria Sofia către Anunciata, cealaltă noră a ei, dar se stăpâna atât de puțin că ai fi crezut-o în stare să-i înghită, în adevăratul înțeles al cuvântului”.

Ghizela era departe de a fi un copil frumos, dar avea o fire vioaie și originală. În schimb Rudi, nu numai că era foarte frumos, dar era și înzestrat cu puternice însușiri personale: curajos, inimos, șiret din cale afară și destul de încăpățânat.

Elisabeta nu se despărți de lângă ei, înainte de a-i fi scăldat și de a-i fi culcat în pat, sărutându-i și făgăduindu-le că n'o să mai plece.

— *Am să-i spui lui Nunu, că și eu am mamă, ca ceilalți copii mici!* — se lăuda Rudi.

— *Și încă o mamă, care te iubește atât de mult!* — murmură Elisabeta.

INTRIGILE SOACREI

Sofia tuna și fulgera.

— *Auzi, să poruncească ea dădacei să lipsească noaptea din camera copiilor, ca să doarmă ea alături de pătuțul micului Rudi!*

„Se vede că iar are de gând să înceapă cu vechile ei isprăvi!” se plânse arhiducesa, împăratului. „Ce sentimentalism absurd... să doarmă în camera copiilor”.

Franz Josef înălță din umeri.

— *Sisi e într'adevăr prea voluntară!*

— *Sărmanul meu Franz!* — gemu Sofia. — *Vă rog să mă ascultați, preau să vă spun ceva.*

De un timp, Sofia refuza să-l tutuiască, cum obicinuia

Elisabeta. Ii spunea întotdeauna „dumneavoastră”. Susținea că numai Dumnezeu ar avea dreptul să spue „tu” împăratului. Faptul că nora ei îl tutuia, era încă o pricină, ca să n'o poată suferi.

— *Ascultați-mă Franz... eu cred că Elisabeta este nebună. Da... nebună! De aceeași părere sunt toți cardinalii. Dementă! O veți afla dela medici. Poporul are aceeași credință. Trebuie numaidecât s'o izolați... s'o internați undeva...*

„Nu uitați Franz, că sunteți Impărat”.

Suveranul făcu câțiva pași înapoi. Găsia că mama lui mersese prea departe.

— *Se înțelege dela sine, că nu-i lucru curat...* — îndrugă el.

Totuși nici prin gând nu i-ar fi trecut așa ceva: s'o declare pe Sisi nebună. Lucrul acesta nu era în nici un caz mijlocul de a ieși din situația, în care se aflau.

— *Voi femeile aveți darul de a fi de o cruzime nemiloasă, una față de cealaltă* — spuse el, în cele din urmă.

Sofia se aruncă într'un fotoliu, cu un gest dramatic.

— *Ce fiu nerecunoscător!... Franz, în clipa în care vreau să vă fiu mai de folos, mă acuzați pe mine, mama voastră, de cruzime!* — spuse ea, izbucnind în plâns.

Suveranul căuta să-și recheme în minte jumătatea lui de duzină de fraze, gata ticluite. Dar nici una nu corespundea momentului de față. Preferă deci să tacă.

Sofia, în schimb, plângea și suspina adânc, tânguindu-se printre lacrimi:

— *Mi-am stors creierii toată noaptea, ca să găsesc soluția acestei grele probleme. Sunt convinsă că nu există alt mijloc de a ieși din încurcătură. Dacă o izolezi ca nebună — cum și este — atunci Papa va consimți să anuleze cununia Voastră. Veți putea lua în căsătorie, mai târziu, o princesă drăguță și blajină, care se va supune tuturor sfaturilor noastre* —.

— *Te rog, mamă, să nu-mi mai vorbești de așa ceva. Cât timp va trăi Elisabeta, n'am să mă despart de ea niciodată. Și nici a altuia nu va fi niciodată!*

„Sisi mi-a fost dragă din ziua, în care am întâlnit-o... Din nenorocire, în prea multe privințe ne deosebim unul de celălalt. Nu ne-am înțeles niciodată și este aproape sigur, că nu ne vom înțelege nici de acum înainte”.

Impăratul își reluă tonul său rece și aspru, de care se servia întotdeauna, când trecea printr'o grea cumpănă.

— *Situația este într'adevăr foarte nenorocită și trebuie să facem așa cum e mai bine!* — încheie Suveranul.

Sofia își ascunse fața în batistă.

— *Mamă, îi pun în vedere că voi fi întotdeauna alături de tine... dar numai în chestia copiilor, cum am făcut și până acum* —.

Arhiducesa se agăță de acest fir de pai, socotind că nici acesta nu era de disprețuit. Să ai supremația, în chestia copiilor, înseamnă ceva, pentru o soacră. Plecă deci repede, ca să arate cine poruncește aci.

IMPĂRĂTEASA E DATĂ AFARĂ, DIN ODAIA COPIILOR

Din odaia copiilor, răsună voios glăsciorul argintiu al prințului de coroană.

— *Mamă, dragă mamă, eu și cu tine...* — N'avu timp să isprăvească. O dădacă sdravănă îl ridică pe sus și-l scoase afară din odaie, în timp ce el se sbătea cu putere.

Ghizela, mai supusă, se lăsă dusă de mână. În odaia copiilor nu mai rămase decât Elisabeta și soacra ei.

Impărăteasa vorbi cea dintâi:

— *Iți ordon să lași copiii în pace...* — spuse ea cu vocea ei liniștită și gravă, cu care reușia întotdeauna, s'o scoată pe Sofia din sărite. — „De azi înainte voi îngriji eu de dânsii...”

Arhiducesa nu se mai putu stăpâni.

— *Cum!... îndrăznești să-mi ordoni? Eu sunt stăpâna palatului și a țării acesteia. Și tot eu, sunt ceaia, care-ți poruncesc să părăsești imediat odaia copiilor.*

„Haide, pleacă! Nu aștepta să pun să te dea afară”. Sofia, în sine, credea cu siguranță că se servește de un limbaj protocolar. Dar o mulțime de servitori avuseră prilejul s'o audă urlând cele mai urâte injurături, la adresa Elisabetei și rămaseră trăsniți.

În tot cazul, Curtea avu parte de un subiect plăcut de convorbire.

Străbătând repede vastele coridoare, Elisabeta alergă să se plângă împăratului

Ea intrase în cabinetul său de lucru, fără de nici-o ceremonie.

— *Franz... cum ne-a fost învoiala? M'am întors de dragul copiilor mei. Ii ador, nu mă mai satur de ei. I-ai dat tu voce, mamei tale să mă surghiunească din camera lor? Spune-mi Franz. Să-mi răspunzi acum, îndată!* —

— *Să vedem, Sisi, să vedem...* — începu el să îngăime. Din ochii Elisabetei scăpărau fulgere amenințătoare. Glasul ei emoționat era limpede și grav. Fiecare silabă cădea ca un sfârc de bici.

— *M'am întors la tine, adusă de dorul copiilor noștri... Ii iubesc atât de mult... Aș vrea să-i am de-a-pururi lângă mine. Cer să-mi dai un răspuns categoric! A trecut momentul frazelor ticluite. Consimți s'o trimiți pe mama ta de aci și să mă lași să-mi cresc copiii, cum cred eu de cuviință? Gândește-te bine Franz, înainte de a-mi răspunde... Doresc s'o faci în două cuvinte... Da, sau nu?* — Impăratul se sculă în picioare. Întorcându-și apoi ochii dela chipul ei frumos, atât de frumos și de rugător, în clipa asta, răspunse înduplecat:

— *Nu!* —

Acest cuvânt scurt fu semnalul celei de a doua despărțiri, dintre Elisabeta și Franz Iosef.

IAR ÎN PRIBEGIE

Elisabeta vizită Ungaria și se împrietenise acolo cu ciobanii și cu țigani unguri, cutreerând de multe ori pusta, călare, neînsoțită de nimeni, pe armăsărul ei focos. Mai este de înregistrat o idilă poetică, spirituală, o prietenie caldă, între aceea care trecea drept cea mai frumoasă femeie a Europei și tânărul rege Ludovic al Bavariei. Dealtfel, trăsăturile delicate și afemeiate ale lui Ludovic, îl făceau asemănător Elisabetei. I-ar fi putut lua cineva drept frați geameni. Amândoi erau cam de aceeași statură. Aveau ochii căprii și adânciți și părul brun castaniu, care se ondula pe o frunte de o intelectualitate senzitivă. Dar gura lui Ludovic se deosebia de a Elisabetei. A lui era voluntară, deși bărbia dovedea slăbiciune de caracter. Buzele ușor răsfrânte ale Elisabetei, trădau dimpotrivă o fire hotărâtă și încăpățânată, greu de mânuit. Ambii păreau totuși două personaje din povești. Și de multe ori, pe când orchestra așezată într'un salon depărtat al castelului, din „Insula trandafirilor”, cânta pasagiile din „Lohengrin”, ei — costumați în mod fantastic, vorbeau ca doi rătăciți:

— „Lohengrin...” — murmură ea.

— „Iubit-o... Nu măntreba cine sunt și de unde viu...” — Dealtfel, regele Ludovic își amintea, fără osteneală, textul operelor scumpului său Wagner, știind toate replicile pe din afară.

L O L A

Regele Ludovic deschisese tezaurele statului, pentru a-și ajuta prietenul, genialul compozitor, Richard Wagner, considerat azi o glorie a Germaniei și un îndrumător în muzica internațională. Clădise chiar anumite teatre pentru dânsul, după cum ridicase și alte strălucite castele, care acum sunt vizitate de turiștii din întreaga lume, făcând faima Bavariei!

Întrigantii începură să uneltescă, mai ales împotriva genialului compozitor, care avea mare influență asupra lui Ludovic al Bavariei. Ei propuneau lui Wagner să le servească interesele lor. Însă marele compozitor, pasionat de arta sa și nepriceput în afaceri, nici gând n'avea să

se preocupe de diferitele combinații, ale unora și altora.

Din această pricină, își crease fel de fel de dușmăni. Presa, inspirată de intrigantii, îl botezase pe Wagner cu porecla disprețuitoare de „Lola”.

Era o amintire a unui nume, care pusese în fierbere regatul, pe vremea generației trecute. Lola Montez, fusese o frumoasă dansatoare spaniolă, întreținută de tatăl regelui Ludovic, și pe care-l ruinase cu extravagantele și aventurile ei nebunești. Într'un rând, fusese văzută călărind prin parc și servindu-se de sceptorul regal, în loc de cravașe.

Vistiernicii regatului desaprobau, pe față, „risipa ce ce făcea cu banii publici”, destinați planurilor artistice ale lui Richard Wagner. Într'un rând, Ministrul de finanțe i-a trimis, acasă, lui Wagner, niște care cu boi, în care se aflau bani, în cea mai mărunță monedă divizionară. Era un fel de bătaie de joc. Suma pe care regele Ludovic o trimisese lui Wagner, nu era prea mare, dar când poporul văzu saci plini cu bani, descărcându-se la casa „muzicantului”, s'a revoltat...

Rezultatul a fost că s'au spart toate geamurile locuinței genialului compozitor, care a scăpat ca prin minune, de primejdia de-a fi omorât de bolovanii ce cădeau ca ploaia.

În cele din urmă, boala lui Ludovic s'a agravat, fiind evidentă pentru oricine. Totuși, Elisabeta nu a încetat de al vizita, devenind un fel de „soră de caritate” a nenorocitului Suveran.

ALEX. F. MIHAIL

PEȘTI VÂNDUȚI DEPE CRENGILE POMILOR !...

La New-Jersey este, anul acesta, un belșug atât de mare caracude, încât elevii se amuză cu vânzarea lor, pe șoselele naționale. În acest scop, ei agăță peștii de copacii dela marginea drumului, spre a atrage astfel atenția trecătorilor. În fotografia noastră: un elev din Belmat (New-Jersey), vinde, pe șosea, o caracudă, cu 5 cenți.